Kevin J. Todeschi

DOUĂSPREZECE LECŢII DE SPIRITUALITATE PERSONALĂ

(DIN "CITIRILE" LUI EDGAR CAYCE)

Editura Fundaţiei "Sf. Apostol Andrei"

Douăsprăzece Lecții de Spiritualitate Personală

Punctul marcant al citirilor lui Edgar Cayce este că ele arată că fiecare individ are un scop bine definit pentru a trăi. Există de asemenea făgăduința că având un scop spiritual, putem ajunge să înțelegem acel scop.

Sunt prezentate aici pătrunderi psihologice pentru trezirea la adevărata noastră natură și la o conștientizare a sufletului.

Acest volum prezintă o nouă imagine a principiilor aflate în materialul lui Edgar Cayce care explorează elevarea sufletului și transformarea personală. De la prima lecție despre cooperare, prin celelalte despre idealuri, răbdare și unitate până la lecția finală, iubirea, această carte oferă cititorului un etalon pentru evaluarea spirituală.

"Douăsprezece Lecții de Spiritualitate" este o carte destinată a fi un instrument pentru reflecția personală, ca manual pentru discuții în grup restrâns și chiar ca sursă de încurajare în timpul acelor momente în care încercările vieții par să fie mai covârșitoare decât frumusețea ei.

Despre autor

Kevin J. Todeschi, M.A., este angrenat în activitatea de cercetare a informațiilor din citirile (reading-urile) lui Edgar Cayce și în asociația pentru Cercetare și Iluminare (ARE) de peste 20 de ani. Scriitor și vorbitor internațional, el a condus turnee în Egipt, Israel și Grecia și a ținut discursuri în Japonia. Purtător de cuvânt despre natura transpersonală a umanității, el a scris Enciclopedia Simbolismului (Encyclopedia of Symbolism (Berkley/Perigee)), care explorează peste 2500 de imagini din vise și simboluri ce pot ajuta oamenii în cercetarea pentru înțelegerea și iluminarea personală.

Preț 12.000 Lei

ISBN 973-98028-0-1

DOUĂSPREZECE LECȚII

DE

SPIRITUALITATE PERSONALĂ

Responsabil de carte
Alexandru Groșeanu
Traducerea
Lavinia Huțișoru
Redactor și Corectură
Tatiana Sergiu
Tehnoredactare computerizată
Alexandru Groșeanu
și
Lavinia Huțișoru
Coperta
Angela Pașca
Coordonator științific
C.L.C. Claudian Dumitriu

Traducere după ediția
"Twelve Lessons in Personal Spirituality"
©1996
A.R.E. PRESS
Virginia Beach, Virginia U.S.A.

NOIEMBRIE 1997
ISBN 973-98028-0-1

DOUĂSPREZECE LECŢII

DE

SPIRITUALITATE PERSONALĂ

Kevin J. Todeschi

Nota autorului

Natura sistemelor noastre de credinţă personală este descrisă în binecunoscuta poveste a orbilor şi a elefantului. Cinci orbi au dat peste un elefant în junglă. Unul s-a lipit de partea laterală a creaturii, altul i-a prins coada, al treilea i-a pipăit trompa, altul i-a apucat urechea, iar al cincilea s-a aplecat peste piciorul lui. Fiecare dintre orbi a luat asupra sa descrierea adevăratei naturi a elefantului pentru ceilalţi. Primul a spus: „Adevărul este că elefantul seamănă foarte mult cu un perete." Al doilea care apucase coada spunea: „Nu, greşeşti, elefantul este ca o funie." Al treilea pipăise pielea de pe trompa creaturii şi o asemuise cu un şarpe. Al patrulea nu putea să priceapă percepţiile eronate ale celorlalţi trei şi scutură urechea elefantului spunând: „Sunteţi nebuni cu toþii ? Elefantul este ca o frunză uriaşă! " Şi al cincilea *striga celorlalţi să-l asculte în timp ce lovea piciorul elefantului* ca dovadă a celor spuse, „Cum puteţi să vă înşelaţi atât, când adevărul este că elefantul seamănă atât de mult cu un copac ?"

La scară diferită, fiecare dintre noi este ca unul dintre cele cinci personaje. În loc să stăm retraşi şi să devenim receptivi la posibilitatea ca elefantul să însemne mult mai mult decât ceea ce am prins în acest moment, noi ne concentrăm adesea mai mult pe realitatea propriilor noastre percepţii. În încercarea de a înţelege adevărul nostru, punem prea des graniţe în jurul a ceea ce credem, în scopul de a ne ţine strâns de aceasta. Din nefericire, acest mod de abordare ne orbeşte în ceea ce priveşte pătrunderea psihologică şi informaţiile care au devenit adevăr pentru altcineva - adevăratele pătrunderi care ne-ar putea conduce chiar mai departe de-a lungul propriei căi şi cercetări individuale pentru a înţelege.

În mod promiţător, va veni o zi în viitorul nu prea îndepărtat când fiecare dintre noi va deveni mai receptiv la a privi întregul elefant.

Note despre citirile lui Edgar Cayce:

Citirile[1] lui Edgar Cayce sunt indexate după numărul cazului. De exemplu, citirea 262-3 se referă la a treia citire a cazului 262 (care era grupul de studiu original).

Nu s-a făcut nici o încercare de a modifica limbajul citirilor pentru a fi „diplomatic corect". Astfel, când folosește o terminologie ca „natura omului", Cayce nu se referă la gen; în schimb, termenul se poate aplica întregii tipologii umane. În plus, citirile însele par să fie bogate în terminologie creștină. Totuși, Cayce a folosit adesea termeni și fraze care nu echivalează în mod necesar cu utilizarea lor obișnuită. Aceste diferențe sunt explicate în text. De exemplu „Cristosul" se poate referi la Iisus, dar este de asemenea un etalon al conștiinței, care devine un drept câștigat prin naștere al fiecărui suflet - indiferent de denumirea religioasă a acestuia.

[1] Citirile sau lecturile (reading-uri) sunt revelațiile lui Edgar Cayce în stare de autohipnoză. El vedea o carte, o mână care întorcea paginile, din care citea cu glas tare răspunsurile la întrebările solicitate.

Prefață

În septembrie 1931, un grup de oameni obișnuiți s-au întâlnit cu Edgar Cayce, o persoană pe care mulți o consideră ca fiind unul dintre cei mai mari mistici ai tuturor timpurilor. Deși întâlnirea s-a făcut pentru ca fiecare dintre ei să lucreze mai îndeaproape cu informațiile mediumice ale lui Cayce, nici unul din membrii grupului nu și-a putut imagina impactul pe care adunările lor ulterioare - aproape cincizeci de întruniri pentru primele douăsprezece lecții - le-ar avea asupra restului vieții lor, de asemenea grupul nu a prevăzut nici efectul lucrării lor asupra vieților altor mii de oameni, chiar după zeci de ani.

Grupul de studiu 1, după cum s-au intitulat ei înșiși, a lucrat ani în șir pentru a alcătui douăsprezece lucrări de spiritualitate. Începând cu lecția „Cooperare", lucrările au fost asamblate sub forma unei cărți și publicate în 1942 ca „A Search for God, Book I" (În căutarea lui Dumnezeu, cartea I). Intenția grupului a fost de a lucra cu acest material astfel încât să poată fi aplicat, înțeles și chiar „trăit" în viețile *lor* de *zi* cu zi. Speranța lor era să aplice conceptele universale într-o asemenea manieră încât să aducă o adevărată conștientizare a Spiritului viu în viața de fiecare zi. Rând pe rând, ei au sperat că relațiile lor cu cei din jur să fie într-un fel afectate pozitiv de-a lungul acestui proces. Rezultatul final a fost că aceste lecții de spiritualitate au fost considerate unul din cele mai timpurii și mai eficiente instrumente pentru transformarea personală introduse în Emisfera de Vest.

Deși a fost crescut într-o educație creștină, informațiile lui Cayce sunt profund ecumenice. Aceste lecții de spiritualitate accentuează unicitatea întregii vieți, iubire și toleranță pentru toată lumea, precum și compasiune și înțelegere pentru fiecare religie majoră a lumii. De fapt, unul dintre cei mai importanþi pași către transformarea personală se ocupă de importanța cultivării unei conștiențe a unicității noastre cu ceilalți oameni.

Venind să împartă aceeași înțelegere, Grupul de Studiu 1 încheie prefața Cărții I ,, În căutarea lui Dumnezeu", cu:

„Nu este nimic nou aici. Căutarea lui Dumnezeu este la fel de veche ca şi omul. Această carte este răspândită în speranţa că prin ea, în timpul încercărilor viitoare, mulţi pot zări o rază de lumină; că în alte inimi poate trezi o nouă speranţă şi viziune a unei lumi mai bune prin aplicarea Legilor Lui în viaţa de zi cu zi".

I s-a spus Grupului de Studiu 1 fiindcă ar putea „**aduce lumină unei lumi în aşteptare**" şi că aceste lecţii ar putea fi studiate încă o sută de ani în viitor. Astăzi, cu decenii mai târziu, acest material a fost studiat de mii de persoane de toate categoriile şi religiile, permiţându-le să devină mai conştienţi de ei înşişi prin cooperare, conştiinţă personală, credinţă, meditaţie şi iubire.

Aceste grupuri de discuţie interconfesionale examinează acest material asupra elevării sufletului în case particulare, peste tot în lume. (Dacă sunteţi interesaţi să vizitaţi unul dintre aceste grupuri, vă rugăm să contactaţi A.R.E. P.O.Box 595, Virginia Beach, VA 23451-0595).

Din momentul în care lucrarea lui Cayce a fost computerizată, accesul la anumite informaţii este imediat disponibil în moduri în care până şi Edgar Cayce ar fi ezitat să le prezică. În plus faţă de utilizarea aceloraşi resurse de material furnizat grupului original de studiu, acest volum prezintă o vedere de ansamblu a întregii părţi principale a citirilor lui Edgar Cayce asupra fiecăreia din cele douăsprezece lecţii.

Multe dintre citiri discută aceleaşi subiecte ce au fost prezentate Grupului de Studiu 1, dar era încă înainte de 1971, când materialul era suficient indexat astfel încât orice subiect putea fi studiat pe o cale ce nu era accesibilă primilor susţinători ai lui Cayce.

Douăsprezece lecţii de spiritualitate personală este alcătuită în speranţa deservirii unuia sau mai multora din următoarele scopuri: ca instrument pentru reflectare şi studiu personal, ca un manual pentru discuţii în grupuri mici şi chiar ca o sursă de încurajare pentru acele momente când luptele vieţii par

să fie mai covârşitoare decât frumuseţea ei.

Pecetea acestui material este faptul că sugerează existenta unui scop definit pentru a trăi. Este de asemenea promisiunea câ având un scop spiritual, putem ajunge să înţelegem acel scop. Suntem cu toţii aici pentru un motiv, un motiv care ne uneşte în căutarea unei moşteniri comune. Deşi putem fi separaţi prin limba vorbită, religie, tradiţii, rasă, sau chiar prin distanţe mari, împărţim cu toţii pământul ca pe un cămin temporar, suntem cu toţii copiii aceluiaşi **Dumnezeu** şi suntem cu toţii căutători pe cale.

Kevin J. Todeschi
Virginia Beach, Virginia

Cele douăsprezece lecţii

Scopul entităţii pe pământ, este de a se putea cunoaşte pe ea însăşi şi în plus în unitate cu Forţele Creatoare, de a împlini acele scopuri pentru care entitatea a venit pe pământ: acceptarea, credinţa, cunoaşterea astfel a relaţiei sale cu Forţele Creatoare. Căci El te-a numit prieten; nu servitor, ci un prieten, un frate, o soră. (3508-1)

Căci, trebuie să înveţi să meditezi - aşa cum ai învăţat să mergi, să vorbeşti ... (281-4)

Pentru nenumărate persoane, citirile lui Edgar Cayce au fost esenţiale în a le furniza o întreagă nouă înţelegere a relaţiilor de tip uman cu Dumnezeu.Din perspectiva lui Cayce, această relaţie nu este un lucru îndepărtat - sau ceva care este aruncat spre „viitor" - este mai degrabă o legătură personală care poate fi trăită chiar acum, în viaţa de zi cu zi: **„Noi suntem copiii lui Dumnezeu, şi El este mereu pătruns de noi**!". Meditaţia este importantă deoarece poate furniza mijloacele de dobândire a conştientizării acestei relaţii:

Ce este Meditaţia ? Nu înseamnă a fi dus pe gânduri, nu reverie; ci aşa cum îţi găseşti corpurile alcătuite din fizic, mental şi spiritual, să-ţi reglezi corpul mental şi fizic conform sursei spirituale. Mulţi spun că nu ai conştiinţa faptului că ai un suflet - însă chiar faptul că speri, chiar faptul că ai o dorinţă pentru lucruri mai bune, chiar faptul că eşti capabil să fii trist sau fericit, indică o activitate a spiritului care ţine de ceva ce nu este temporal prin natura sa - ceva ce nu dispare odată cu ultima răsuflare, ci ţine chiar de sursele începutului său - *sufletul* - care a fost făcut după chipul şi asemănarea Creatorului tău. Atunci se realizează armonizarea atributelor fizicului şi mentalului căutând să afli relaţia cu Creatorul. *Aceasta* este adevărata meditaţie. (281-41)

Deşi multe persoane din Vest au început să audă de meditaţie de abia în anii 1960 şi 1970, practica sa a existat de mii de ani. Pentru unii, meditaţia este la fel de naturală ca şi rugăciunea. Este practica amuţirii fizicului şi mentalului nostru şi concentrarea atenţiei noastre în interior, în loc de a ne concentra asupra lumii materiale ce ne înconjoară. Meditaţia promovează coordonarea pe trei nivele: din punct de vedere fizic, începem să ne relaxăm; mental gândurile cele mai acerbe se domolesc şi suntem capabili să ne concentrăm cu scop precis; şi spiritual

putem deveni armonizați și reenergizați în prezența Divinității. Practic vorbind, fiecare din aceste nivele ne permite să tratăm lumea și evenimentele cu care venim în contact cu mult mai multă eficiență și iubire.

În mod repetat, citirile au indicat asocierea meditației cu rugăciunea.

Deși ne putem gândi la rugăciune ca și cum am spune lui Dumnezeu ce nevoi avem și ce dorim, Cayce credea că adevărata rugăciune nu era atât o petiție pentru anumite lucruri, cât o expresie a dorinței cuiva de a dobândi conștiența voinței Creatorului în viețile noastre. Cu alte cuvinte, rugăciunea îl cheamă pe Dumnezeu să lucreze prin noi. Meditația, pe de altă parte, este îndepărtarea gândurilor de tot felul, astfel încât să ne acordăm din ce în ce mai mult cu Divinitatea. În limbajul cititorilor, ambele sunt explicate după cum urmează:

Căci rugăciunea este implorarea pentru îndrumare, pentru înțelegere. Meditația este ascultarea Divinității din interior. 1861-19

Stabiliți apoi anumite perioade pentru rugăciune; stabiliți anumite perioade pentru meditație. Aflați diferența dintre ele.

Rugăciunea, pe scurt, este apelarea Divinității din sine, a Divinității din afara sinelui, iar meditația este menținerea liniștii în trup, în minte, în inimă, ascultarea, ascultarea vocii Creatorului tău. 5368-1

Deși unele școli de meditație susțin că mentalul urmează calea meditatorului și trebuie astfel să fie golit, informațiile date de Cayce sugerează că indiferent pe ce se insistă - fie pe meditație, fie pe puterea gândului în general - devine o fracțiune mai importantă a esenței persoanei: din punct de vedere fizic, mental și spiritual. De fapt, atunci când este folosită în mod constructiv, mentalul este un instrument puternic care permite un mai puternic sentiment de relaxare și o conștientizare a celei mai apropiate armonizări posibile. Din acest motiv, citirile au furnizat câte o afirmație pentru meditație care corespunde fiecăreia din

lecţiile de spiritualitate.

Potenţialul creativ al minţii umane este atât de puternic - i s-a spus primului grup de studiu - încât o singură persoană care s-ar concentra numai asupra lucrurilor spirituale, ar putea deveni o „lumină către lume”, în timp ce o persoană care s-ar concentra doar asupra sinelui ar deveni pur şi simplu un „Frankenstein”. Din acest motiv, scopul oricui este extrem de important atunci când se practică meditaţia.

În cele din urmă, acest scop este de a învăţa cum să exprimăm mai bine Iubirea Divină în interacţiunile noastre cu altcineva. În plus, citirile au sugerat că trebuie să se ia în serios întregul proces al meditaţiei şi să se reţină că este un vehicul de cultivare a relaţiei noastre personale cu Dumnezeu:

Purifică-ţi trupul. Izolează-te de grijile acestei lumi. Gândeşte-te că ai putea să te întâlneşti cu Dumnezeu faţă în faţă. „Ah”, spui tu, „dar mulţi nu sunt capabili să-l vorbească lui Dumnezeu!”. Spui că mulţi sunt înfricoşaţi. Dece? Ai greşit atât de mult încât nu te poţi apropia de El, care este întru totul milostiv? El ştie dorinţele şi nevoile tale şi ţi le poate împlini doar atunci când tu îţi atingi scopurile înlăuntrul tău. Apoi, purifică-ţi trupul, din punct de vedere fizic. Sfinţeşte-ţi trupul după legile date la început, căci mâine Domnul s-ar putea să vorbească cu tine - aşa cum un părinte vorbeşte copiilor săi ... Află că trupul tău este templul Dumnezeului viu. *Acolo* a făgăduit El că te va întâlni! 281-41

Cu acestea în minte, oricine poate avea un timp de meditaţie, urmând câteva etape simple. Mai întâi, aşezaţi-vă într-o poziţie confortabilă. Este cel mai bine probabil să staţi pe un scaun, ţinând coloana dreaptă, tălpile picioarelor lipite de covor şi ochii închişi.Găsiţi un loc confortabil pentru mâini, fie ţinându-le pe genunchi, fie pe lângă corp. Pentru a ajuta la o revărsare armonioasă de energie peste întreg corpul, citirile au recomandat ţinerea palmelor pe picioare sau lipite de stomac. Respiraţi adânc şi rar de câteva ori şi începeţi să vă relaxaţi. Inspiraţi aerul adânc în plămâni, ţineţi-l acolo pentru o clipă şi apoi expiraţi uşor.

Cercetaţi mental tensiunile şi contracţiile evidente din corp. Încercaţi să vă detensionaţi prin respiraţii adânci, imaginându-vă că zona respectivă este relaxată, sau masaţi uşor orice încordare, cu vârfurile degetelor. Când vă simţiţi mai confortabil şi mai liniştit decât atunci când v-aţi aşezat, sunteţi gata să începeţi. Dacă doriţi, citirile lui Cayce au recomandat un exerciţiu de respiraţie care să ajute la o relaxare şi armonizare de nivel mai ridicat. Foarte simplu, acesta este după cum urmează:

Mai întâi respiraţi uşor prin nara dreaptă (acoperind nara stângă şi ţinând gura închisă), apoi ţinând strâns amândouă nările expiraţi pe gură. Repetaţi aceasta de trei ori.

În al doilea rând, cu gura închisă, inspiraţi uşor prin nara stângă (acoperind dreapta), apoi acoperiţi stânga şi expiraţi prin dreapta. Repetaţi şi aceasta de asemenea de trei ori.

Când aţi încheiat exerciţiul de respiraţie, începeţi să vă concentraţi atenţia asupra unui singur gând plin de calm şi linişte.

În loc să vă gândiţi la ce s-a întâmplat la serviciu sau la ce mai aveţi de făcut pentru restul zilei, încercaţi să vă focalizaţi atenţia asupra unui singur gând cum ar fi „Sunt liniştit" sau „Voi fi liniştit şi relaxat". Puteţi folosi de asemenea un verset din Biblie (cum ar fi Psalmul 23 sau rugăciunea Tatăl Nostru), sau un gând cu încărcătură spirituală cum ar fi „Dumnezeu este Iubire". Aceste gânduri se numesc de asemenea afirmaţii.

Prima „etapă" a meditaţiei în curs implică gândirea asupra mesajului afirmaţiei făcute. Într-unul din exemplele citate mai sus, vă puteţi gândi la cuvintele *sunt liniştit*. După câteva clipe de *gândire* la aceste cuvinte, trebuie să fiţi capabili să treceţi la o a doua etapă a meditaţiei, care este *perceperea* semnificaţiei dincolo de acele cuvinte. De exemplu, puteţi continua să spuneţi cuvintele „Sunt liniştit"; totuşi, perceperea a ceea ce se află dincolo de aceste cuvinte poate fi cu mult mai relevantă decât cuvintele însele. În această a doua etapă, încercaţi să păstraţi percepţia în tăcere cu atenţie, *fără* a avea nevoie de cuvintele afirmaţiei.

Reveniţi uşor la concentrarea asupra cuvintelor din

afirmație, ori de câte ori mintea începe să se abată.

Trebuie deci să începem gândindu-ne la cuvintele afirmației și apoi să încercăm să ne concentrăm asupra lor *trăind* dincolo de ele.

Nu vă lăsați descurajat când vă surprindeți gândindu-vă mai mult la distracții decât să vă fi concentrat asupra afirmației.Vă va lua timp să ajungeți la capacitatea de a rămâne concentrat asupra unui singur gând. Oriunde ați fi, acordați-vă între 3 și 15 minute pentru a încerca să păstrați în tăcere, în gând afirmația.

Perioade mai lungi de meditație vor deveni normale după ce veți fi căpătat o oarecare experiență. Pentru a încheia meditația, trimiteți în mod conștient gândurile dumneavoastră bune sau rugăciunile către alți oameni sau dedicați-le unor situații din viața dumneavoastră.

Acesta este momentul în care vă puteți desface palmele pentru a permite energiilor declanșate ca urmare a meditației să curgă prin ele.

Dacă v-ați concentrat asupra liniștii, încercați atunci să trimiteți un sentiment de liniște unei persoane la care țineți. Din momentul în care începeți să practicați zilnic meditația vă va fi mai ușor și veți putea observa că sentimentul de liniște interioară din timpul meditației va începe să se prelungească pe o mai mare parte a zilei.

Uneori pot apărea anumite senzații fizice în timpul meditați-ei: prezența unei energii de-a lungul coloanei vertebrale, mișcări ușoare circulare sau laterale ale capului și gâtului, etc. Aceste senzații sunt pur și simplu un rezultat al mișcării energiei (adesea numită „kundalini" sau chiar „energie spirituală") care apare prin centrii endocrini ai corpului: gonade, celule interstițiale, suprarenale, timus, tiroidă, epifiza și glanda pituitară.

Prin practica obișnuită a meditației, puteți începe să vă vindecați pe dumneavoastră înșivă pe mai multe nivele. În momentul în care vă concentrați pe o afirmație pozitivă puteți constata că obiceiurile dumneavoastră - șablon, negative, vor începe să se schimbe pentru a fi mai mult în concordanță cu

afirmaţia dumneavoastră pozitivă. Atunci când practicaţi liniştea meditaţiei prin relaxarea corpului fizic şi prin reducerea la tăcere a mentalului conştient, puteţi lăsa deoparte toate grijile zilnice pentru o clipă şi încerca armonizarea dumneavoastră înşivă cu partea spirituală a celui care sunteţi cu adevărat.

De fapt, meditaţia este pur şi simplu armonizarea minţii şi trupului cu sursa sa spirituală.

Meditaţia te goleşte **de tot ce împiedică forţele creatoare să circule de-a lungul canalelor normale ale corpului fizic pentru a fi răspândite prin acei centri şi surse care creează activităţile omului pe plan fizic, mental şi spiritual; făcută corespunzător, cel ce o practică trebuie să devină mai puternic din punct de vedere mental şi fizic, căci nu aceasta i s-a dăruit? A devenit el puternic din hrana primită timp de mai multe zile? Nu a fost acest lucru dăruit de El, cel ce ne-a arătat Calea, „Am avut hrana despre care voi nu ştiţi?" Aşa cum ne epuizăm, tot aşa se întâmplă şi cu omul în întregul său - se goleşte fizic şi mental şi intrând în tăcere şi din tăcere în meditaţie, cu o mână curată, un trup curat, o minte curată, putem primi forţa şi energia potrivită fiecăruia, fiecărui suflet, pentru o activitate mai vastă în această lume materială.** 281-13

Atunci când petrecem un timp în fiecare zi pentru a ne îndepărta de nenumăratele griji cu care se pare câ suntem bombardaţi, putem începe să restabilim o conştientizare a propriei naturi spirituale. Într-o anumită privinţă rugăciunea înseamnă a-l vorbi lui Dumnezeu, pe când meditaţia poate fi ca o ascultare a acelei părţi din fiinţa noastră care este în continuă comunicare cu Divinitatea.

Cea mai importantă relaţie pe care o împărtăşim cu toţii, este cea pe care o avem cu Dumnezeu. Explorând această relaţie, ajungem să ne cunoaştem pe noi înşine precum şi legăturile create între Unul şi celălalt. Una din cele mai folositoare căi prin care putem ajunge să cunoaştem această relaţie este aceea a practicării meditaţiei.

Notă: La începutul fiecăruia din următoarele douăsprezece lecţii veţi găsi un SUBIECT DE MEDITAŢIE destinat a vă ajuta să vă detaşaţi de materie. Este recomandat ca dumneavoaştră să memoraţi fiecare acest subiect şi să-l folosiţi în meditaţiile personale pe timpul explorării acestei *lecţii.*

LECŢIA ÎNTÂI

COOPERARE

Darurile sunt felurite, dar au acelaşi Duh. Şi felurite slujiri sunt, dar acelaşi Domn. Şi lucrările sunt felurite, dar este acelaşi Dumnezeu care lucrează toate în toţi.

Corinteni I 12,4-6

(N.R. De consultat în continuare: 7-13; 25-31; 13,1-8)

SUBIECT DE MEDITAŢIE

Nu voia mea ci Voia Ta, O Doamne, facă-se cu mine şi prin mine. Îngăduie-mi să fiu mereu o cale de binecuvântare, astăzi, acum, pentru cel pe care îi voi întâlni astăzi. Îngăduie ca toate faptele mele să fie ceea ce Tu ai vrea să fac, aşa cum chemarea spune: „Iată-mă, trimite-mă, foloseşte-mă".

262-3

Prima lecție - așa cum a fost dată - învață ce înseamnă a coopera în mintea cuiva, în felul propriu lui *Dumnezeu*; căci după cum fiecare se va pregăti meditând zi și noapte la „Ce voiești Tu, Doamne, ca eu să fac?" și răspunsul va fi *hotărât*, clar, pentru fiecare .. **„căuta-vor el în numele Lui ..."** (262 - 1

Când unii devin interesați în a aloca mai mult timp și energie pentru spiritualitatea proprie, ei se pot gândi la meditație, sau la rugăciune, sau la a deveni mai implicați în credința lor sau într-o anumită religie. Evident că fiecare din aceste activități poate fi extrem de importantă în a ajuta la conștientizarea prezenței Duhului Sfânt N.R. în viețile noastre).

Ceea ce poate fi surprinzător în modul de abordare a transformării personale, în citirile lui Edgar Cayce, este faptul că sugerează unul dintre primii pași în adevărata înțelegere a moștenirii noastre ca ființe spirituale, printr-o lecție intitulată „Cooperare".

Evident că fiecare dintre noi crede că știe ce înseamnă cuvântul *cooperare* și prea iute putem crede că nu mai este nimic de învățat în această privință. Se pare că este destul de vizibil faptul că știm sau nu să cooperăm cu o altă persoană. Totuși, din perspectiva lui Cayce, cooperarea nu înseamnă pur și simplu a încerca să lucrezi cu o altă persoană; ci mai degrabă *un fel de a fi* care să lase deoparte problemele zilnice, motivațiile și dorințele personale, astfel încât Dumnezeu să ne poată folosi ca pe niște „căi de binecuvântare" pentru ceilalți.

Poate că mai mult ca orice altceva, premiza pregătirii noastre înșine astfel pentru ca Duhul Sfânt să curgă prin noi, este ceea ce se apropie de definiția dată de citiri pentru cooperare:

Căci așa cum v-a fost dat adesea dintru' început, luați aminte că Domnul, Dumnezeul vostru, este UNUL! Luați aminte ca energia voastră, munca voastră să înceapă mai întâi prin a *coopera* spre a fi acea cale prin care Slava lui Dumnezeu să poată fi manifestată pe pământ! 262-92

În mod individual sau colectiv, avem un teribil impact asupra situației noastre actuale și asupra a tot ce ne înconjoară. Când interacționăm unul cu celălalt fără cel mai mic gând de cooperare, creem de fapt dizarmonie în viețile noastre și în lumea noastră. Cu alte cuvinte, o atitudine necooperantă față de o singură altă persoană afectează întreaga planetă.(N.R.: Cu iubire,fermitate și credință).

Deși la început ar putea fi greu de înșeles, ca o analogie, putem arunca o privire asupra corpului uman. Când oricare din părțile sistemului fizic este bolnavă sau fracturată, sau slăbită, afectează de fapt funcționarea întregului. În aceeași manieră, fiecare dintre noi este o parte integrantă a întregii lumi și gândurile, sentimentele și faptele noastre au un impact asupra tuturor celorlalți. În limbajul citirilor:

Deși pot fi multe apropieri, cooperarea în tot ceea ce facem - ca și în Univers - aduce armonie în activitatea universală; astfel cooperarea între oameni aduce armonie și pace; în timp ce egoismul, ambiția și mândria deșartă, slăbiciunea aduc dizarmonie, provocând tulburări, războaie, conflicte.

1297-1

Lucrând în cooperare, avem posibilitatea de a afecta pozitiv toată materialitatea. Citirile afirmă că există principii universale de armonie și unitate care încearcă să se manifeste în cea de-a treia dimensiune. Nimeni nu poate face excepție. Această manifestare este posibil a avea loc prin noi în măsura în care ne vom strădui să devenim canale prin care Duhul Sfânt să poată curge. Cooperarea este un pas necesar în înfăptuirea acestui lucru. Fără cooperare, dizarmonia și haosul domnesc în lumea ce ne înconjoară. În unitate, totul devine posibil. De fapt, într-o citire 262-4 , primului grup de studiu i s-a spus că prin cooperare se înfăptuiește armonia și „armonia promovează pacea; pacea promovează înțelegerea; înțelegerea promovează iluminarea".

Din perspectiva lui Cayce, gândurile sunt la fel de puternice ca şi faptele, prin potenţialul lor creator. Din acest motiv, atât mintea cât şi trupul, sunt necesare pentru o adevărată cooperare. Cooperarea la nivel mental se ocupă de unitatea scopurilor. Cooperarea la nivel fizic implică o armonie a activităţii. Este de asemenea necesară cooperarea în noi înşine, la fel de mult ca şi cooperarea cu cei din jur, pentru realizarea oricărui efect sau pentru împlinirea oricărui scop. Ni se spune că **„fără acea cooperare din toată inima cu unitatea gândului şi scopului, indiferent de poziţie, condiţie, de legătura dintre unul şi celălalt, nu ne putem aştepta la rezultatul dorit"**. 254-42

Astfel, adevărata cooperare declanşează o unitate a gândului, o unitate a scopului şi o unitate a rezultatului. Aceasta permite manifestarea legilor şi preceptelor Creatorului pe pământ - legi care sunt moştenirea noastră naturală.

Suntem responsabili pentru noi înşine, precum şi pentru contribuţia adusă întregului. Fiecare gând, fiecare dorinţă, fiecare faptă a noastră poate să nu ajute, dar îl influenţează pe celălalt chiar pe cineva de cealaltă parte a lumii. Prin cooperare devenim conştienţi de această interconexiune dintre unul şi altul. Adevărata cooperare nu se face în propriul interes, ci mai degrabă pentru un avantaj al întregului.

Cooperarea înseamnă a te oferi pe tine însuţi pentru a fi o cale pentru fapte şi gânduri; căci aşa cum vine rând pe rând, precept după precept, totul vine prin dăruirea de sine; căci cel ce-şi doreşte viaţă trebuie să dea viaţă, cei ce-şi doresc iubire trebuie să fie ei înşişi iubitori, cei ce doresc să aibă prieteni trebuie să fie prietenoşi, cei ce doresc cooperarea trebuie să coopereze prin dăruirea de sine pentru scopul ce trebuie înfăptuit - fie să-i aducă la lumină pe alţii, fie să le aducă forţă, sănătate, înţelegere, toate acestea sunt una în El. 262-3

În această privinţă, cooperarea nu este atât o acţiune de consens, pe cât una de altruism, de dezinteres pentru sine. Nu este o înjosire, ci mai degrabă alegerea intenţionată de a te folosi

pe tine însuţi ca mijloc de a ajuta pe altcineva. În ultimă instanţă, cooperarea este cel mai bine exprimată printr-o atitudine de a-i sluji cu iubire pe ceilalţi.

COOPERARE CA ŞABLON AL CONŞTIINŢEI
(stări de conştienţă)

Există în fiecare din noi un şablon al perfecţiunii în stare latentă, aşteptând pur şi simplu să fie trezit prin folosirea propriei noastre voinţe. În momentul în care ne deschidem minţile, inimile şi sufletele pentru a deveni căi de binecuvântare, armonie şi cooperare, ne armonizăm în mod natural cu acest şablon interior al deplinătăţii. Din perspectiva lui Cayce, această realizare a deplinătăţii a fost poate cel mai bine exemplificată în viaţa lui Iisus, un copil al lui Dumnezeu (ca şi noi) care a uitat de Sine şi a făcut ca fiecare gând al Său şi faptă a Sa să fie în armonie cu ceea ce era mai bun în înlăuntrul Său. Făcând aceasta, Iisus a primit „Conştiinţa Cristică" şi a devenit etalon pentru împlinirea spirituală a fiecărui suflet de pe pământ.

Această Conştiinţă Cristică a fost mai apoi descrisă ca fiind **„starea de conştienţă din fiecare suflet, întipărită în şablon şi aşteptând să fie trezită prin voinţă, a unicităţii sufletului cu Dumnezeu"** 5749-14 şi manifestarea Sa este în definitiv destinul fiecărui suflet.

De cele mai multe ori, când sunt auziţi termenii „Cristos" sau „Iisus" , imediat pot apărea noţiuni preconcepute datorate educaţiei sau fundamentului religios. De-a lungul istoriei, perspectivele pe care lumea le-a avut asupra vieţii şi învăţăturilor lui Iisus au variat, fiind adesea chiar în dezacord cu acestea. Unele persoane implicate în aşa zisele „filosofii new age" sau în studii religioase comparative au decis uneori că Iisus a fost „doar un învăţător". A fost El doar un profet ? Alţii au decis chiar să-L şi nesocotească. Membrii credinţelor necreştine au ignorat viaţa şi preoţia Sa. A fost El doar un om care a făcut blasfemii crezându-se Dumnezeu ? Se poate ca unii să fi spus, „Ei bine, creştinii au

fost cruzi cu mine şi deci Iisus nu mă interesează". Chiar şi printre cei ce-şi spun creştini nu există un acord comun complet în privinţa Divinităţii Sale. Disensiunile asupra semnificaţiilor vieţii Lui şi preoţiei Sale au avut ca rezultat apariţia a duzine de fracţiuni religioase, acuzaţii de erezie sau deturnări de la credinţă şi nenumărate războaie.

A fost El unicul fiu al lui Dumnezeu ? A fost El un Dumnezeu care S-a făcut om, sau a fost mereu Dumnezeu ? Acestea şi multe alte întrebări abundă. Totuşi, materialul lui Edgar Cayce oferă o perspectivă ce ne arată că există o cale de a privi viaţa lui Iisus într-o manieră care nu ne dezbină, ci mai degrabă unifică rasa umană. De fapt, pentru cei mai mulţi dintre noi, indiferent de religie - fie că ne spunem creştini sau evrei sau musulmani sau budişti sau hinduşi sau chiar agnostici - Iisus pe care-L purtăm în noi nu este neapărat Iisus din citirile lui Edgar Cayce.

În esenţă, citirile îl prezintă pe Iisus ca pe „Fratele nostru mai Mare", un suflet care a venit să arate fiecăruia dintre noi calea de întoarcere la Sursa noastră spirituală printr-o manifestare perfectă a legilor Creatorului. O parte a misiunii Lui a fost să dovedească pe deplin conştienţa vie a sufletului pe pământ - ceea ce fiecare dintre noi va trebui în definitiv să facă.

În ultimă instanţă, toţi vom fi nevoiţi să dovedim acelaşi şablon în vieţile noastre prin slujire şi iubire necondiţionată. Viaţa lui Iisus de slujire a celorlalţi constituie un exemplu pentru întrega umanitate. Astfel afirmă una din citiri:

Căci Stăpânul, Iisus, însuşi Cristos, este etalonul fiecărui om de pe pământ, fie el arian sau evreu, part sau grec. Căci toţi avem un etalon, fie că-l numim astfel sau nu; dar nu există sub soare un alt nume prin care oamenii să poată fi salvaţi de ei înşişi. 3528-1

Astfel, adevărata cooperare permite acestei conştiinţe a slujirii aproapelui - aceeaşi conştiinţă care s-a manifestat în Fratele nostru mai *Mare*, Iisus - să lucreze prin noi. Citirile au numit aceasta a te învălui în Cristos:

Pe cât ne deschidem inimile, minţile şi sufletele pentru a putea deveni căi de binecuvântare pentru alţii, pe atât ştim ce vrea Cristos, Cel ce a luat asupra Lui păcatul lumii. Să facem şi noi asemenea Lui, în mica noastră sferă, să luăm asupra noastră păcatele lumii. (N.R.: Acceptând şi abandonându-ne Iubirii lui şi credinţei în El).

Bucuria, pacea, fericirea ce pot fi ale noastre, constau în a le face pentru alţii.

Căci dobândirea şi înţelegerea legilor unei vieţi drepte în toate ipostazele ei, realizează armonizarea sufletului cu Forţele Creatoare, care sunt ale conştiinţei Sale. Astfel putem avea acea conştiinţă, punând în acţiune ceea ce ştim. 262-3

CUM AM PUTEA PUNE COOPERAREA ÎN PRACTICĂ?

Din moment ce cooperarea este alegerea de a deveni o cale de binecuvântare pentru lumea ce ne înconjoară, cât de bine facem aceasta? Dacă ar fi fost să devenim subit conştienţi de toate gândurile păstrate în minte ar crea ele cel mai adesea o atmosferă de pace, armonie şi înţelegere; sau gândurile noastre ar stârni furie, conflicte şi neînţelegere? Cât de des ne amintim în timpul activităţilor noastre să punem pe primul plan nevoile altora, înaintea propriilor necesităţi? Cultivarea conştientizării interacţiunilor noastre cu ceilalţi este una din cele mai bune oportunităţi pe care le putem avea pentru a ne vedea atât slăbiciunile cât şi forţele proprii ce ies la iveală sub ochii noştri. De fapt, citirile afirmă că fiecare din noi învaţă cel mai bine despre el însuşi prin interacţiunea cu alte persoane.

Conştientizarea a cât de bine facem în încercarea de a manifesta *cooperarea* în vieţile noastre, este o parte integrantă a descoperirii *cine* suntem, precum şi *ce* trebuie să învăţăm.

Determinaţi ţintele şi scopurile. Scopul trebuie să fie altul decât glorificarea capacităţilor cuiva, darurilor unei persoane sau dorinţelor şi speranţelor proprii - ci mai degra-

bă ca oamenii să devină prin aceasă cooperare a altora, o cale mai largă şi mai deschisă pentru binecuvântări şi binecuvântările să vină de la Dumnezeu! 254-57

În relaţiile noastre cu alţii, ori de câte ori alegem uitarea motivelor personale şi a intereselor meschine, cooperarea poate fi un rezultat natural. Cooperarea este consecinţa conştienţei, slujirii, sacrificiului de sine şi armonizării. De fapt, poate fi pur şi simplu diferenţa dintre a căuta ceea ce avem în comun cu ceilalţi, decât ceea ce ne diferenţiază. Sfârşitul comun care ne uneşte intră în întregime în responsabilitatea noastră, a unuia faţă de celălalt.

Într-un mod destul de interesant, Cayce credea că fiecare persoană din vieţile noastre există dintr-un motiv constructiv - exact aşa cum şi noi existăm pentru ei:

... fii gata să îndeplineşti scopurile pentru care unul este dependent de altul. Căci există o armonie a dorinţei ce produce o continuă căutare pentru a se exprima, nicidecum prin reacţii combative! Căci acolo unde există dorinţa de autoafirmare, apar în prim plan egocentrismul şi egoismul, ca ceea ce noi cunoaştem în mod obişnuit ca autoprotecţie - care este o primă lege. Dar atât timp cât acea armonie este corect menţinută - tot atât există şi acea preocupare *minunată* pe care ar trebui să o cunoaştem cu toţii. Ca lumea să cunoască vreodată ce este mai bun pentru ea, atunci trebuie să-şi însuşească *cooperarea*! 759-13

În timp ce învăţăm să dăm expresie la tot ce este mai bun în noi, dăruind celorlalţi un sentiment de speranţă, de pace şi de înţelegere, permitem unei părţi din Forţele Creatoare să intre în vieţile lor prin noi.

Dintr-un punct de vedere practic, cum am putea începe cel mai bine în cazul în care am avea o neînţelegere cu cineva? Poate că ar fi cel mai simplu să înlocuim gândurile noastre negative cu unele pozitive. Am stat noi oare vreodată să reflectăm, că până şi cel mai mare duşman al nostru are un foarte bun prieten? Ce calitate pozitivă există în acea persoană, pe care nu am fost

capabili sau nu am vrut s-o vedem? Decât să gândim rău despre o persoană cu care am avut neînțelegeri, mai bine să descoperim dacă nu cumva există ceva mai bun de spus. Poate că am putea să ne abatem din drumul nostru pentru a face un act de caritate pentru cineva aflat în suferință. Ce ar trebui să facem sau să gândim, pentru acel ceva care într-un fel a fost neglijat anterior ? Sfatul citirilor este de a practica în permanență gândurile și faptele bune chiar și pentru cei care ar putea să ne rănească. Trebuie să începem să-i tratăm pe cei din jurul nostru exact așa cum noi dorim să fim tratați (și să se gândească despre noi). Numai prin aceasta vom putea găsi pacea interioară ce vine odată cu adevărata cooperare.

Căci așa cum ți-a fost dat, fă astăzi ceea ce știi mai bine să faci, cu gândul cât mai puțin la ziua de mâine și mâine ți se va da ce ai de trebuință. Cum dăruiește El? „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi ...", nu numai material ci și mental și spiritual. „Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri." Și astfel putem vedea cooperarea, iubirea frățească, răbdarea, îndelunga suferință, bunătatea, tandrețea, venind ca experiențe manifestate în inimile, mințile și viețile celorlalți. Și acestea sunt roade ale spiritului de adevăr. Apoi, întâlnind toate acestea **zi de zi, vei constata că** au **devenit nu doar niște trepte ce trebuie pășite de tine însuți, ci scara succesului în adevăr, pe care alții o pot escalada. Nu poți cere altora ceea ce nu faci tu însuți. Trebuie astfel ca ceea ce propui să și faci - în trup, în minte, în suflet.** 165-26

Prin procesele noastre de gândire pozitivă, putem pune în practică adevărata cooperare cu ceilalți. Iubirea zămislește iubire. Dacă ne dorim prieteni, trebuie să fim prietenoși. Dacă dorim să fim iubiți, trebuie să fim iubitori. Orice dorim să trăim în propria noastră viață, trebuie ca mai întâi să dăruim celorlalți. Dacă dorim armonie și cooperare în trăirile noastre, trebuie să încercăm să le dăruim altora.

Ființa trebuie să se autoproiecteze în mai mare măsură

pentru a sluji pe alții, amintindu-și că a deveni egoist, egocentrist, autosatisfăcut înseamnă deprecierea Duhului ce se manifestă înlăuntru, căci numai în cooperare cu Duhul interior, sinele poate fi amplificat, purificat, liniștit, preamărit!

2675-4

Când nevoile altora depășesc interesul personal, cooperarea va fi un rezultat natural. Trupurile și mințile noastre vor funcționa mai bine, deoarece intenția noastră va fi înspre binele general. Voia Creatorului, care caută mereu să se împlinească prin copiii Lui, își va găsi exprimarea pe pământ. În scopul de a coopera cel mai bine:

Să faci în toate, tot ce mâinile tale găsesc de făcut. Lasă acest suflet să viețuiască în tine, așa cum a viețuit în El, „Facă-se Voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.". Să faci din tine o cale de binecuvântare pentru *cineva*; astfel binecuvântările Lui vin către tine, ca individualitate, ca parte integrantă a grupului. „Cei ce vor căuta fața Mea, o vor găsi".

262-3

Adevărata bucurie și fericire poate fi găsită numai în a sluji. Să începem să căutăm esența cooperării pe care Creatorul a pus-o în fiecare din noi.

CONCLUZIE

Indiferent de ce fel de cooperare căutăm, fizică, mentală sau spirituală, este nevoie de fapte din partea noastră, pentru ca aceasta să se înfăptuiască. În scopul de a ne aduna pentru o cauză comună, trebuie să încercăm să fim uniți în faptele noastre.

Trebuie să începem să realizăm că nevoia cuiva este cel puțin la fel de importantă ca și a noastră. În lumea fizică sau materială, cooperarea concurează cu altele în orice acțiune sau efort.

În lumile mentală și spirituală, interesele personale sunt date de o parte, devenind un ajutor către cei din jurul nostru. Putem experimenta punerea în practică a cooperării, prin a fi de ajutor

altcuiva, prin punerea în prim plan a nevoilor celorlalţi, înaintea celor proprii.

Ori de câte ori ne ajutăm unul pe celălalt, constatăm că funcţionăm ca nişte „căi de binecuvântare". Acţionând astfel, vom aduce bucurie şi fericire celor din jurul nostru şi vom manifesta iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Lui de pe pământ.

Î: ***Este cooperarea un rezultat natural atunci când egoul se pierde în Ideal?***

R: **Aceasta este o consecinţă naturală a autoservirii, a autosacrificiului, a tulburării de sine întru El. A fi calea, înseamnă cooperare.**

A fi o binecuvântare este cooperarea în fapte. În orice stadiu de fiinţare înfăptuiţi aceasta pe baza poziţiei acestora şi înălţaţi-vă, ridicându-vă privirea şi aceasta este cooperarea.

262-3

Cooperarea înseamnă a te oferi spre a fi mijlocitor de fapte, precum şi cale de gânduri. În vieţile noastre de zi cu zi putem face bilanţul gândurilor şi faptelor noastre şi să vedem dacă viaţa noastră este în concordanţă cu dorinţa de cooperare a sufletului. Aceasta nu se poate face dintr-o dată, ci mai degrabă pas cu pas, aici un pic, dincolo un pic, rând pe rând, precept după precept.

Din momentul în care vom pune în practică tot cee ştim despre cooperare, prin gândurile şi faptele noastre, prin a fi mai blânzi, răbdători, smeriţi, o pace interioară va sălăşlui în noi.

În final vom realiza că adevărata cooperare înseamnă pur şi simplu a fi o cale pentru binecuvântările Lui pe pământ.

LECȚIA A DOUA

CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI

Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume.
Ioan 17,16

SUBIECT DE MEDITAȚE

Tată, așa cum noi căutăm să vedem și să cunoaștem Fața Ta, fie ca fiecare dintre noi, ca individualități și ca grup, să ajungem să ne cunoastem pe noi înșine, deși ni s-a făcut cunoscut, că noi - ca Lumini întru Tine -putem oferi o mai bună înțelegere a Duhului Tău în această lume. 262-5

Care este atunci scopul intrării unui suflet în manifestări materiale ? La începuturi, sau în activităţiie în care sufletul s-a manifestat individual în scopul devenirii ca însoţitor al Forţelor Creatoare sau Dumnezeu; ori, devenind întregul trup al lui Dumnezeu însuşi, cu capacitatea - chiar şi ca Etalon, ca Mântuitor, Călăuzitor şi Păzitor - de a te cunoaşte pe tine însuţi, de a fi tu însuţi şi totuşi una cu El. Acesta este scopul fiecărei intrări în activităţile materiale. 1650-1

Cunoaşte-te pe tine însuţi dacă vrei să-L cunoşti pe Dumnezeu, dacă vrei să-ţi slujeşti fratele. 1256-1

Una din disputele cele mai înverşunate pe care le putem întâmpina ca fiinţe spirituale este necesitatea de a ajunge să ne naştem fiecare adevărata identitate. Din nefericire, identificându-ne cu viaţa structurii fizice destul de des, orice aspect al personalitătii noastre cu trăiri pământeşti - poate intra în competiţie cu obiectivele spirituale. Grijile vieţii impun frecvent întreaga noastră focalizare, astfel încât am putea crede că nu avem timp să mai facem orice altceva, să încercăm singuri să elevăm spiritual. Când acest gând ne pătrunde în minte, trebuie totuşi să ne amintim că suntem deja fiinţe spirituale. Provocarea nu este de a încerca să devenim altceva, ci dimpotrivă, este o problemă de a fi la înălţimea a ceea ce noi avem deja mai bun înlăuntrul nostru.

Materialul lui Cayce confirmă faptul că de prea multe ori, uităm adevărata noastră natură. Mulţi oameni au presupus în mod incorect că scopul nostru este de a ajunge în rai, de a atinge iluminarea, sau pur şi simplu „de a evada de pe pământ". Şi totuşi aceasta priveşte moştenirea noastră dintr-o perspectivă complet diferită de cea conţinută în citiri. Citirile afirmă că Dumnezeu doreşte să fie exprimat în lume prin noi - exemplul dat prin Iisus, El fiind etalonul fiecărui suflet. Noi suntem copiii lui Dumnezeu cu misiunea de a aduce într-un fel sau altul Duhul Sfânt pe pământ. Una dintre citiri descrie minunat natura spirituală a

umanității în acest fel:

Căci tu ești ca un corpuscul în trupul lui Dumnezeu; deci un cocreator al Lui, în ce gândești și ce faci. Și tu preschimbi orice suflet cu care intri în contact, ca atare, sau mental - atât timp cât tu, ca entitate individuală ești un martor pentru sau împotriva Domnului, Dumnezeului tău. Acesta este efortul fără exagerare, evident pe calea spirituală a omului, a acestei entități pe pământ. Și totuși nici un suflet nu poate veni în contact cu entitatea fără a se fi schimbat în trup, minte sau scop. Și scopul este, bineînțeles, al sufletului.

2794-3

Adevărul despre cine suntem este atât de măreț - avem un rol integral în crearea vieților noastre, relațiilor și chiar a evenimentelor din lume! Avem un efect asupra fiecărui suflet pe care-l întâlnim. Persoana care suntem cu adevărat este cu mult diferită de felul în care ne văd alții, sau chiar de felul în care ne vedem noi înșine. În ultimă instanță, vom ajunge să ne cunoaștem pe noi înșine, exact așa cum ne cunoaște Creatorul.

NATURA TREIMICĂ A UMANITĂȚII

Unul dintre conceptele cel mai frecvent menționate în materialul lui Edgar Cayce este că *Duhul este viața, mintea este ziditorul, iar fizicul este rezultatul*. Cu alte cuvinte, sufletul furnizează impulsul și energia creatoare în viețile noastre. Mintea concentrează acea energie pe căi creatoare (pozitive) sau distructive (negative) de exprimare. Rezultatul interacțiunilor noastre cu activitățile sufletului influențat de puterea liberului arbitru și a minții, se manifestă în viețile noastre. Aceasta amintește de faptul că tot ce este viu are capacitatea de a primi putere de la Duhul Sfânt, de la Forțele Creatoare, de la Dumnezeu.(N.R.: Deci, cine nu primește putere de la Duhul Sfânt este mort sau moare). Dar modul în care noi folosim această influență spirituală în viețile noastre este determinat de puterea minții noastre, de obiectul concentrării noastre, de ceea ce facem

cu liberul noastru arbitru. Impactul alegerilor noastre își va găsi expresia în fizic, afectându-ne pe noi înșine și relațiile dintre unul și celălalt.

Pe un anumit nivel, corpurile noastre fizice sunt reprezentări materiale ale expresiei căutării de sine. Prin sentimentele noastre devenim conștienți de influențele combinate pe care gândurile noastre pozitive sau negative le-au avut asupra noastră.

Tot ceea ce am gândit vreodată, am făcut sau am dorit, va avea în cele din urmă un efect asupra fizicului. În timp, gândurile și dorințele noastre amplificate se vor mainfesta în fizionomia noastră, înregistrându-se chiar pe fețele noastre! Corpurile noastre fizice sunt elemente componente ale Forței Creatoare, Duh, ce se manifestă în lumea materială.

Felul în care ne concentrăm mintea („corpul mental") este extrem de important deoarece poate aduce sinelui pe cel mai mare aliat sau pe cel mai mare adversar. Acesta este motivul pentru care Sf.Apostol Pavel i-a sfătuit pe cei ce-l urmau: „**Gândul acesta să fie în voi, care era și în Hristos Iisus** " (Filipeni 2,5). Obiectul concentrării noastre continue devine o mai mare parte a alcătuirii noastre, precum și cine suntem în procesul devenirii noastre.

Din perspectiva lui Cayce, acest proces este în continuă desfășurare de veacuri. Noi suntem un conglomerat de mai mulți factori decât șansă, ereditate și mediu.

Fiecare dintre noi este o combinație de astfel de lucruri și gânduri, dorințe, fapte, alegeri, destin și chiar „karma" (karma fiind definită pur și simplu ca fiind *memoria sufletului* și răspunsurile conștientului și subconștientului nostru la această memorie). Cine suntem noi cu adevărat chiar în acest moment este rezultatul a tot ce a influențat dezvoltarea noastră individuală de la creația noastră ca suflete.

Am citit în Biblie că „**În casa Tatălui Meu multe lăcașuri sunt.**"(Ioan 14,2). Aceasta sugerează faptul că există multe stări de conștiință dincolo de fizic și că modurile în care noi am

interacționat cu toate aceaste trăiri au contribuit la o însumare totală a ceea ce suntem ca individualități. Activitățile noastre fizice, mentale și spirituale afectează în mod constant capacitatea sufletului nostru de a-și găsi expresia în lumea materială. Sufletul atrage către sine ceea ce a fost construit cu gândurile, dorințele și faptele anterioare. În momentul în care ajungem să ne cunoaștem pe noi înșine, începem să realizăm că această relație cauză/efect ne permite în ultimă instanță să înțelegem fiecare trăire ca pe o lecție spre elevarea sufletului. Partenerul spiritual al fiecăruia dintre noi *„corpul spiritual" este (N.R.: Poate fi) un etalon al perfecțiunii ce rezidă în noi și este pur și simplu în așteptarea manifestării cu liberul nostru arbitru. Această conștiință este mai importantă decât orice altceva am reușit să cunoaștem despre noi înșine. Totuși, ne identificăm prea des cu *personalitatea* noastră în loc să ne identificăm cu conștiința noastră - cu adevărata noastră ființă, sau invidualitatea noastră spirituală. Cu alte cuvinte personalitatea noastră este ce arătăm lumii în timp ce individualitatea noastră este ceea ce suntem cu adevarat - propria noastră indentitate. Din perspectiva citirilor suntem o creație cu mult mai energică decât ar putea sugera aparențele. Posedăm corpuri fizice mentale și spirituale care se află într-o interacțiune permanentă unul cu celălalt în procesul creației și evoluției spirituale în continuă desfășurare. Informațiile lui Cayce sugerează *în continuare* că această natură treimică a umanității este o reprezentare simbolică a întregului cosmos. În limbajul citirilor:

Așa cum tu te afli în propriul corp, minte, suflet, în formă tridimensională, este conform conceptului tridimensional al Divinității; Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Astfel, acestea în sine sunt umbră a Duhului Forței Creatoare. Astfel Tatăl este trupul, Fiul este mintea, iar sufletul este Duhul Sfânt. 5246-1

Cine suntem în prezent? O umbră a Forțelor Creatoare în acțiune, responsabili pentru ceea ce devenim chiar în acest moment în mica noastră sferă de activitate. Suntem cocreatori cu Dumnezeu.

Nu sunteţi voi cu toţii copiii lui Dumnezeu? Nu sunteţi cocreatori cu El? Nu aţi fost voi cu El de la început? Există vreo cunoaştere, înţelepciune sau întelegere la care să nu puteţi ajunge dacă v-aţi armonizat cu Forţa Creatoare care a făcut lumile şi forţele manifestate în ele? Gânditu-v-aţi vreodată că braţul Domnului este tăios cu voi pentru că aţi păcătuit? „De veţi fi departe, de veţi fi în părţile cele mai îndepărtate, de mă veţi chema, Eu voi auzi! şi voi răspunde de îndată". Vă întrebaţi dacă vorbesc despre altcineva sau dacă vă vorbesc vouă? Deschideţi-vă cugetul, inima şi voinţa către Dumnezeu şi El se va deschide către voi! 294-202

MOŞTENIREA NOASTRĂ ÎN CALITATE DE COCREATORI

Este important să ne amintim că noi nu suntem trupuri cu suflete ci mai degrabă suflete, copii ai Creatorului, care se manifestă în lumea materială. Dintr-un anumit punct de vedere, corpul fizic este pur şi simplu o locuinţă, căminul sufletului, pe timpul şederi sale în materialitate. Cu toate că ne gândim adesea la noi înşine ca trupuri, trupul este pur şi simplu un vehicul pentru exprimarea mentală şi spirituală. Corpul fizic permite sufletului să experimenteze captivitatea unei dimensiuni limitate, precum şi dinamica liberului arbitru, a alegerii, deciziei şi a cauzei şi efectului.

În calitate de cocreatori, trebuie să devenim serioşi în privinţa rolului pe care îl jucăm în crearea lumii din jurul nostru. Trebuie să începem să recunoaştem responsabilitatea personală. De fapt, dacă nu începem să răspundem vieţii ca nişte cocreatori conştienţi, nu facem în cele din urmă decât să contribuim la problemele noastre generale şi la greutăţile personale: **Căci, află că fiecare suflet este o individualitate cu voinţa liberă şi-şi alege calea şi fapta. Căci el, fie că este împreună lucrător cu Dumnezeu în creaţie - şi astfel creator în atitudinea sa, în**

gândul său și în aplicarea principiilor și adevărurilor zi de zi; fie că este în armonie cu ceea ce este contradictoriu, asediind și punînd altora obstacole în cale. (2549-1)

Creatorul a făcut pe om pentru a-l fi partener. Fie în cer, fie pe pământ, fie în orice stare de conștiință el este un partener al creatorului. Cât de multe (vieți / experiențe) **v-ar fi necesare pentru a fi vrednici de a fi parteneri cu Forțele Creatoare oriunde v-ați afla.** 416-18

Modul de abordare al lui Cayce privind capacitățile creatoare este unul care zidește în permanență pentru viitor. Indiferent de circumstanțele noastre actuale, indiferent de evenimentele curente din lume, indiferent de cât de copleșiți ne putem simți chiar acum, citirea menționează:

... puteți face ceva pentru aceasta! Căci aflați că sunteți în actuala experiență, în actualul mediu, mai importanți în influența pe care o aveți, în oportunitatea pe care o veți avea de a face pământul un loc mai bun de viețuit pentru cei ce vor veni. Și aduceți-vă aminte că vă veți întoarce din nou! Cum vreți să arate acesta ... mai bine v-ați ridica și ați face ... 4047-2

Cum dorim noi să arate lumea? Chiar acum putem începe să răspundem conștient vieții ca un cocreator. Putem să înțelegem că suntem complet responsabili de modelarea cursului vieților noastre. Putem începe să vedem viețile noastre și statutul de probleme umane doar ca o reflectare a aspectelor asupra cărora trebuie să intervenim, precum și a ceea ce facem (și ce nu facem) pentru a ajuta la crearea viitorului în jurul nostru.

CUNOAȘTEREA NOASTRĂ DE SINE PRIN ALȚII

Poate părea surprinzător, dar una dintre ideile fundamentale cuprinse în citirile lui Cayce este că prin alții, ajungem adesea să ne cunoaștem pe noi înșine. Fie prin a învăța despre iubire în fața unui copil, fie devenind mai răbdători în urma trăirilor noastre alături de un prieten, fie prin interacțiunile cu

ceilalți, devenim mai conștienți de deficiențele noastre, de greșelile noastre, de capacitățile și talentele noastre.

Prin întâlnirile noastre cu alții ajungem să realizăm unde trebuie să mai intervenim, precum și ce anume trebuie făcut. Prin ceilalți ne dezvoltăm conștiența relației noastre cu Dumnezeu și ajungem să ne cunoaștem pe noi înșine. Conform citirilor, există o dinamică a întrajutorării în fiecare relație umană - *o lege universală* - care este exprimată prin învățătura: „vei culege ceea ce ai semănat". Aceasta înseamnă că tot ce emanăm prin gânduri și fapte se întoarce la noi. Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă dacă luăm în considerare capacitățile noastre cocreatoare în relația cu mediul ce ne înconjoară. Ceea ce ar mai putea să ne preocupe totuși, este ideea că: putem vedea propriile forțe și slăbiciuni în alți oameni:

Luați aminte - acestea sunt ca și legile, de neschimbat: Măsura cu care dai altora ți se va întoarce ție. Așa cum vrei ca alții să-ți facă ție așa să le faci tu lor. Aceasta se aplică fie in familie, fie între cunoștințe sau asociați de orice fel. Află că vina pe care o găsești în alții este o reflectare a vinovăției tale. Fii cu alții, așa cum ți-ai dori ca ei să fie cu tine și vei indepărta mult din ea. *Nu* te crampona de ideea „Ei bine, știu ce au ei de gând să spună sau să facă, dar eu voi face ce pot mai bine". Nu ține seama de asta! Află că duhul cu care ai de-a face, este Duhul care îți va răspunde ție! 1688-9

Cayce a afirmat că oamenii din jurul nostru acționează pur și simplu ca în oglindă. Oamenii din viața noastră care pot fi cei mai înșelători pentru noi, sunt înșelători pentru că noi vedem în ei o parte din noi pe care într-un fel am trecut-o cu vederea sau am refuzat să ne ocupăm de ea. Dimpotrivă, persoanele din viața noastră pe care le admirăm cu adevărat ne prezintă o reflectare a unei calități pe care o putem utiliza înlăuntrul nostru. Deși acest concept ar putea fi greu de crezut la început, nu trebuie decât să vă amintiți că până și *cel mai mare dușman al meu are un foarte bun prieten și până și cel mai bun prieten al meu are pe cineva care nu-l place.* De ce? Răspunsul are de-a face cu focalizarea

percepţiei noastre. Fiecare dintre noi este proiectat să perceapă anumite caracteristici ale indivizilor dintr-un anumit motiv. De fapt, oricând avem un raspuns emotional faţă de o altă persoană (în mod pozitiv sau negativ), putem fi siguri că există pentru noi ceva mai mult de învăţat. Dacă dorim să vedem asupra a ce trebuie să mai lucrăm din punct de vedere spiritual, trebuie să privim în jur la lumea care ne înebuneşte. Dacă vrem să vedem cu ce mai avem de lucrat, trebuie să privim la cei din jur pe care îi admirăm cu adevărat.

În acest fel, vom începe să vedem forţele şi slăbiciunile noastre portretizate în alţii.

Conştientizarea acestei dinamici ne poate crea o atitudine complet diferită faţă de întreaga umanitate:

Căci prima lege este, „Iubirea zămisleşte Iubire". Şi ce ai semănat, aceea vei culege. Înseamnă atunci, că în măsura în care dăruieşti, vei culege în relaţiile tale cu altcineva ... Astfel, prima lege a cunoaşterii de sine, a înţelegerii de sine, este de a deveni din ce în ce mai sincer în ceea ce faci într-o relaţie. Căci dovada acestui lucru este rodul obţinut. Şi când ai aflat calea, arată calea fratelui tău. 261-15

Reflectarea individuală poate fi un instrument puternic pentru a reuşi să ne cunoaştem pe noi înşine. Gândindu-ne în urmă la cuvintele şi faptele din fiecare zi ne-am putea întreba: De ce am făcut lucrul acesta sau acela? Exprim oare în interacţiunile mele cu ceilalţi conceptele despre ceea ce spun, gândesc sau cred? M-aş fi purtat oare faţă de cineva pe care îl respect cu adevărat (poate chiar Creatorul meu), la fel cum m-am purtat faţă de o anumită persoană care îmi displace? Din perspectiva sufletului, fiecare persoană de pe pământ este sora şi fratele meu - îi tratez eu oare ca atare? Trebuie să ne amintim că, în parte, lumea din viaţa noastră deţine cheia procesului propriei dezvoltări şi elevări:

I: Ce trebuie să fac pentru a mă cunoaşte mai bine pe mine însumi?

R: Dupa cum sinele meditează asupra diferitelor

activități ale sinelui, după cât de des sinele devine impuls pentru activitatea altcuiva, astfel se poate vedea că sinele este *înțeles* sau *neînțeles*, după cum au fost activitățile lui. Cât de des ai fost în sinea ta cel ce a îndemnat pe alții să privească în ei înșiși pentru a vedea dacă sunt în acord cu ceea ce El voiește ca ei să facă?De câte ori ai făcut pe alții să gândească mai bine despre ei înșiși? În aceasta, te poți vedea pe tine însuți; Căci în preamărirea Lui, sinele se vede el însuși, precum alții se pot vedea pe ei înșiși în activitățile sinelui. 262-9

În măsura în care neglijăm propriile interese în relațiile cu alții, vom fi capabili să abordăm acea parte a individualității noastre care dorește să devină întreg, acea parte care dorește adevărata exprimare a sinelui, acea parte care dorește să ajungă să se cunoască pe sine.

CONȘTIENTIZAREA SINELUI ADEVĂRAT

În multe culturi antice, există credința că Dumnezeu a pus toată cunoașterea relației noastre cu Creatorul adânc în noi și totuși acesta este încă adesea ultimul loc în care oamenii decid să privească. Adevărul naturii noastre divine este în mod clar ilustrat într-o legendă populară hindusă:

„La un moment dat, toți oamenii de pe pământ erau zei, dar ei au devenit atât de păcătoși și au abuzat atât de divinitate încât Brahma, zeul tuturor zeilor, a decis ca divinitatea trebuie să-i fie luată omului și ascunsă într-un loc unde să n-o mai poată găsi niciodată . „O vom îngropa adânc în pământ" spuseră alți zei. „Nu", a spus Brahma „pentru că omul va săpa în pământ și o va găsi". -„Atunci o vom scufunda pe fundul oceanului", spuseră ei. -„Nu", a spus Brahma „pentru că omul va învăța să plonjeze și o va găsi și acolo". -„O vom ascunde pe cel mai înalt munte", au spus ei. -„Nu", a spus Brahma „pentru că într-o zi omul va escalada fiecare munte de pe pământ și vor captura din nou

divinitatea". „Atunci noi nu ştim unde s-o ascundem pentru ca ei să n-o găsească", spuseră zeii cei mai puţin importanţi. -„Vă voi spune eu", spuse Brahma, „ascundeţi-o în adâncul omului însuşi. El nu va gândi niciodată să privească acolo".

Biblia confirma aceeaşi ideea când afirmă: **„Căci porunca aceasta care ţi-o poruncesc eu astăzi nu este neînţeleasă de tine şi nu este departe. Ea nu este în cer, ca să zici: Cine se va sui pentru noi în cer, ca să ne-o aducă şi să ne-o dea s-o auzim şi s-o facem ? Şi nu este ea nici peste mare, ca să zici: Cine se va duce pentru noi peste mare ca să ne-o aduca, să ne facă s-o auzim şi s-o împlinim ? Ci cuvântul acesta este foarte aproape de tine; el este în gura ta şi în inima ta, ca să-l faci".** (Deuteronomul 30,11-14)

Citirile descriu această constienţă ca fiind cea christică - un etalon al perfecţiunii care este întreagă şi în armonie cu esenţa noastră spirituală. Printr-un proces atât de armonizare cât şi de cerere, începem să manifestăm acea conştiinţă spirituală.Pe lângă meditaţie şi rugăciune, a lucra cu visele noastre poate fi o parte integrantă a descoperirii noastre personale şi a armonizării interioare. Sunt disponibile mai multe cărţi pe acest subiect, dar unul dintre cei mai importanţi dintre primii paşi este de a le nota în fiecare dimineaţă. În fazele aplicării, un progres general este cel mai bine văzut poate prin continuarea interacţiunilor cu ceilalţi. Pe măsură ce ajungem să cunoaştem adevărata noastră individualitate, vom descoperi legătura dintre unul şi celălalt.Vom începe să recunoaştem faptul că având pe Dumnezeu ca Părinte, suntem cu toţii copiii aceleiaşi familii. Vom descoperi că o parte din noi a fost întotdeauna un întreg:

... prima conştientizare pe care fiecare suflet trebuie să şi-o însuşească sau să o caute cu seriozitate, este că Dumnezeu este conştient de tine. Şi însăşi conştiinţa ta ar trebui să-ţi amintească de aceasta. Dacă fiecare suflet ar deveni sau ar putea să devină conştient de aceasta, ce mare diferenţă ar putea fi în alegerile făcute zi de zi! 2650-1

Din ce în ce mai frecvent ne trezim la adevăratul nostru

sine spiritual pe măsură ce cunoaştem că Dumnezeu este conştient de noi, că El este pătruns de faptele noastre şi că Duhul Lui este atât în noi cât şi în afara noastră. Acesta este scopul esenţial, de a te cunoaşte pe tine însuţi.

CONCLUZIE

Fiecare din noi este o manifestare a ceea ce am fost din totdeauna. Începând să ne cunoaştem pe noi înşine, vom descoperi *cine* şi *ce* suntem *chiar acum*. Este pur şi simplu rezultatul final al gândurilor, dorinţelor şi faptelor noastre anterioare. Şi totuşi, în ciuda oricărei provocări, dezamăgiri sau piedici pe care le putem întâmpina, fiecare dispunem de un etalon pentru deplinătate, care este dreptul nostru dobândit prin naştere. Fiecare aspect al vieţilor noastre: din punct de vedere fizic, mental şi spiritual, are potenţialul de a contribui la înţelegerea şi manifestarea acestui etalon. În ultimă instanţă, toate trăirile au potenţialul de a fi pentru binele şi elevarea noastră, căci ele ne ajută în a ne cunoaşte pe noi înşine. Prin armonizarea cu adevăratele noastre euri interioare, vieţile noastre de zi cu zi vor exemplifica ceea ce este mai bun în noi şi în cele din urmă vom merita să ne numim noi înşine Copiii lui Dumnezeu:

Cunoaşte-te mai întâi pe tine însuţi. Priveşte în inima ta. Ce găseşti că ţi-ai propune să faci? Să-ţi satisfaci poftele? Să-ţi satisfaci propria dorinţă de putere sau glorie, de faimă sau bogăţie? Acestea, după cum ai experimentat şi după cum ştii în adâncul sufletului tău, fac aripi foarte uşor şi zboară. Numai acele lucruri care sunt juste, acele lucruri care sunt armonioase, care se nasc din bunătate şi iubire frăţească, răbdare, speranţă şi îndurare, *trăiesc*. 1776-1

Pentru a fi credincios altora, trebuie ca mai întâi să fim credincioşi acelei părţi interioare din noi înşine. Nu putem spune un lucru şi totuşi să fim şi să gândim ceva complet diferit. Cultivând această capacitate de a decela între corect şi greşit, bine şi rău, între ceea ce credem noi cu adevărat şi ceea ce lăsăm pe alţii să

gândească ce credem, chiar şi între unde dorim să fim şi unde suntem, devenim mai conştienţi de motivaţia gândurilor, dorinţelor şi faptelor noastre. Devenim conştienţi unde este viaţa noastră către care suntem conduşi şi dacă trebuie să facem o schimbare sau nu. Dar cel mai important este că devenim conştienţi de potenţialul nostru pentru deplinătate, pur şi simplu aşteptând să fim treziţi înlăuntrul nostru. Suntem cocreatori cu Dumnezeu. Numai aplicarea principiilor spirituale ca răbdarea, cooperarea, toleranţa şi iubirea, vor duce la această conştientizare şi la propria noastră trezire spirituală. Prin interacţiunile noastre cu alţii ajungem să ne cunoaştem pe noi înşine, relaţia noastră cu altcineva şi relaţia cu Dumnezeul nostru:

Te-ai purta cu Dumnezeul tău la fel cum te porţi cu fratele tău ? Iubiţi-vă unul pe celălalt. „Poruncă nouă vă dau: Să vă iubiţi unul pe altul." În acest fel, ca fiecare să se vadă pe el însuşi aşa cum îl văd alţii. Nu lăsa cuvintele tale şi faptele tale să fie atât de diferite, căci ei nu sunt copii ai aceleiaşi familii. Lasă faptele tale, lasă cuvintele tale să fie în concordanţă cu ce alţii văd în tine. 262-9

Trebuie să ne solicităm noi înşine pentru a ne hotărî să începem a ne măsura cu acest standard de iubire. Trebuie să începem prin a-i trata pe alţii exact aşa cum ne-am dori noi să fim trataţi.(N.R.: Conform învăţăturii Christice începând cu neprietenii noştri). Este datoria noastră, chiar obligaţia de a ne disciplina astfel încât fiecare cuvânt, gând şi faptă să înceapă să reflecte ceea ce avem mai bun înlăuntrul nostru.

LECȚIA A TREIA

IDEALURI

Gândul acesta să fie în voi care era și în Hristos Iisus
(Filipeni 2,5)

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Doamne, fii milostiv cu mine! Ajută necredinței mele! Îngăduie-mi să văd în El ceea ce Tu ai vrea sa văd în prietenul meu. Îngăduie să văd în fratele meu ceea ce vad în El, căruia mă închin! (262-5)

Astfel, cel mai important lucru pentru această entitate sau pentru oricare alta este de a şti mai întâi care este idealul - din punct de vedere spiritual. 357 - 13

Pe anumite perioade din vieţile noastre, întâmpinăm cu toţii conflicte în ceea ce trebuie să facem, unde trebuie să mergem sau cum am putea umple acea nişă specială pe care Dumnezeu o are în vedere pentru noi. (n.r.: Energetică şi informaţională - i.e.). Ne pomenim adesea căutând ceva, deşi de multe ori nu ştim sigur ce anume.

Având în vedere că această confuzie interioară este ceva comun tuturor, puteţi crede că orice soluţie practică ce furnizează pătrunderi psihologice sau garantează un răspuns acestei dileme, ar trebui să fie vestită din vârful celui mai înalt munte.

Şi totuşi, poate că unul din principiile cel mai adesea scăpate din vederede noi din citirile lui Edgar Cayce, este conceptul de a lucra cu „idealuri" şi este chiar principiul care furnizeaza răspunsul la chemarea interioară.

Căci călăuzirea mentală şi spirituală trebuie să fie legată de ceea ce-şi alege o entitate individuală ca ideal şi ce va face sau va trebui să facă în legătură cu acest ideal, nu idei, ci idealuri. În alegerea şi analizarea sinelui şi idealului, nu mai purtaţi pur şi simplu toate acestea în minte, ci puneţi-le pe hârtie aşa cum erau, într-o formă manifestată. 5091-3

Deoarece citirile au recomandat scrierea idealurilor noastre, din punct de vedere fizic, mental şi spiritual, putem fi tentaţi să credem că această abordare este una care se finalizează dintr-o singură încercare, umplînd coloanele sau înscriind note cu care, odată puse pe hârtie nu vor mai cere confruntări.Şi totuşi, Edgar Cayce a spus foarte clar că preocuparea *lucrului cu idealurile* (n.r.: sublinierea noastră) trebuie să devină o activitate frecventă în vieţile noastre - una în care suntem provocaţi, încurajaţi, chiar aţâţaţi să începem o capodoperă la un anumit nivel al sufletului. Din această abordare,

interpretarea citirilor în privința idealurilor poate fi de mare ajutor în a manifesta în viețile noastre tot ceea ce avem mai bun de oferit lumii noastre, Dumnezeului nostru și nouă înșine.

CE ESTE UN IDEAL

În termenii cei mai simpli, un ideal este influența motivatoare care impresoară caracterul în mod deliberat a ceea ce facem și de ce.

Este ca o Stea a Nordului care ne călăuzește în întunericul nopții, permițându-ne să ne focalizăm pe direcția în care dorim să fim conduși. Deoarece o „țintă" este ceva tangibil, în terminologia lui Cayce un „ideal" este cu adevărat un etalon motivator care ne călăuzește viețile. Nu este ceva ce se acumulează ca un obiect premiu, ci este mai degrabă ca și cum te-ai îndrepta către Soare - razele îți încălzesc fața când te uiți către el și nu te poți abține, deși știi când te uiți direct la el!

Ceea ce poate fi totuși surprinzător din perspectiva citirilor, este că toată lumea lucrează cu idealurile, chiar dacă aceasta se întâmplă la un nivel inconștient.

De exemplu, i s-a spus unei persoane: **„Fiecare entitate individuală, fie ea conștientă de acest lucru sau nu, își pune în fată un Ideal în lumea materială, în lumea mentală și în lumea spirituală".** 1011-1

Altei persoane i s-a spus că motivul pentru care are atât de multe probleme și atât de multă confuzie în propria sa viață era acela că nu-și stabilise niciodată un ideal conștient (323). El se simțea adesea într-o stare de confuzie pur și simplu deoarece idealul pe care și-l stabilise era acela al unui „rătăcitor". El a fost încurajat să facă o alegere conștientă și să înceapă să lucreze cu acest ideal în mod pozitiv. Citirile aminteau frecvent oamenilor că „Mintea este ziditorul"; cu alte cuvinte, că ceea ce este tratat de o persoană cu multă insistență, devine o parte mai importantă în viața sa.

Citirile sugerează că o cale de a începe să descoperim

ce idealuri inconştiente am construit în vieţile noastre este de a ne pune nouă înşine întrebări introspective după cum urmează:
(1) Ce fel de loc de muncă ar fi compania mea dacă fiecare angajat ar fi exact ca mine?
(2) Ce fel de viaţă de familie ar fi dacă fiecare soţ (soţie/copil) ar fi ca mine?
(3) Ce fel de vecinătate ar fi dacă fiecare vecin ar fi exact ca mine?
(4) Ce fel de valoare de sine ar avea oamenii dacă fiecare persoană ar avea părerea despre sine ca şi a mea? sau
(5) Ce fel de biserică sau sinagogă ar fi congregaţia mea dacă fiecare membru ar fi la fel ca mine?

Întrebările de felul acesta nu au menirea de a ne descuraja ci dimpotrivă, de a ne ajuta doar să realizăm ce puternice idealuri inconştiente au existat în modelarea a ceea ce vom deveni, atât în mod pozitiv cât şi negativ.

Un ideal conştient este de a dori să cântărim fiecare din gândurile, cuvintele şi faptele noastre. De exemplu, dacă alegem un ideal conştient cum ar fi „iubirea", trebuie să stabilim criteriul nostru pentru fiecare actiune. Ne-am putea de asemenea puncta direcţia în care dorim să fim conduşi. Folosind cele cinci întrebări de mai sus în conexiune cu un ideal de iubire, ne-am putea întreba:
(1) Ce fel de angajat ar putea fi o persoană iubitoare?
(2) Ce fel de viaţă de familie ar avea o persoană iubitoare?
(3) Ce fel de vecină ar fi o persoană iubitoare?
(4) Cum ar putea o persoană iubitoare să-şi demonstreze valoarea de sine şi propria estimare? sau
(5) Cum ar fi un membru iubitor al unei biserici sau sinagogi?

Găsind „cele mai bune presupuneri" pentru calităţile unei persoane iubitoare (sau orice alta calitate aleasa pentru idealul nostru), putem începe să manifestăm aceleaşi calităţi în noi înşine şi de-a lungul procesului să demonstrăm mai des idealul pe care dorim să-l avem ca motivaţie a fiecăreia dintre faptele noastre. Astfel, în răspunsul la întrebarea noastră „Ce este un ideal?" - există ceva ce influenţează fiecare faptă a noastră, fiecare gând

şi chiar toate emoţiile noastre. Este un impuls motivator de a modela materia, a ceea ce suntem, precum şi a ceea ce vom deveni în cele din urmă. Oricât de puternic motivatoare sunt idealurile în vieţile noastre, ele rămân în mare parte în inconştient dacă nu le conştientizăm şi nu luăm iniţiative. Practic, putem avea iealuri fără a şti măcar ce sunt ele! Deci, de ce sunt importante idealurile? În parte,iată, răspunsul la *ce*, îl naşte pe *de ce*. Din moment ce idealurile modelează chiar propriile noastre vieţi, trăirile noastre, chiar şi cee ce suntem în procesul devenirii, ele trebuie să fie extrem de importante. Citirile însele afirmă că stabilirea unui ideal conştient este unicul lucru de cea mai mare importanţă pe care îl putem înfăptui. În mod esenţial, motivul acestei importanţe este întreit:

(1) tratează direct şi modelează impulsul „duhului" în vieţile noastre;

(2) idealurile ne ajută să trecem prin (şi ne face responsabili de) acele experienţe de care avem nevoie pentru a ne cunoaşte pe noi înşine; şi

(3) idealurile ne pot ajuta să lucrăm (n.r.: să ne orientăm şi să acţionăm corespunzător) uneori prin confuzia pe care o numim „libertate de alegere".

IDEALURILE ÎNDRUMĂ ŞI MODELEAZĂ IMPULSUL SUFLETULUI ÎN VIEŢILE NOASTRE

Citatul complet (adesea repetat) din materialul lui Cayce „mintea este ziditorul" este după cum urmează: *Duhul este viaţa; mintea este ziditorul; şi fizicul este rezultatul.* Deşi terminologia este foarte mult simplificată, cuvântul „duh" (spirit) în vocabularul cititorilor înseamnă adevăratul Impuls Creator care poate fi utilizat în mod pozitiv sau negativ. Este forţa vieţii care poate fi direcţionată prin activitatea minţii şi voinţei, către preocupări altruiste (bine) sau egoiste (rău). Mintea este mecanismul prin care decidem unde şi cum ne vom concentra energiile creatoare şi chiar atenţia noastră. Rezultatul final al focalizării acestui

impuls creator într-o anumită direcție sau activitate în mod conștient sau inconștient, este faptul că atragem anumite trăiri și chiar oameni în viețile noastre. *De fapt, lumea noastră fizică / materială devine scena (rezultatul) în care putem vedea activitatea duhului condus prin puterea minților noastre, desfășurată chiar sub ochii noștri.*

Din citiri:

Căci orice ar fi, este mai întâi conceput în duh. Acesta își exercită influența prin minte. În virtutea a ceea ce păstrează mintea entității ca ideal, sau ce va primi prin duh, poate fi zămislit în sinele mental. 2995-3

Aceleiași persoane i s-a spus în citirea ei: **„Te poți face exact atât de fericită sau tot atât de nefericită după cum dorești"**. Câți dintre noi au mers vreodată într-un amfiteatru de cinema cu ecrane multiple fără a se uita măcar sau fără să aibă idee despre ce se prezintă; au cumpărat un bilet pentru un spectacol oarecare pe care plasatorul s-a întâmplat să ni-l vândă și apoi s-au așezat fără nici o motivație, neștiind nici ce vizionau? Și totuși, chiar această este experiența pe care ne-o creăm atunci când ne angajăm în stabilirea unui ideal conștient.

IDEALURILE NE AJUTĂ SĂ TRECEM PRIN (ȘI NE FAC RESPONSABILI DE) EXPERIENȚELE DE CARE AVEM NEVOIE PENTRU A NE CUNOAȘTE PE NOI ÎNȘINE

Odată ce a fost ales un ideal (n.r.: când?), se stabilește un etalon, o influență motivatoare, care ne va ajuta să învățăm orice lecție de care avem nevoie pentru a înainta către următorul pas ce duce la dezvoltarea și elevarea personală. Ceea ce complică înțelegerea noastră, totuși, este faptul că odată ce a fost ales un ideal,viețile noastre atrag uneori după sine experiențe ce par diametral opuse a ceea ce noi am afirmat că suntem interesați să construim (n.r.: de ce?). De exemplu, lucrând cu un ideal de „iubire", dacă am decis că trebuie sa fim mai iubitori în viețile noastre, am putea descoperi în curând că am fost înconjurați

subit de persoane care erau ele însele fie neiubitoare, fie într-o reală chemare de a încerca să iubească. Această experiență nu înseamnă că am ales un ideal greșit; mai degrabă indică pur și simplu că am atras către noi persoane și evenimente care să ne poată ajuta să învățăm cum să devenim mai iubitori. În ultimă instanță, singura cale prin care putem trăi cu adevărat lecția la nivelul sufletului adică prin interacțiunea, legătura și slujirea dintre unul și celălalt. Citirile ne sfătuiesc să nu ne dăm bătuți, să păstrăm idealul ales, odată ce lucrarea începe cu adevărat. Suntem responsabili pentru alegerile noastre și vom vedea unele rezultate dacă le rămânem credincioși.

Acesta este...principiul nesovăielnic...legea - iubirea...nu părăsiți aceste principii...pe care le-ați ales ca ideal! Fiți răbdători și...eforturile voastre...nu vor trece nerăsplătite ... 802 - 2

IDEALURILE NE POT AJUTA SĂ LUCRĂM PRIN CONFUZIA PE CARE O NUMIM „LIBERTATEA DE ALEGERE"

Idealurile pot fi instrumente minunate pentru luarea deciziilor. Oricând ne aflăm într-o stare de confuzie deoarece nu suntem în stare să facem o alegere, fie că este o decizie majoră cum ar fi o schimbare în carieră, fie că este o decizie relativ minoră cum ar fi în ce mod să ne petrecem dupăamiaza. Idealul nostru poate fi de ajutor. Cântăriți (n.r.: optimizați i.e.) pur și simpu fiecare alegere funcție de ideal; de exemplu, dacă idealul nostru este „iubirea" și ni se oferă subit două posibilități de serviciu în același moment, ne-am putea întreba care dintre aceste două servicii se potrivește cel mai mult cu ceea ce ar trebui să facă o persoană iubitoare, sau care din acestea ar ajuta o persoană să devină mai iubitoare? Dar mai mult decât să ne ajute la a face simple alegeri, idealurile noastre ne pot scoate din confuzia unor necesități și ținte ale drumului realizat prin Voia Domnului. Două citate adesea repetate in citiri ne atrag atenția: „rând pe rând,

precept dupa precept" si „fă ceea ce ştii să faci şi următorul pas ţi se va arăta tie". Când începem să lucrăm cu orice înţelegere posedăm, calea noastră va fi netezită:

Căci dacă aplici zi de zi ceea ce ştii, atunci următorul pas, următoarea faptă următoarea trăire ţi se va arăta ţie.
262 - 104

APLICAREA IDEALURILOR ÎN VIAŢA DE ZI CU ZI

Chemarea de a lucra cu idealuri pare să fie una în care suntem încurajati să trecem dincolo de un exercitiu intelectual personal pur şi simplu la unul în care suntem capabili să schiţăm în mod strategic cum va afecta idealul nostru interacţiunile noastre, pe noi înşine şi chiar imprejurimile:

Mai întâi afla-ţi idealul - spiritual, mental, material. Nu atât pentru ce ai vrea ca alţii să fie, ci care poate fi relaţia ta adevărată cu alţii! Căci El care este cel mai puternic, este slujitorul tuturor- precum legea cauzei şi efectului. (1998 - 1)

Multe persoane au descoperit că acea cheie pentru a pune în practică un ideal spiritual în vieţile lor materiale este de a începe din nou să lucreze cu ideea că: „Duhul este viaţă; mintea este ziditorul; şi fizicul este rezultatul". Citirile au enunţat aceasta după cum urmează:

"Scrie fizic. Trage o linie, scrie mental. Trage o linie, scrie spiritual. Pune sub fiecare linie, începând cu spiritualul. Căci tot ce este în minte trebuie să vină mai întâi dintr-un concept spiritual. Această oglindire ţine seama ori de Iisus, ori de Buddha, minte, materie, Dumnezeu sau orice este în lume care arată sinelui idealurile spirituale. Apoi, sub titlul mental scrie atitudinea mentală ideală, aşa cum poate reieşi din conceptele spiritualului, în legătură cu sinele, cu căminul, cu prietenii, cu duşmanii tăi, cu obiectele, cu condiţiile tale.

Apoi scrie care este idealul tău spiritual, mental, mate-

rial (fizic). Ce este idealul material, atunci?

Nu despre condiţii este vorba, ci despre ceea ce au pus, despre ceea ce pun în manifestare idealurile spirituale şi mentale. Ce fel de legături crează aceasta între lucruri, persoane, situaţii? Astfel analizează o entitate individuală. Începeţi deci să aplicaţi cunoaşterea pe care aţi atins-o, căci veţi dobândi idei şi acel ideal. Le puţeti schimba din timp în timp, pe măsură ce le-aţi studiat. Căci pe măsură ce le aplicaţi, ele devin idealurile voastre. Atât timp cât entitatea voastră este doar preocupată de aceste idealuri ele nu vă aparţin, ci rămân încă teorii. Ceea ce contează este aplicarea acestora. Ce aduc ele în experienţa voastră? Acestea vor fi în regulă dacă le veţi pune în practică". 5091 - 3

Simplu spus, primul pas necesită luarea unei foi de hârtie şi trasarea a trei coloane. Intitulaţi prima coloană „Idealul meu spiritual", a doua „atitudinile mele mentale", iar a treia „activităţile mele fizice". Deşi suntem încurajaţi să alegem un ideal spiritual incitant, se recomandă ca idealul spiritual pe care-l alegem să fie ceva ce noi putem înţelege, să lucrăm cu el şi să-l vedem manifestându-se progresiv în vieţile noastre. Materialul lui Cayce afirmă că, în ultimă instanţă, un ideal spiritual este cea mai înaltă calitate „spirituală" sau realizare, la care am putea spera că ne motivează în viaţă chiar acum.

Pentru unii, aceasta ar putea fi etalonul stabilit de Iisus, pentru alţii ar putea fi o calitate cum ar fi „iubirea". În scopul de a începe cu adevărat să lucrăm cu idealurile, ar trebui totuşi să alegem acea calitate sau atribut care lipseşte acum din viaţa noastră, din legăturile noastre cu ceilalţi. De exemplu, poate că vom descoperi că trebuie să fim mai „răbdători" sau mai „iertători" sau mai „înţelegători" în interacţiunea noastră cu alţi oameni. *Idealurile cresc şi se schimbă ca şi noi, deci este important să căutam ceva cu care să putem începe să lucrăm cu adevărat.*

Pentru acest exerciţiu, să spunem că idealul nostru spiritual actual este „iertarea", deci iertarea va trebui să fie scrisă în prima coloană având titlul „Idealul meu spiritual".

În a doua coloană, trebuie să începem listarea „atitudinile mele mentale" - acele atitudini care vor ajuta la construirea acelui spirit de iertare din relațiile noastre cu altii și cu noi înșine. poate că vom decide că și „compasiunea" este o atitudine asupra căreia va trebui să lucrăm într-o relație frustrantă cu un părinte; poate „sinceritatea" este atitudinea mentală pe care vrem să începem s-o păstrăm cu privire la unul din copiii noștri cu care avem probleme; și e posibiol ca „răbdarea" să descrie cel mai bine acea atitudine pe care trebuie să o avem față de noi înșine. Graficul idealurilor noastre trebuie să listeze toată lumea din viețile noastre cu care este necesar să exersăm acest ideal spiritual al iertării, plus o atitudine mentală pozitivă care să ne arate cum să începem să lucrăm cu fiecare.

A treia coloană este cea mai detaliată. Este locul în care putem scrie toate activitățile fizice pe care le vom desfășura în relația cu anumite persoane. „Activitățile mele fizice" trebuie să reflecte pur și simplu atitudinile noastre, legate de idealul nostru spiritual. De exemplu, în cazul atitudinii de „nerăbdare" cu noi înșine, poate că fiecare din activitățile următoare ar fi adecvate pentru a ajuta la construirea aceleiași atitudini: „încetați să spuneți (sau chiar să gândiți), „Nu pot", „faceți o listă a fiecărei situații în care ați fost iertat pentru ceva", „încep să mă rog pentru a avea destulă tărie de a merge înainte", etc. Fiecare atitudine și persoană trebuie să aibă pe lângă aceasta o listă cu multiple activități cu care se va lucra. Aceste activități trebuie să traseze căi de aducere a idealului spiritual în lumea materială.

Vom ști că s-au făcut progrese cu idealul nostru spiritual atunci când atitudinea mentală listată pe fișa idealurilor devine starea noastră mentală obișnuită, iar activitatea fizică devine răspunsul nostru *spontan și natural* (n.r.:sublinierea noastră). Din momentul în care începem să lucrăm cu idealurile noastre făcându-le o parte integrantă a noastră, putem alege mai apoi o direcție și mai incitantă - o Stea a Nordului mult mai strălucitoare către care ne putem îndrepta viețile. Important este să lucrăm cu idealurile noastre, căci lucrând cu ele vom descoperi ce anume

trebuie făcut. Apoi, nu ne vom mai ingrijora de sincronizarea în timp:

Oriunde aţi fi! Fie în Hartford sau Sing Sing, sau Kalamazoo, sau Timbuktu, este una şi aceeaşi! Domnul este Dumnezeul universului, oriunde ai fi! Căci fiecare suflet se afla în acel loc pe care-l ocupă în prezent numai graţie lui Dumnezeu. Folosiţi deci astăzi, această perioadă. Dacă este folosită corespunzător, atunci viitorul vă este clarificat.

3356 - 1

IDEALURILE SE SCHIMBĂ ŞI CRESC CA ŞI NOI

Lucrând cu idealurile, vom descoperi că ele trebuie să fie fin acordate, devenind chiar mai incitante cu scurgerea timpului. De exemplu, dacă unul dintre idealurile noastre este „blândeţea vorbirii", am putea continua să lucrăm cu aceasta - chiar şi în timpul mesei de prânz - până când aceasta va deveni o parte din noi. Odată ce conversaţia începe să se identifice cu „blândeţea vorbirii", am putea reformula idealul nostru prin „amabilitate". Astfel, „amabilitatea" trebuie să fie idealul spiritual pe care să-l manifestăm în experienţele noastre cu ceilalţi, în atitudinile noastre mentale şi activităţile noastre fizice.

În cele din urmă, am putea descoperi că ne-am luptat cu „blândeţea vorbirii", „amabilitatea" şi o duzină de alte idealuri, toate tratând unele aspecte ale „slujirii" sau „îmbunătăţirii legăturilor" sau „iubirii necondiţionate". *Căci fiecare din idealurile noastre mai mici este o parte din ceva mare, ce noi dorim să devenim, dar care este imposibil de atins chiar de la început.*

ÎN CELE DIN URMĂ, EXISTA DOAR UN SINGUR IDEAL

Deşi citirile ne încurajează să alegem un ideal personal, ele afirmă de asemenea că există doar un singur Ideal. Unei persoane i s-a spus **„Există o singură direcţie, dar există mai**

multe căi". 3083 - 1

În esență, ceea ce sugerează aceasta este faptul că fiecare dintre noi se îndreaptă către un Ideal fundamental. Fie că vrem să numim acest ideal „perfecțiunea" sau „Conștiința Cristică" sau „Conștiința lui Dumnezeu" sau oricare alt termen care ne convine, *idealul fundamental este țelul spiritual cel mai înalt posibil.* Astfel, fiecare din idealurile noastre mai mărunte (cum ar fi aspecte ale „iubirii" sau „slujirii" sau „bunătății") servesc cu adevărat ca pași sau zidiri către cel mai înalt ideal. Destul de interesant este acest ideal fundamental despre care Cayce declara că a fost scris în conștiența fiecărei fibre a sufletului - **o conștiență descrisă ca fiind conștiența identității sufletului cu Dumnezeu.** 5749 - 14

CONCLUZII

Un ideal conștient ne permite să stabilim un *de ce* adecvat în spatele activităților noastre. Aceasta ne creează o structură pentru discernământul cu care putem lucra în viața de zi cu zi. Când încercăm să trăim fără a aduce o motivație spirituală în conștientizarea de fiecare zi, ne simțim ca și cum am fi duși pur și simplu de curent, fără o direcție clară. Fără un ideal, avem posibilitatea foarte reală de a deveni pur și simplu motivați de propriile noastre dorințe, temeri sau obișnuințe. Putem avea un eșec în a trăi conform cu ceea ce este mai bun în noi:

...până când nu există în trăirea omului conștiința că până și faptul de a trăi este expresia Forțelor Creatoare sau Dumnezeu, iar ceea ce face el cu oportunitățile de a alinia această expresie cu idealul sau conceptul de Dumnezeu căruia i se închină - nu merită efortul. 1210 - 2

În mod repetat, citirile ne încurajează să devenim conștienți de ceea ce zidim înlăuntrul nostru, deoarece va trebui să ne confruntăm cu aceasta în cele din urmă. Lucrând cu un ideal conștient, nu numai că direcția noastră devine mult mai clară, dar idealul devine o parte vie, pulsantă a ceea ce suntem,

la nivelul sufletului. Un ideal este ca o tapiţerie proprie pe care o facem dintr-o însăilătură. Ea poate fi lucrată, călcată şi imprimată, până când rezultatul final este ceva ce putem împărţi cu mândrie în interacţiunile noastre cu alţii. *Fiecare dintre noi are ocazia de a decide conştient cine dorim să devenim, precum şi cât timp ne va lua să ajungem acolo.*

Cu toate că fiecare dintre noi are diferite idei, planuri şi scopuri despre *cum* trebuie făcute lucrurile, citirile ne spun că - în ciuda tuturor diferenţelor - putem împărtăşi un *de ce* comun. Chiar şi în timpul învălmăşelii şi haosului internaţional din anii 1930, citirile au dat un fel de prescripţie ce putea servi la unificarea întregii umanităţi. *În ciuda faptului că fiecare naţiune avea idei diferite, Cayce a spus că lumea putea împărtăşi un ideal comun.*

Acest ideal era „răspunsul către lume" al lui Cayce.

Lumea, ca lume...şi-a pierdut idealul. Oamenii pot să nu aibă aceeaşi *idee*. Oamenii - *toţi* oamenii - pot avea acelaşi ideal!...care conduce la a avea cu toţii un singur Ideal; nu singura idee, dar „Tu îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toata inima şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi!"

Aceasta este legea deplină, acesta este răspunsul deplin către lume, fiecăruia şi tuturor sufletelor. Acesta este răspunsul pentru condiţiile lumii aşa cum sunt ele astăzi.

3976 - 8

LECȚIA A PATRA

C R E D I N Ț A

Iar credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute. Evrei 11,1

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Zidește în mine inimă pură, Doamne! Deschide Tu inima mea către credința pe care Tu ai sădit-o în toți cei ce caută fața Ta.

Ajută Tu necredinței mele în Dumnezeul meu, în aproapele meu, în mine însumi! 262 -13

CREDINȚA

Introducere

Credința, așa cum a fost concepută de Barnaba, este încredințarea celor nădăjduite...iată cum a fost definită de mulți, această *credință* - credința *pură* - acceptarea sau respingerea fără o bază de motivare, sau dincolo de competența noastră sau de cunoașterea a ceea ce este perceput, prin ceea ce omul aduce activității sale prin cele cinci simțuri... 262 - 14

...căci fără credință nimeni nu poate dobândi cea mai înaltă dezvoltare în plan material sau spiritual; căci atunci când cineva nu poate avea credință în nevăzut, cum se poate aștepta ca ceea ce șe reflactă din el însuși să însuflețească în alții încrederea în ceea ce reprezintă memoria trupului, a minții sau sinele său? 369 - 3

Poate mai mult ca orice altceva, credința este un atribut (n.r.: O sumă de categorii, atribute, etc. existente simultan) al sufletului ce permite Duhului Sfânt să lucreze prin noi. Este o forță energetică ce oferă o cale prin care Forțele Creatoare se pot manifesta. În parte, aceasta este o motivație care întărește atitudinile de sinceritate, încredere, disciplină și speranță, dar este mult mai mult. Este o calitate lăuntrică ce poate fi cultivată și exprimată în fiecare din faptele și gândurile noastre. Deși credința nu este legată de cunoaștere (n.r.: aparent), este o extraordinară cale de a cunoaște. Este o forță care face posibilă puntea între văzut și nevăzut. Este o materie care fixează fundamentul pentru orientarea vieții noastre. Cel mai important, este faptul că, *credința este o conștiență lăuntrică a legăturii sufletului cu Creatorul său.*

Citirile lui Cayce spun că uneori, în viața de zi cu zi confundăm credința cu încrederea. Totuși, cele două nu sunt unul și același lucru. Încrederea este legată mai mult de lumea materială - cum ar fi o credință într-un lucru sau într-un efect. Din acest punct de vedere, încrederea poate fi privită ca o consecință a

cunoaşterii. Este de asemenea asociată deseori unei atitudini privind propria fiinţă, în timp ce credinţa susţine că suntem în tovărăşie cu Dumnezeu. Credinţa înfloreşte şi creşte odată cu noi. Este ca şi energia iubirii, care întăreşte legăturile noastre cu altcineva.

În termenii cei mai simpli, o atitudine de încredere sinceră poate fi văzută ca o slabă licărire a ceea ce este credinţa adevărată. De fapt, Cayce a afirmat că pe masură ce cultivăm încrederea în Dumnezeu, rezultatul natural trebuie să fie creşterea credinţei. De-a lungul istoriei lumii, umanitatea a asociat prea des credinţa cu dogma religioasă, încrederea, ritualul sau chiar cultura. În prezent, fiecare dintre acestea este asociată cu menţinerea anumitor idei, iar credinţa nu este nici unul din aceste lucruri. *Credinţa este o conştienţă lăuntrica adusă la lumină de către suflet, care poate fi adusă în conştient prin slujire. Credinţa este dinamica ce permite energiei Duhului Sfânt să lucreze prin noi, în pofida tuturor imperfecţiunilor noastre. Credinţa este cea care a făcut să se manifeste tot ce a existat vreodată şi tot ce ar putea fi conceput să existe vreodată.*

Credinţa este dovada împlinirii făgăduinţelor lui Dumnezeu. Mai mult decât orice altceva, credinţa este conştienţa de a fi trăit, mai degrabă decât a fi văzut un lucru.

CREDINŢA CA FORŢĂ UNIVERSALĂ

Deoarece credinţa nu este încrederea într-un lucru, ci mai degrabă o conştienţă a sufletului ce doreşte să fie exprimat, existenţa credinţei este adevărată pentru fiecare persoană. Mai exact, unii pot fi inconştienţi de credinţa ce sălăşluieşte în adâncul fiinţei lor, dar indiferent de aceasta, activităţile Duhului Sfânt pot curge prin ei la acelaşi nivel la care ei îşi doresc să fie de ajutor altcuiva. *Credinţa nu poate să lipsească în totalitate şi nici să fie distrusă.* Aceasta nu ţine de fizic, ci de suflet. De fapt, din punctul de vedere al citirilor, credinţa este cea care pune în mişcare tot

ceea ce am putea cunoaşte mai bun:

...aşa cum s-a precizat, credinţa este existenţa forţelor creatoare din forţa activă a unei persoane, pe care ei înşişi aplică în activitatea spirituală a vieţii lor. Deci, aplicând această cunoaştere asupra ta însuţi ca expresie a acestei credinţe aşa cum se manifestă în fiecare din copiii lui Dumnezeu - care în forţa Sa activă pune această cunoaştere în acţiune - ea creşte, se extinde, sau devine baza activităţilor sinelui în acele direcţii, după cum este necesar. 262 - 17

Din această perspectivă, orice activitate, serviciu, lucru bun, moral, sau dorinţa de a fi de ajutor, îşi are fundamentul în credinţă.

Prin urmare, esenţa credinţei însăşi are în vedere manifestarea a tot ce este bun. Adevărata credinţă este pusă în practică ori de câte ori conştientizăm raţional un oarecare aspect de deplinătate în adâncul fiinţei noastre şi această conştienţă la rândul ei, capătă efect prin activitatea forţelor spirituale, a slujirii, a iubirii. Aceasta este calea prin care fiecare dintre noi poate ajunge să-şi cunoască fiinţa lăuntrică, chiar propriul nostru suflet, prin trăirea credinţei. Din ce în ce mai mult, pe măsură ce oamenii se trezesc la adevărata lor natură spirituală, conştienţa şi puterea credinţei devin disponibile punerii în practica de fiecare zi:

Căci există chemarea de a sluji, din adâncul sufletului. Aceasta deci, omul trebuie s-o facă. Mai exact, trebuie să existe credinţă indiferent de fapte, dar credinţa fără fapte este moartă, sau naşte legături slabe. Căci lucrarea Duhului Sfânt pe pământ nu este un fapt ascuns ci unul pozitiv, aşa cum s-a dovedit în viaţa lui Iisus pe pământ. Căci fiecare zi, fiecare perioadă a fost plină de faptele Sale, încât s-a putut spune despre El: „Cred că toate cărţile din lume nu ar cuprinde toate faptele şi spusele acestui OM". 3361 - 1

În termeni practici, credinţa unui om este împlinită atunci când lucrează în conformitate cu ceea ce cunoaşte el mai bun în acest timp, în acest loc, chiar acum. Totuşi, indiferent de stadiul actual al raţiunii noastre, *credinţa există ca o conştienţă potenţială*

în fiecare fibră a ființei noastre.

CREDINȚA CA O CONȘTIENȚĂ ÎN DEZVOLTARE

Conform materialului lui Edgar Cayce, completa împlinire a elevării noastre spirituale rezidă în cele din urmă în dezvoltarea credinței noastre. *Credința nu este ceva ce poate fi învățat*, este mai degrabă conștiența faptului că ea poate fi cultivată înlăuntrul nostru. Credința trece dincolo de nădejde și încredere; este o extindere a conștiinței. Credința ne permite să trăim și să aflăm dimensiunile nevăzute ale vieții, relativ la cele mai înalte adevăruri despre suflet. Iată de ce, a lucra cu o motivație sau cu un ideal spiritual este un pas necesar în dezvoltarea credinței:

Căci un om este exact așa cum gândește în inima sa. Deci, nu judeca dacă nu vrei să fii judecat. Dacă ai credința *arată*- ți credința. Dacă ai iubire, arată-ți iubirea. Da, spui tu, „Am auzit asta atât de des!" Da, dar ce ai făcut în legătura cu asta? Trebuie să-ți dai seama atunci, că Dumnezeu *există* - și că trupul tău este templul Dumnezeului tău! Îl întâlnești tu acolo pe El? 254 - 101

De aici rezidă necesitatea ca, așa cum este în întreaga viață a omului, *credința, speranța într-o divinitate ce este înlăuntru, să fie păstrate - să modeleze destinele în așa fel încât oportunitățile ce apar în viețile lor să fie acele lucruri care, dacă sunt preluate corect, înlesnesc elevarea sufletului.*

1300 - 1

Trăirea completă a credinței nu este posibilă fără o focalizare ordonată a viziunii interioare asupra idealului spiritual. Dimpotrivă, *prin trăirea credinței, idealul va prinde viață. Credința este alinierea celor mai înalte adevăruri despre suflet, gândirea, cunoașterea și dorința de afla o cale de binecuvântare pentru ceilalți, prin încercarea de a manifesta etalonul lăuntric al perfecțiunii. Când cineva își concentrează voința în această direcție, efectul natural este conștientizarea credinței. Pe de altă parte, dacă permitem o distragere a atenției să ne abată de la*

motivația noastră spirituală, aceasta poate avea ca rezultat apariția unei lipse de credință.

Credința este esența Duhului Sfânt reflectată în conștientul nostru. Prin credință, totul este posibil. În Biblie citim că până și credința de mărimea unui bob de muștar poate înfăptui ceea ce pare imposibil. Aceasta afirmă că oricând suntem până la cea mai mică fărâmă în armonie cu natura noastră divină și dorim să fim folosiți ca o cale pentru fapte, Duhul poate muta munții. Străduindu-ne să cooperăm, folosind cunoașterea dobândită în cunoașterea de sine, alegând o motivație spirituală și cultivându-ne credința, activitățile Duhului devin un lucru viu în trăirile noastre. Acesta nu este un exercițiu intelectual. Este o conștiență activă care aduce în conștiința noastră adevărul despre legătura noastră cu Divinul.

Credința este conștiența și trăirea directă a nevăzutului. Credința este în continua dezvoltare. Ea se dezvoltă pe măsura folosirii ei.

TRĂIREA CREDINȚEI ÎN DUMNEZEU, A CREDINȚEI ÎN ALȚII, A CREDINȚEI ÎN NOI ÎNȘINE

În ultimă instanță, elevarea noastră este direct proporțională cu mărimea credinței pe care o admitem (n.r.: și folosim) în viața noastră. Deși am putea să n-o etichetăm asfel, credința este demonstrată (n.r.: și dovedită) prin fapta bună și gândul bun. În același grad în care încercăm să manifestăm Conștiința Cristică - etalonul lăuntric de perfecțiune - prezența credinței este adusă în conștient. Atunci când începem să facem ceea ce știm să facem, ni se va arăta următorul pas, următoarea faptă, următorul act de slujire. Credința noastră este cultivată în măsura în care căutăm să fim o cale pentru activitatea Creatorului pe pământ.

Lasă umbra să treacă. Gândește-te la speranța înfloririi din nou, a ceea ce te-a îndemnat să răsari și să mergi către

El în numele Lui. Fii puternic întru slava Domnului tău! Fii gata nu de sacrificiu, ci aşa cum El a hotărât, bucuria Lui stând mai degrabă în slujirea aproapelui. Asfel căile pot fi îndreptate. Astfel, acele capcane, necazuri, condiţii care v-au supărat, pot aduce din nou curgerea pură a ajutorului spiritual în sufletul tău, trupul tău şi mintea ta. Păstrează acele lucruri aproape şi cu dragoste. Lasă acele sentimente chemate adesea din suflet să se aprofundeze pentru un *ţel* - ca tu să-ţi poţi împlini scopul tău întru Domnul. Lasă-l pe El să-Şi aibă calea Sa. Lasă-L pe El să te calăuzească. Păstrează-ţi credinţa - păstreaza-ţl credinţa - păstrează-ţi credinţa! 378 - 26

Prea des separăm trăirea credinţei în: credinţa în Dumnezeu, credinţa în alţii şi credinţa în noi înşine. Putem să ne încurcăm şi să uităm a trăi întru Dumnezeu. În anumite ocazii se pare că vă lipseşte încrederea în alţii. Uneori, ne pierdem pe moment încrederea în noi înşine. Şi totuşi, însăşi această separare arată că această credintă este mai degrabă încrederea într-un lucru decât o conştienţă ce trebuie exprimată. Încrederile se pot schimba şi pot chiar înceta să mai fie relevante, pe când *adevărata credinţă nu poate decât să fie trăită*:

În măsura posibilităţilor, încercaţi să nu judecaţi, dacă doriţi să nu fiţi judecaţi. Amintiţi-vă, cu măsura cu care-i veţi cântări pe alţii, cu aceeaşi veţi fi cântăriţi în cele din urmă. Dacă vrei să ai parte de prieteni, de iubire, de răbdare, manifestă acelaşi lucru cu cel pe care ţi-l doreşti. Fiecare din acestea sunt caracteristici ale duhului adevărului şi cu cât le veţi manifesta în trăirile voastre, cu atât mai mare va deveni măsura credinţei voastre. Căci dacă nu aveţi încredere în alţii, cum puteţi avea încredere în Dumnezeu? Dacă nu ai credinţa în Dumnezeu, cum poţi găsi aceasta în tine? 5079 - 1

Citirile afirmă că ne întărim în credinţa atât prin gândul bun şi fapta bună cât şi prin cultivarea legăturii personale cu El. Din perspectiva lui Cayce, Dumnezeu nu este o forţă impersonală, ci mai degrabă un părinte grijuliu care este doritor să fie în

comuniune cu noi:

Pentru ca cineva să creadă în Dumnezeu tebuie mai întâi să-L cunoască și să vorbească adesea cu El. Acela trebuie să meargă cu El în noapte ca și în lumină, ca și în tot felul de alte locuri. Luați aminte, mâna Lui sa vă călăuzească.

3234 -1

Este ușor de uitat că Dumnezeu este atent la tot ce este legat de noi. Credința este întărită atunci când ne dăm seama că nu suntem capabili ca indivizi să înfruntăm orice situație în viață fără a fi ajutați. În Scripturi citim:

De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru ce veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea?

Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jintițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi mai presus decât ele?

Deci, nu duceți grija, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori ce vom îmbrăca? Că după toate astea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.

(Matei 6, 25-26; 31-33)

Aceasta nu înseamnă să lenevim și să așteptăm ca lucrurile din lumea fizică să vină către noi - căci până și păsările cerului trebuie să-și caute hrana pe care Creatorul o dă pentru ele - ci mai degrabă sugerează că aspecte ale vieților noastre spirituale și mentale trebuie să aibă un ascendent asupra „lucrurilor" de pe pământ. Privilegiul nostru divin este de a cultiva semințele credinței și de a începe să vedem rezultatele ce vor înflori apoi din eforturile noastre - fizice, mentale și spirituale:

Nu-ți pierde încrederea în *tine însuți*, căci dacă încrederea în tine și în capacitățile pe care trebuie să le împlinești este pierdută, atunci înfrângerea îți stă deja în

față! Până și descurajarea diminuează capacitățile oamenilor de a deveni conștienți de forțele divine ce pot fi căutate de fiecare... 257 -131

Zilnic, suntem reflectarea propriei noastre credințe. Pot fi îndeplinite tot felul de lucruri atunci când lăsăm deoparte fiecare temere și ajungem la ceea ce El vrea ca noi să facem.Materialul lui Edgar Cayce ne încurajează să ne deschidem noi înșine ca niște căi de transmitere a iubirii lui Dumnezeu pe pământ și să avem totală încredere că El se va sălășlui în noi. Haideți să nu ne îndepărtăm de această credință care este mai valoroasă decât tot ce avem. Dacă noi vom fi copiii Lui, El va fi Dumnezeul nostru.

CONCLUZIE

Constiența credinței se extinde prin orice activitate care ne deschide inimile și mințile către acea esență divină - gând, slujire, rugăciune sau meditație. Adevărata credintă trebuie să devină o parte vie, activă, a fiecărui moment al vieții noastre. Nu se poate să vorbim într-un fel Divinității în liniștea meditației și în alt fel aproapelui nostru, în lumina zilei. Nu se poate să gândim ingrat și apoi să așteptăm ca Forțele Creatoare să se reverse peste noi. Credința implică o conștiență a moștenirii noastre. Suntem colucrători cu Dumnezeu. Deținem un etalon de deplinătate care poate fi activat în conștient de către propria noastră motivație. Destinul nostru este de a începe să împlinim ceea ce știm să facem. *Trăirile vieții noastre, bucuriile, tristețile ei, conștiența ce ne pătrunde, sunt direct proporționale cu credința trăită de noi.*

Credința este o conștiența ce dorește să fie exprimată. Este un drept dobândit prin naștere ce se poate dezvolta și crește ca și noi, devenind o parte mai importantă a conștiinței noastre. Aceasta întărește sensul vieții noastre, creînd un vehicul prin care Divinitatea poate coborî pe pământ. Este un sentiment lăuntric al legăturii dintre suflet și Creator. Este o recunoaștere deschisă, o încredere vie în mărturia lucrurilor nevăzute:

Acum ştim, sau descoperim că Raiul este înlăuntrul nostru; ca şi conştientizarea şi trezirea vin dinlăuntru. Astfel, prin credinţă, prin darul Fiului şi credinţa în El, devenim din ce în ce mai conştienţi de prezenţa perseverentă a Duhului - mişcarea- aşa cum a fost hotărât de Tatăl; şi nu de noi înşine.

262 - 119

În ultimă instanţă, *credinţa înseamnă suficient pentru a ne vedea trecând prin fiecare încercare*. Deţinem acelaşi drept dobândit prin naştere ca şi cei ce s-au dus înaintea noastră şi care au reuşit prin trăirea propriei lor credinţe. Acelaşi suflet, care a fost Iisus, Fratele nostru Mai Mare, este disponibil pentru fiecare situaţie şi nevoie a noastră. Citirile ne vor conecta la această cunoaştere, permiţând credinţei noastre să ne călăuzească acolo unde este voia Creatorului. *Credinţa este manifestarea conştienţei faptului că suntem copiii lui Dumnezeu.* Şi în sfârşit, conform citirilor lui Cayce, credinţa *este piatra unghiulară a virtuţii şi înţelegerii.*

LECȚIA A CINCEA

VIRTUTE ȘI ÎNȚELEGERE

Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul. Filipeni 4,8

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Sădește în mine virtute și înțelegere, căci în tine mi-e nădejdea, Doamne, Mântuitorul meu; căci Tu auzi rugăciunea credincioșiei în inimă. 262 - 17

VIRTUTE ŞI ÎNŢELEGERE

Introducere

Dumnezeu, a făcut atunci lumea să trăiască prin credinţă, prin virtute, prin înţelegere. Cunoaşteţi voi oare căile Lui? Ele nu se dezvăluie uşor; căci există înnăscut în fiecare ceva ce te face să o iei pe o cale a uniunii şi a înţelegerii, către El... 539 - 1

În calitate de copii ai lui Dumnezeu, unul dintre scopurile fiinţării noastre pe pământ este de a exprima legătura noastră cu El prin cocrearea vieţilor noastre, a trăirilor noastre şi interacţiunilor cu ceilalţi. Nivelul acestei cocreaţii este marginit doar de limitele propriei noastre conştiinţe şi cereri. Noi suntem o parte din legile lui Dumnezeu, nu simpli observatori ai lor. Ca o analogie, în lumea fizică există reguli de circulaţie şi limite de viteză care sunt în vigoare chiar dacă şoferul a scăpat din vedere semnele din trafic. În acelaşi fel suntem şi noi supusi legilor spirituale care guvernează vieţile noastre, chiar dacă noi alegem să rămânem inconştienţi de ceea ce ar putea ele să fie.

O înţelegere a legilor spirituale vine prin trăire şi prin încercarea de a trăi mai mult în concordanţă cu Voia Creatorului. Odată cu o asfel de înţelegere, se naşte o conştienţă profundă despre cine suntem noi cu adevărat şi o legătură mai strânsă cu noi înşine, cu Creatorul nostru şi cu toţi ceilalţi. Atât credinţa cât şi virtutea îşi au originea la nivelul sufletului. Întrucât credinţa este o conştienţă lăuntrică, virtutea este o calitate a sufletului ce se poate manifesta în vieţile noastre de zi cu zi. În această privinţă, virtutea este tot ce este bun, tot ce este la nivelul roadelor sufletului (de exemplu iubirea, dreptatea, mila, pacea, bunătatea, etc.). În interpretarea transformărilor spirituale, Cayce leagă indisolubil virtutea cu înţelegerea. Din perspectiva citirilor, virtutea este în esenţă o calitate spirituală înnăscută; pe când adevărata înţelegere vine odată cu punerea în practică a aceleiaşi calităţi. Virtutea este răspunsul care îşi are originea la nivelul sufletului.

Este o parte din deplinătatea şi puritatea care deja există în noi.

Virtutea este armonizarea noastră cu Voia Forţelor Creatoare; astfel, orice virtute ne uneşte cu Dumnezeu. Adevărata înţelegere este trăirea în legile Creatorului pe pământ. Adevărata înţelegere este dincolo de raţiune, căci este o *cunoaştere* care a fost aplicată. Înţelegerea noastră va creşte în acelaşi grad în care vom încerca să ilustrăm virtuţile în viaţa noastră:

Astfel, în acest studiu, virtutea trebuie să fie criteriul cu care credinţa ta va fi pusă în practică; căci fără acea puritate a virtuţii tale, a sinelui mental, material şi spiritual, nu se capătă decât puţină înţelegere... Înţelegerea survine în urma aplicării a ceea ce a fost dobândit. Fii credincios a tot ceea ce este pur în scopul tău, căci *aceasta este* virtutea. În virtute vine înţelegerea; căci ele sunt precum gaura şi cepul; ele se potrivesc perfect, una cu cealaltă. 262-18

Acolo unde există virtute va exista şi înţelegere, căci virtutea nu poate exista fără aceasta. *Înţelegerea este calea prin care virtutea este aplicată în viaţă.* Virtutea şi înţelegerea sunt expresii ale activităţilor forţelor sufletului ce se manifestă prin noi. Când virtutea devine baza proceselor noastre de gândire, propria noastră cale către înţelegere este netezită. Astfel, pe măsura punerii în practică a roadelor sufletului, percepţia noastră se schimbă astfel încât înţelegem finalitatea a tot ce întâmpinăm. *Virtutea înseamnă să corespundem cu tot ce cunoaştem noi mai bun. Este o puritate a inimii, o puritate a minţii şi o puritate a sufletului. Virtutea este un atribut cu ajutorul căruia îl putem determina pe Dumnezeu să se manifeste pe pământ prin noi.*

Virtutea înseamnă a fi credinciosi intenţiilor şi ţelurilor noastre lăuntrice. Înseamnă a ramâne credincioşi celui mai înalt ideal spiritual. Măsurată prin conştiinţa proprie, virtutea va fi diferită pentru fiecare persoană. Virtutea înseamnă deplina cooperare lăuntrică ce permite iluminarea ta interioara şi încurajează slujirea celor din afara ta. Aceasta survine ca rezultat al credinţei noastre. Virtutea ne permite să ne cunoaştem pe noi înşine aşa cum suntem cunoscuţi de Dumnezeu. Gradul nostru

de virtute este limitat doar de înţelegerea noastră (n.r.: şi de gradul nostru de virtute , iar înţelegerea noastră depinde de virtutea noastră.

CUNOAŞTEREA FAŢĂ DE ÎNŢELEGERE

Este o adevărată diferenţă între a avea cunoaştere şi a avea înţelegere. Cunoaşterea este asociată cu informaţiile sau cu realitaţile. Cunoaşterea poate fi dobândită prin educaţie, prin ceea ce auzim, citim şi chiar prin ceea ce observăm. Înţelegerea înseamnă totuşi mult mai mult. Înţelegerea trece dincolo de simplele realităţi şi devine o activitate a propriei experienţe. Înţelegerea este o conştienţă vie ce nu poate fi învăţată. Este dinamica ce face ca informaţiile de orice tip să devină practice, precum şi o parte din conştienţa noastră, la nivelul sufletului:

Este ştiut şi poate fi experimentat că nu simpla cunoaştere duce la înţelegere, ci aplicarea a ceea ce cuprinde aceasta, experienţa, devine o parte a entităţii, a sufletului, care pusă în practică duce la elevare. Căci *cunoaşterea Forţelor Creatoare, cunoaşterea lui Dumnezeu, este o elevare*. Căci elevezi în rugăciune, în cunoaştere, în înţelegere, în trăirile tale şi în legăturile cu aproapele tău. 884 - 1

Cu alte cuvinte, ceea ce ştim (sau ceea ce credem că ştim) nu contează atât de mult în tentativa noastră de a înţelege legătura cu Dumnezeu, ci în loc de aceasta, ceea ce punem în practică - ceea ce facem cu ceea ce ştim - duce la transformarea personală. Dobâdirea cunoaşterii poate fi un pas către o adevărată dezvoltare în a înţelege; totuşi, *Cayce ne-a avertizat împotriva acumulării cunoaşterii pur şi simplu, de dragul de a deţine informaţii la dispozitia cuiva.* De fapt, el a afirmat că, în ultima instanţă, *cu cât cunoaştem mai mult, cu atât suntem mai responsabili pentru încercarea de a pune în practică ceea ce ştim, în vieţile noastre personale. Orice cunoaştere neaplicată devine un „păcat" al omisiunii* - o deficienţă prin care suntem făcuţi responsabili pentru că ştim să facem ceva şi totuşi nu facem. Mai

mult decât atât, cunoaşterea acumulată şi netrăită nu devine o parte a conştiinţei noastre la nivelul sufletului.

De exemplu, peste ani, nenumărate persoane şi-au exprimat aprecierea pentru filozofia citirilor deoarece le dădea un sens, sau pentru că-i înştiinţa că „viaţa este o experienţa cu un anumit scop". Această cunoaştere afirmă că suntem responsabili pentru toate legăturile noastre cu noi înşine, cu ceilalţi şi cu Dumnezeul nostru. Această cunoaştere ar trebui să ne impulsioneze să devenim mai conştienţi de gândurile, faptele şi interacţiunile noastre cu ceilalţi. Dacă aceasta ne convinge să facem unele schimbări pozitive în vieţile noastre, aceasta devine o parte a conştienţei sufletului în experienţele viitoare. Dacă este pusă în practică, aceasta va deveni ceva ce va rămâne cu noi. Pe de altă parte, dacă rămânem doar la nivel de cunoaştere, nu are nici un efect permanent asupra noastră - nu ne schimbă conştienţa lăuntrică:

Cu înţelegerea perfectă a oricărei legi, legea poate deveni o parte a entităţii, iar cum elevarea prin planul fizic înseamnă dobândirea înţelegerii tuturor legilor unversale, cunoaşterea astfel atinsă şi făcută ca parte a entităţii, aduce elevarea... Iată de unde vine necesitatea forţei dăruite aşa după cum s-a spus: „Fiul meu, în tot ce dobândeşti, găseşte înţelegerea" şi capacitatea de a pune în practică aceasta.

900 - 25

Adevărata înţelegere are un efect atât de puternic asupra aducerii credinţei în conştient, a spus Cayce grupului original de studiu, **încât o persoană cu o adevărată înţelegere „ar putea muta şi munţii".** 262 - 19

PERCEPEREA VIRTUŢILOR POATE DUCE LA O MAI BUNĂ ÎNŢELEGERE

Multi dintre noi consumă o mulţime de timp şi energie judecând şi criticând. Indiferent că această condamnare este direcţionată către interior sau către exterior, ea are un efect plin

de consecințe asupra propriei noastre percepții. De fapt, de câte ori criticăm ceva sau pe cineva într-o manieră negativă, cel mai ușor ne este să vedem ce este „greșit" în loc de ceea ce este „corect" și cel mai ușor pentru noi este să devenim judecători. Luați aminte că orice punem în practică, pozitiv sau negativ, devine o parte mai importantă a propriei conștiințe.

Acest mod de abordare, de *a-i judeca* pe ceilalți oameni, în loc să încercăm să înțelegem că și ei au aceeași Scânteie Divină ca și noi, a fost timp îndelungat o tendință umană negativă. Cayce a spus unui grup de susținători de-ai săi:

Să presupunem pentru moment, că Dumnezeu a privit în inima ta așa cum tu te-ai uitat adesea în viața fratelui tău? Uitare... gândește - la aceste lucruri! 254 - 68

Ar trebui să cumpănim bine, la rece, ce s-ar întâmpla dacă Creatorul nostru ar începe sâ ne judece pe noi așa cum noi am criticat adesea pe alții? .Totuși, decât să ne autocondamnăm pentru ceea ce greșim, mai degrabă ar trebui să începem pur și simplu schimbarea felului în care ne vedem pe noi înșine și pe alții. În modul lucrării cu percepțiile noastre individuale, citirile afirmă că este foarte important pentru noi să începem "minimalizarea defectelor și amplificarea virtuților" oricăruia dintre cei cu care venim în contact:

...trebuie să minimalizăm defectele și să mărim virtuțile. Și entitatea trebuie să adopte aceasta ca prim principiu, în schimbarea vieții sale, pe măsura căutării de noi oportunități. Încetează să găsești defecte în alții și alții vor înceta să-ți găsească defecte ție. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l adopți în noua ta viață. Și lasă ca aceasta să fie o nouă experiență pentru tine... să recunoști calitățile la fel de bine ca și defectele. 3544 -1

De câte ori nu te abați din drum (sau pierzi timp pur și simplu) discutând sau gândind ce este „corect" în legătură cu o persoană și mai degrabă ce este „în neregulă" cu ea ? Dar mai mult chiar decât să încercăm să percepem vituțile celor cu care am avut conflicte personale, citirile spun că nu trebuie să

condamnăm pe nimeni. Acest lucru s-ar putea dovedi ca fiind mai dificil în termenii tratării cu cei care crezi că au greşit faţă de tine, precum şi cu cei care au greşit faţă de o altă persoană. Şi totuşi, *indiferent de ceea ce a făcut o persoană, ea sau el este încă un copil al lui Dumnezeu.*

Biblia afirmă **„nu judeca, pentru a nu fi judecat"**. (Matei 7,1) Având în vedere că nu putem şti niciodată încercările şi provocările pe care le-a întâmpinat cineva, nu avem nici o justificare în a-l condamna. Numai atunci când am experimentat personal o cale a vieţii cuiva, putem măcar spera să înţelegem ce anume l-a condus la o asemenea comportare. *Virtutea nu înseamnă a scuza o comportare negativă sau chiar criminală, ci faptul că nu ne este permis să purtăm pică sau să condamnăm.* Binele poate fi găsit şi cultivat în fiecare, iar noi avem nevoie doar să ştim să-l căutăm. *Atunci când virtutea este asociată cu puritatea, trecem peste criticism şi condamnare.* Funcţie de împrejurări, acest lucru poate fi la fel de simplu ca şi încercarea de a vedea partea pozitivă pe care o pot vedea alţii, sau poate că înseamnă pur şi simplu a nu contribui la clevetirile pe care le-am putea auzi despre o altă persoană. Chiar dacă nu avem întotdeauna succes, citirile spun că de fiecare dată când *încercăm* să facem ceea ce este bine, aceasta are un efect pozitiv asupra măririi conştienţei şi înţelegerii.

ÎNTREGIREA, CA O ACTIVITATE A SUFLETULUI

Deplinătatea noastră lăuntrică este grăbită şi dezvoltată prin virtute şi înţelegere. Cheia descoperirii acestei deplinătăţi este trezirea la esenţa noastră spirituală lăuntrică. Mare parte din natură urmează chiar acest principiu. De exemplu, frumuseţea unui trandafir se dezvoltă din interior (mai exact, absorbind acele lucruri din mediul înconjurător, din afară), dar etalonul lui, modelul lui de deplinătate rezidă adânc, în propria-i sămânţă. Acest lucru este iarăşi adevărat pentru fiecare din noi. Încercând să trăim în

armonie cu roadele sufletului, ne trezim la natura noastră divină. Înlăuntrul fiecăruia dintre noi există o dorință de întregire. Deținem etalonul și chiar dorința de a deveni tot ceea ce putem fi. Această țintă nu este atinsă dintr-un singur salt ci pas cu pas, puțin câte puțin:

Fie ca aceasta să fie bine înțeleasă, ca virtutea și înțelegerea tratează în principal cu sinele și legătura sinelui cu Forțele Creatoare, sau Dumnezeu și că virtutea și înțelegerea sunt *reflectate* în sine, mai degrabă decât o *judecată* asupra altuia. *Judecă-te pe tine însuți prin propria-ți înțelegere și propria virtute - nu pe altul - căci acestea sunt ale Duhului Sfânt și de Duh trebuie să fie judecate.* „Nu judeca, pentru a nu fi judecat". 262 - 19

Virtutea și ințelegerea sunt legătura dintre noi înșine și Forțele Creatoare. Prin virtute și înțelegere, legile de spiritualitate ale Domnului pot fi activate în lumea fizică. Cu cât dorim și încercăm mai mult să devenim căi ale binecuvântărilor și iubirii Lui către alții, cu atât mai mult îi simțim prezența atotstăruitoare, cu atât mai mult energia Lui va curge prin noi către alții. Când Fratele nostru mai vârstnic, Iisus a hrănit cinci mii de persoane cu doar cinci pâini și doi pești, a fost o dovada clară că El avea o adevărată înțelegere a legilor lui Dumnezeu.

Virtutea și înțelegerea se impun pentru orice activitate spirituală. Virtutea și înțelegerea întăresc viața noastră cu o putere spirituală ce modelează și formează conștiența a tot ceea ce vedem și tot ceea ce trebuie să atragem către noi. Virtutea posedă legea spirituală - plenitudinea lui Dumnezeu ce se manifestă pe pământ. Aceasta întărește cunoașterea noastră de Dumnezeu și facilitează mărirea credinței în El.

FĂ CEEA CE ŞTII SĂ FACI

Vor fi mereu ocazii în viaţă când vom dori să privim mai sus şi să atingem ceva mai înalt, indiferent de împlinirile dobândite sau de cât de profund putem simţi la un moment dat. Dat fiind că starea noastră naturală este spirituală, avem o năzuinţă de a trăi cât mai aproape de Dumnezeu. Această apropiere va surveni ca rezultat al facerii voii Lui - a căutării de a fi aproapele Lui pe pământ. Dorinţa acestei apropieri de sursa noastră spirituală este cea care ne conduce către virtute şi înţelegere. De fapt calea noastră se netezeşte pe măsura cultivării unicului scop de a face lucrarea Lui. *Puterea Creatorului poate trezi înlăuntrul fiecăruia din noi amintirea moştenirii noastre ca fiind copiii Lui.* Sinele nostru lăuntric tânjeste după acea conştiinţă care survine odată cu trăirea întru El. Înlăuntrul său, sufletul îşi descoperă adevărata legătură cu Creatorul lui. Etalonul lăuntric al deplinătăţii este trezit de motivaţia noastră spirituală.

Nu este atât de important cât de multe ştie cineva, ci cât de bine aplică el(ea) ceea ce ştie în existenţa sa, prin ceea ce face, gândeşte, fapt ce marchează sufletul prin dependenţa practică, constantă şi consecvenţa faţă de Forţele Creatoare, aşa cum ne-au fost făgăduite să le întâl-nim - fiecare din noi - atunci când le vom căuta. Şi atunci va veni ceea ce trebuie să crească mai mult puterile sufletului aceluia ce caută.

270 - 33

Un moto frecvent menţionat în citirile lui Cayce este *„să faci ceea ce ştii să faci şi următorul pas îţi va fi dat"*. Prea adesea distanţa dintre punctul în care ne aflăm şi cel în care trebuie să ajungem pare să fie imens. Şi totuşi citirile ne spun să înaintăm pas cu pas, rând pe rând, precept după precept, puţin câte puţin. *A şti să faci binele şi a nu-l face*, este poate greşeala cea mai mare pe care o putem face pentru că numai făcând ceea ce ştim să facem netezim drumul pentru următorul pas. Alegând pur şi simplu corectitudinea şi punând în practică ce găsim mai bun înlăuntrul nostru, vom fi călăuziţi de un etalon al deplinătăţii -

sursa noastră spirituală. Numai astfel putem întâmpina şi depăşi încercările vieţii şi putem evita abaterea de la drumul drept al propriului destin.

CONCLUZIE

Virtutea este tot ce avem mai bun în noi. Este un fruct al sufletului. Este o parte indisolubilă a sinelui nostru adevărat. Virtuţile noastre dezvăluie adevăratul nostru potenţial, căci ele sunt înnăscute, aşteptând pur şi simplu să fie trezite şi exprimate. Înţelegerea ne aparţine atunci când trecem dincolo de cunoaşterea lucrurilor şi începem trăirea acestei cunoaşteri până când aceasta devine o expresie proprie a sinelui nostru adevărat. Virtutea şi înţelegerea ţin seamă de conştienţa că El este etalonul nostru şi că El va lucra prin noi dacă îi vom permite. Noi trebuie să fim atât perseverenţi cât şi consecvenţi în activităţile noastre. Pe măsură ce punem în practică lucrurile care ţin de suflet, iubirea, bunătatea, iertarea şi răbdarea, ne transformăm pe noi înşine şi afectăm în mod pozitiv lumea din jurul nostru:

Căci nu contează ce ştie** (n.r.: sau spune) **cineva, ci mai degrabă ce face acesta cu ce ştie! **Căci asta însamnă rând pe rând, precept după precept, puţin câte puţin. Căci creşti în milostenie, cunoaştere şi înţelegere pe măsură ce aplici toate acestea în propria ta trăire, făcându-ţi calea dreaptă, păstrând drumul care este constructiv în viaţa ta.**

954 - 4

Păstrându-ne imaculaţi în lume, neosândind pe nimeni, depăşind acele lucruri care nu sunt în armonie cu legislaţia Lui spirituală şi întorcându-ne cu faţa către Lumină - în acest fel ne vom afla pe calea virtuţii şi înţelegerii. Vom găsi iubire în noi înşine, unul în celălalt şi în Creatorul nostru - nimeni nu va fi dincolo de aceste hotare. *Vom găsi pământul nu ca un loc de încercări şi întreceri şi dorinţe de împlinit, ci ca un loc al slujirii Lui cu iubire.* Vom fi reînnoiţi în eforturile noastre de a merge înainte, mulţumind pentru înţelegerea ce vine din interior; faptul că fiecare din noi

este o parte a Întregului. Cu motivație adecvată, tot binele pe care noi îi înfăptuim este impregnat de fiecare fibră a ființei noastre. *Prin gândurile și faptele noastre altruiste, conștiința noastră elevează treptat.* Vom recunoaște că suntem pe calea virtuții și înțelegerii ori de câte ori nu avem nici un gând rău despre altcineva. Vom recunoaște că suntem pe această cale când începem să ne vedem pe noi înșine așa cum ne vede Creatorul nostru:

Trăiește deci fiecare zi în acest fel, astfel ca o mică parte să se adauge înlăuntrul tău, sufletului tău, spre a-ți fi mai bine. Astfel poți dobândi forță și cunoaștere - și virtute; în asemenea măsură încât viața încărcată cu astfel de trăiri devine din ce în ce mai merituoasă, cu mai multă bucurie.

1745 - 1

LECȚIA A ȘASEA

ÎNFRĂȚIREA

"...voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu."
Ieremia 31,33

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Cât de perfect este numele Tău pe pământ, Doamne! Pentru a avea comuniunea cu Tine, trebuie să arăt iubire frățească aproapelui meu. Deși vin cu umilință și nu am nimic împotriva fratelui meu, rugăciunea mea, meditația mea, nu urcă până la Tine. Ajută-mă Doamne, în efortul meu de a mă apropia de Tine! 262 - 21

ÎNFRĂŢIREA

Introducere

A face altora ceea ce ţi-ai dori ca alţii să-ţi facă ţie, este testul extrem al înfrăţirii. Fără aceasta, nu veţi putea să-L bucuraţi pe deplin pe Dumnezeu. 262 - 22

Fie acesta cuvântul tău de ordine, „Sunt slujitorul fratelui meu". Cine este fratele tău? Oricine-ar fi, oriunde-ar fi, el poartă pecetea Făcătorului pe pământ, fie el negru sau alb, bătrân sau cărunt, fie el tânăr, fie barbar sau pe tron, sau în scaunul prezidenţial. Toţi cei ce sunt pe pământ astăzi sunt fraţii tăi. 2780 - 3

Materialul lui Edgar Cayce ne asigură că noi am fost în legătură cu Dumnezeu de la începutul timpului, deşi aceasta *cunoaştere nu mai este la nivelul conştientului. Ca parte a* moştenirii noastre, noi trebuie să experimentăm această legătură în deplină conştienţă şi cu o deplină înţelegere a interconexiunii dintre unul şi celălalt. Un aspect extrem de important (şi uneori incitant) al transformării personale este de a începe să devenim conştienţi de legătura unică pe care o deţinem cu toţii. Împărtăşim cu toţii o legătură comună - o comuniune spirituală cu toţi ceilalţi oameni. Odată ce El este Creatorul nostru, facem cu toţii parte din acelaşi întreg şi avem cu toţii această conştienţă în adâncul sufletelor noastre.

Din pespectiva citirilor, această conexiune spirituală doreşte să fie manifestată pe pământ. În străfundul fiecăruia există conştiinţa unui căutător. În fiecare din noi există un dor de comuniune spirituală, de realizare a acestei legături.

În fiecare din noi există un etalon al integralităţii care ne împinge încontinuu către căutarea împlinirii, slujirii şi iubirii unul pentru altul (N.R.: pentru Sfânta Treime şi pentru noi). Armonizându-ne cu acest etalon interior, dobândim realizarea adevăratei comuniuni. Această scânteie interioară ne propulsează către cea mai deplină legătură posibilă cu Creatorul

nostru. În înțelegerea noastră limitată a acestei dorințe spirituale, de prea multe ori încercăm să o satisfacem cu preocupări materiale și cu orice metodă de posibilă evadare. Dar evadarea nu poate duce decât la sentimente de și mai mare deșertăciune, căci această dorință a sufletului nu poate fi satisfăcută decât cu lucruri de suflet : altruism, slujire și iubire. Comuniunea este realizarea legăturii noastre cu alții și legătura noastră de unificare cu Dumnezeu. Atunci când devenim mai conștienți de această legătură, devenim mai conștienți de datoria noastră față de toți oamenii din lume. Ne trezim înlăuntrul nostru la înțelegerea că El este o parte din alții la fel cum este o parte din noi.

Lăsând iubirea Creatorului să curgă prin noi, ajungem să înțelegem că înrudirea pe care o împărtășim unul cu celălalt ca ființe umane nu este decât o reflectare a unei legături spirituale cu mult mai profunde. Prin comuniune, devenim conștienți de unitatea noastră cu toți copiii lui Dumnezeu.

RESPONSABILITATEA NOASTRĂ A UNUIA FAȚĂ DE CELĂLALT

Edgar Cayce credea că va veni o zi în istoria lumii când umanitatea își va da seama în cele din urmă de responsabilitatea sa față de fiecare în parte. Răspunsul la întrebarea biblică **„Sunt eu slujitorul fratelui meu"** a fost un DA ! răsunător. Lumea nu este decât o comunitate din care facem parte cu toții. Cu toate că o „soră" sau un „frate" poate fi de o parte sau alta a lumii (sau chiar vis a vis de noi), suntem responsabili pentru tot ce găsim de făcut în legătură cu ei. Din punct de vedere practic, ce rol putem juca noi în îndeplinirea acestui plan divin? Fiecăruia dintre noi i se dau sarcini și oportunități ce vin în viețile noastre ca mijloace de a ajuta pe altcineva.

Pe orice tărâm ne-am afla, mai există încă o șansă de a dărui un mic act de slujire. A fi de ajutor nu înseamnă a face cine știe ce fapte minunate, sau să influențezi neapărat viețile a mii de oameni. Etalonul stabilit de Fratele nostru Mai Mare, Iisus, a fost

de a ajuta pe fiecare pe rând, doar atunci când se prezintă ei înşişi. Oportunităţile noastre de a fi de ajutor sunt deja în puterea noastră. Felul în care îi tratăm pe alţii, prin răbdare, bunătate, compasiune şi iubire, poate fi exact acel act de slujire pentru care suntem chemaţi să-l facem. *A ajuta pe altii să se poată ajuta ei înşişi este poate cel mai important serviciu din toate.* Orice lucru căt de mic pe care găsim că-l avem de facut, este adesea exact fapta pe care Creatorul ne-a pus-o în cale, ca mijloc de a fi un canal al iubirii Lui.

Viaţa este un eşec dacă entitatea fiecărui suflet (şi în special această entitate) nu face lumea mai bună, acel colţ de lume puţin mai bună, puţin mai plină de speranţă, puţin mai răbdătoare, care arată mai multă iubire frăţească, mai multă bunătate, care este mai îndelung-răbdătoare - chiar prin vorbele şi faptele entităţii; în mod special în ceea ce priveşte evoluţia (NR: lumii şi a entităţilor din ea).

Deşi câştigi lumea întreagă, cât de puţin trebuie să te gândeşti la tine însuţi, dacă pierzi scopul pentru care sufletul a întreprins această călătorie specială! Să nu ai o părere mai bună despre tine decât ar trebui să ai, căci nimeni nu va gândi despre tine mai bine decât gândeşti tu însuţi; nu în mod egoist, ci în dorinţa de a fi de ajutor.

Căci cine este cel mai important ? El, care este slujitorul tuturor, El care face ca fiecare suflet să fie bucuros ca trăieşte, bucuros că are ocazia să contribuie cu ceva la bunăstarea fratelui său. 3420 - 1

Divinul lăuntric caută(NR:şi trebuie) să fie o cale de slujire în lumea materială. Dumnezeul nostru are compasiune pentru fiecare din noi, aşa cum un părinte are o iubire necondiţionată pentru un copil. Noi suntem cei prin care ajutorul Lui poate fi materializat pe pământ. Când ratăm acordarea iertării, compasiunii sau a unui act de bunătate cuiva, avem un eşec în responsabilitatea noastră pe pământ - faţă de comuniunea (înfrăţirea) care ne leagă laolaltă. Ratăm în acest caz trăirea la nivelul responsabilităţii de a fi copiii Lui. Cayce a spus că atât timp cât trăim, avem ocazia să fim de ajutor altcuiva. A noastră

este oportunitatea de a începe să căutăm o sclipire a ceea ce este bun în fiecare.

Când începem să minimalizăm defectele cuiva şi să-i amplificăm virtuţile, ajungem să înţelegem că ceea ce putem schimba cel mai mult în interacţiunile noastre cu alţii, este propria noastră percepţie - căci chiar şi cel mai mare duşman al nostru are un cel mai bun prieten. Aceasta nu înseamnă că trebuie să acceptăm orbeşte ceea ce face sau susţine cineva, ci mai degrabă că suntem încercaţi pentru a începe să-i vedem pe alţii aşa cum îi vede Creatorul (atât pe ei cât şi pe noi). Procedând astfel, conştientizăm că ficare merită iubirea, bunătatea, compasiunea, călăuzirea şi chiar slujirea noastră:

Căci nu începi să gândeşti drept până nu eşti capabil să vezi în viaţa cuiva pe care-l dispreţuieşti total, ceva din Domnul tău, la care te închini. Căci fiecare suflet-entitate de pe pământ, în viaţă, indiferent de nuanţă sau culoare, de desfigurarea trupului sau a minţii, se află pe pământ prin Voia lui Dumnezeu. Căci El a voit ca nici un suflet să nu piară şi astfel a pregătit o cale de scăpare. Şi tu, ca slujitor al Lui, ca un copil al Dumnezeului viu, ai posibilitatea de a contribui la bunăstarea oricui, chiar dacă ai considera că nu sunt demni de aceasta.Căci dacă depreciezi astfel pe alţii, ce fel de arbore va creşte în propria ta inimă ? Poţi fi sigur că altcineva te va deprecia pe tine. 3575 - 2

În plus, atunci când vedem binele în alţii, avem ocazia să-i ajutăm să-şi recunoască puterile pe care le au spre a fi oferite şi le putem amplifica totodată în decursul acestui proces. Trebuie să ajungem să ne iubim aproapele (indiferent de cât de mari sunt distanţele dintre noi), exact aşa cum ne iubeşte Creatorul nostru. (NR: Această iubire să se manifeste diferit şi de noi, ca şi de Creatorul nostru, pentru fiecare, corespunzător Divinităţii din el) Fiecare individ din orice zonă, de orice culoare, de orice crez, este o parte din noi - fiecare contribuie la Întreg. Suntem cu toţii membrii aceleiaşi comunităţi. Suntem cu toţii părţi din Dumnezeu. (NR: După eforturile pe care le facem, în acest scop)

Î : Te rog descrie diferența dintre comuniune și frăție.

R : Una pentru Dumnezeu, una pentru om. 262 - 22

Și numai după cum îl tratezi pe aproapele tău, îi arăți sincer iubirea Lui. Căci ceea ce vei face celui mai mic dintre aceștia, confraților tăi, Făcătorului tău îi vei face. 1620 - 1

LEGĂTURA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

Ce poate fi mai frumos decât ca întreg pământul să fie o comunitate întru Dumnezeu? În ciuda faptului că acest lucru poate părea imposibil sau chiar departe de realitatea actuală, citirile confirmă faptul că acesta este destinul umanității. Această problemă privind lumea, ce apare atât de divizată și totuși împărtășind un destin comun, l-a îndemnat pe unul din membrii primului grup de studiu să întrebe, „Poate exista fraternitatea între oameni fără adevărata comuniune ?"

Cayce a răspuns :

Comuniunea este mai întâi fraternitate, un etalon al - sau o umbră a - ceea ce este comuniunea ; căci, așa cum ne-a fost dat, tot ceea ce se vede manifest în lumea materială nu este decât o reflecție sau o umbră a realului sau a vieții spirituale. Fraternitatea, deci, este o expresie a comuniunii ce există în viața *spirituală.* 262 - 23

Ceea ce ne sugerează citirile este faptul că această unitate, această unicitate întru Dumnezeu, există deja la nivel spiritual. Încercarea noastră este de a aduce într-un fel această conștiență în conștiință, în lumea materială. Putem începe astăzi.Indiferent de locul în care ne aflăm acum, avem ocazia să dăruim iubire, să împărtășim comuniunea și să evocăm unitatea în căminul nostru, la serviciu și în anturajele noastre zilnice. Citirile afirmă că din perspectiva noastră limitată, ne putem imagina ce efect vor avea toate acestea asupra celor din jur. Nu putem concepe ce schimbări vor surveni asupra propriilor noastre inimi. Nu putem anticipa amploarea binelui ce va coborâ pe acest pământ :

Luați aminte la acestea: Există promisiuni făcute de Forțele Creatoare sau Dumnezeu copiilor oamenilor, că „Dacă tu vei fi fiica mea, fiul meu, copilul meu, Eu voi fi fără îndoială, Dumnezeul tău". Aceasta este o promisiune personală. Iată de ce scopurile sunt de a găsi o intrare pentru ca *sufletul* să poată fi pregătit pentru sălășluirea cu sufletul și spiritul Dumnezeului viu.(NR:Duhului Sfânt) 1436 - 1

Cu cât mai mult răspundem unul altuia într-un spirit de comuniune și fratie, cu atât mai mare va fi capacitatea Creatorului de a lucra prin noi ca să fim niste copii ai Lui sălășluind pe pământ. În decursul fiecărei generații, necesitatea cea mai imperioasă pentru noi ca indivizi a fost de a înțelege adevărata noastră legătură unul cu celălalt și cu Creatorul nostru. Am putea întreba „Ce are a face legătura dintre unul și celălalt, cu legătura noastră cu Dumnezeu?" În ultimă instanță, este imposibil să cunoști pe Unul fără celălalt, *căci Dumnezeu este inseparabil de creațiile Lui* Toate sufletele au fost făcute după chipul și asemănarea Lui.(NR: Chiar dacă azi și le-au schimonosit) Noi nu suntem doar corpuri fizice, ci mai degrabă suflete ce se află în lumea materială. În Scripturi citim ,„...**Intrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut."**

(Matei 25 : 40)

Ca răspuns la întrebarea cum ar putea cineva să slujească și să fie într-o mai bună armonizare cu Dumnezeu, citirile au conturat răspunsul în termenii relațiilor personale și interrelațiilor zilnice cu alții. În privința realizării unei mai mari conexiuni cu Dumnezeu, celui ce a pus întrebarea i s-a răspuns:

Aceasta este o moștenire naturală a fiecărui suflet. Apoi, practicarea acesteia, aplicarea ei în problemele zilnice, în legăturile de zi cu zi - acestea aduc în ele însele conștiința și armonizarea prin care se ajunge la o mai mare conștiență... Aceasta, după cum am arătat, înseamnă a fi împlinit zi de zi, puțin câte puțin, rând pe rând, precept după precept. Nu ca rutină, ci mai degrabă ca o trăire *vie* ce devine tot mai mult o parte a sinelui ce este simțită, văzută, cunoscută de toți cei

ce se confruntă în trup cu activitățile lor zilnice! O vorbă bună, o discuție calmă, chiar și în cele mai dificile situații, creează acea armonizare nu numai pentru sine ci și pentru alții - sau fac pe alții să devină conștienți de aceasta.

Pentru rațiune, acest lucru poate fi ilustrat prin felul în care un post de radio poate fi schimbat pe frecvențe mai înalte sau mai joase; când va fi în acord perfect, realizând astfel un acord ce face posibilă nu numai o recepționare perfectă ci și o reacție perfectă asupra celor *influențați* de aceasta. 877 - 6

Folosind analogia lui Cayce, din același motiv pentru care un radio trebuie să fie reglat la frecvența corespunzătoare în scopul unei recepționări optime, este imposibil să iubești cu adevărat pe Dumnezeu și încă să continui să dușmănești cu sfidare una din creațiile Lui. Iubirea și ura nu pot sălășlui în aceeași inimă. Fiecare din noi are posibilitatea de a fi o parte a transformării spirituale de pe pământ - deși implicarea noastră este limitată de măsura în care dorim să fim transformați. Când stăm să examinăm cum am interacționat cu alții, ne putem da seama cât de frecvent nu ne-am atins scopul. *Numai devenind conștienți de Duhul Sfânt din noi, vom începe să vedem lumea, pe noi înșine și pe alții, așa cum este văzut fiecare de Dumnezeu*

Citirile au indicat adesea rugăciunea și meditația ca fiind esențiale pentru dobândirea conștientizării Divinului. Când căutăm să ne armonizăm, cu Dumnezeu, armonia prezenței Lui va umple viețile noastre și va acționa asupra a tot ce atingem. Comuniunea noastră cu Dumnezeu se dezvoltă pe măsură ce întindem o mână celor din jurul nostru. Cât de bine ne dorim cu adevărat să-L cunoaștem pe Dumnezeu? Din perspectiva lui Cayce, răspunsul este numai atât de mult pe cât încercăm să-i înțelegem și să-i ajutam pe alții.

COMUNITATEA CA O RESPONSABILITATE

În larma și activitatea de zi cu zi, uităm prea des să ne focalizăm asupra importanței comunității. Multă lume a descoperit

ca uită adesea să-și facă timp să asculte, să zâmbească, să trăiască pur și simplu prezența altei persoane mai degrabă decât să se îndrepte către următoarea țintă pe care ei speră să o atingă în acea zi. Datorită legăturii noastre cu Dumnezeu, avem o responsabilitate față de toți ceilalți. Nu este doar o datorie față de cei ce ne iubesc și pe care noi îi iubim la rândul nostru, ci este o datorie pe care trebuie să o împărtășim cu fiecare.

Citirile ne amintesc faptul că, Creatorul nostru ne-a iertat toate deficiențele (NR: În măsura și potrivit faptelor noastre văzute și recomandate și de Biserica Creștină Ortodoxă) și ne-a dăruit iubirea neconditionată. Se aștepta de la noi să facem același lucru. Cu cât vom conștientiza mai mult obligațiile noastre față de Dumnezeu, unul față de altul și față de noi înșine, cu atât se va amplifica propria noastră capacitate de a ajuta în spiritul comuniunii. Pentru mulți dintre noi acest lucru poate părea dificil, chiar dincolo de capacitățile noastre actuale. Și totuși, dacă nu vom face Voia lui Dumnezeu,(NR: finală, ignorând obligațiile momentane ale unuia față de alții și momentane față de noi înșine) noi suntem cei ce s-au abătut. El nu ne va cere niciodată să facem mai mult decât suntem capabili:

Ținând seama de comuniune, aceasta ar trebui să însemne foarte mult pentru fiecare membru al unui astfel de grup; căci aplicând-o în propria lor trăire, se poate aștepta și primi acea comuniune adevărată în trăirea cuiva; și când aceasta *nu* apare în viața unora, atunci aceștia trebuie să știe că au lipsuri în eforturile lor de a fi ceea ce trebuie să fie în relațiile cu ei înșiși, cu Făcătorul lor, cu grupul. Atunci, îndreptați-vă către ceea ce are un scop sincer, ce este pur în minte, rezonabil chiar pentru sine, mergând pe drumul ce ne aduce o mai apropiată uniune cu El, căci „De voi veți fi poporul Meu, Eu voi fi Dumnezeul vostru". El caută să găsească această expresie chiar în toți cei ce-și spun *sunt ceea ce sunt* și este o forță mereu activă care prin toate veacurile, prin toate popoarele, poate fi o aducere aminte a comunicării cu El, Cel ce a adus la viață Pleiadele, ce a pus

centurile lui Orion, sau apele din adâncuri ce sunt aruncate pe pământ, sau aduce suflarea în viețile tuturor creaturilor și care aduce unirea cu acele Forțe Creatoare ce fac *muzica* sferelor - Dumnezeu este numele Lui ! 262 - 23

Realizând că partea noastră cea mai lăuntrică este deplină și că însuși Creatorul tuturor lucrurilor a predestinat succesul nostru final, cum mai putem continua să credem că adevărata comuniune este dincolo de capacitatea umanității? Iubirea Creatorului este destinată spre a se manifesta pe pământ și deci, când vom alege momentul să ne facem partea? Cei ce trebuie să împartă comuniunea lui Dumnezeu au o datorie. Cei ce trebuie să cunoască comuniunea Lui au o obligație. Dacă fiecare din noi nu face lumea puțin mai bună, puțin mai plină de speranță, puțin mai răbdătoare, puțin mai blândă, puțin mai iubitoare - prin gândurile, vorbele și faptele noastre - atunci nici nu am început măcar să realizăm împărtășirea moștenirii comuniunii noastre spirituale cu alții.

Comuniunea și fraternitatea inoculate în inima și sufletul fiecăruia vă aduce lumea într-un nou mileniu. Dar pacea pe pământ și binele vor trebui să fie mai înainte de toate o trăire personală, pentru ca mai apoi să se realizeze în intreaga lume. Ne facem noi partea noastră, pentru a face posibilă această transformare?

CONCLUZIE

Comuniunea trebuie încă să fie manifestată în viețile noastre pentru că am uitat scopul pentru care am fost creați; spre a deveni însoțitori și cocreatori cu Dumnezeu, spre a fi canale ale iubirii Lui pe pământ și de a fi de ajutor tuturor celor aflați în suferință. Este de mirare că ne simțim adesea disperați și hoinărim fără țintă, când am pierdut din vedere adevăratul motiv pentru care suntem aici? Fiind copiii lui Dumnezeu, avem ocazia să dobândim completa conștiență a legăturii cu El. Dar, în ultimă instanță, această conștiență crește și se dezvoltă numai prin

interacțiunile cu alții - deoarece numai prin activitățile noastre cu alții demonstrăm cât de bine am ajuns să-L cunoaștem pe Dumnezeu. Cayce a spus frecvent unor persoane că până când nu vor fi capabile să vadă o scânteie a Creatorului chiar și înlăuntrul celor pe care nu-i putem suferi, ei nu au început încă să gândească just. Această „gândire justă" este o parte a etalonului deplinătății care există în fibrele lăuntrice ale sinelui. Când unii au fost derutați de legăturile în care au întâmpinat dificultăți, li s-a amintit că Iisus a dat un exemplu pentru toți:

Există încă în conștiința fiecăruia îndoială de a fi făcut alegerea corectă în relațiile cu alții. În astfel de momente, privește adânc în viața omului Iisus și vezi cum a tratat El problemele de acel fel. Așa cum El a dat, în interpretarea scopului Său pe pământ, El a recunoscut necesitățile fiecărui suflet, precum și scopul lui pe pământ.

Căci toți oamenii (și El a fost om) nu au ajuns, (NR: încă) la gloria lui Dumnezeu. Numai în El, prin El, cu El poate să atingă cineva adevărata calitate de fiu, adevărata comuniune, adevărata legătură cu Forțele Creatoare sau Dumnezeu.

3357 - 2

Adevărata comuniune realizează legătura noastră finală unul cu celălalt și legătura de unificare cu Dumnezeu. Lumea tânjeste după iubirea pe care i-am putea-o oferi. Cu acestă cunoaștere, cum am putea să ne menținem animozitatea, ura, sau judecata? Indiferent de cum i-am perceput cândva pe cei ce i-am numit dușmani, avem acum ocazia să-i numim prieteni, să-i vedem prin prisma iubirii, să dorim armonizarea lor cu Dumnezeu, precum și cu ei înșiși. Pe măsură ce evoluam pas cu pas, puțin câte puțin, manifestăm cooperare, devenim mai înțelegători cu noi înșine și cu cei din jur, conștiența motivației noastre spirituale se adâncește, credința noastră se întărește, dovedim calități ale virtuții și înțelegerii și devenim din ce în ce mai conștienți de comuniunea noastră cu Dumnezeu și cu lumea.

Dacă experimentăm comuniunea perseverentă a acestui adevărat simț al comunității, trebuie să ne bizuim pe această

importantă poruncă, „Iubiți-vă unul pe altul". Căci când facem aceasta, comuniunea cu Dumnezeu se poate manifesta în final pe pământ.

LECȚIA A ȘAPTEA

RĂBDAREA

Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre.
Luca 21 - 19

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Cât de milostivă este Ființa Ta pe pământ, Doamne! Fii Tu călăuzitorul cu care cu răbdare să ne urmăm drumul ce este stabilit înaintea noastră, privindu-Te pe Tine, Creatorul, Dătătorul de Lumină. 262 - 24

RĂBDAREA

Introducere

Răbdarea este acea activitate a minții necesară din punct de vedere mental, fizic și spiritual, ce duce la extinderea și familiarizarea cu activitățile a ceea ce poate fi cunoscut în sine, indiferent dacă este atitudinea corespunzătoare a ceea ce este păstrat ca ideal, dacă este ceea ce se manifestă prin credință sau prin fapte, indiferent dacă virtutea este însoțită de înțelegere sau este o regulă prestabilită, indiferent dacă sinele este în posesia unui ideal și acționează cu măsuri co-operative asupra trăirilor oamenilor.

Iată de ce, așa cum constatăm, această lectie trebuie să fie însumarea a tot ce a fost experimentat de oameni prin ceea ce ei au dăruit altora, ceea ce trebuie acum să trăiască ei înșiși în activitățile de zi cu zi. 262 - 25

Într-o lume atât de concentrată pe viteză, împlinire și finalizare, evoluția răbdării poate fi o lecție greu de înțeles. În ciuda faptului că răbdarea este „însumarea" tuturor celor menționate anterior, aceasta este adesea greșit înțeleasă, de prea multe ori oamenii pun răbdarea pe picior de egalitate cu pasivitatea sau cu docilitatea; sau nu este nici una nici alta. Din perspectiva citirilor, aceste emoții echivalează cu o acceptare blajină, mai degrabă decât cu activitatea conștientă impusă de răbdare:

Aceasta nu este răbdare, căci răbdarea nu este nici pasivă, nici negativă; este o influență *constructivă*, o forță activatoare pozitivă. Căci, dacă cineva te lovește în obraz, a spus El să dai înapoi? Nu! Mai degrabă întoarce-l și pe celălalt! Fii activ în răbdarea ta; fii activ în relațiile tale cu aproapele tău! 815 - 2

Răbdarea nu este receptivă, ci dimpotrivă, este activă. Uneori lumea crede că răbdarea este sinonimul toleranței, dar

toleranța este acceptarea unor lucruri așa cum par ele a fi, în timp ce răbdarea impune să devii în mod activ conștient de tot ceea ce propulsează influența într-o situație. Decât să fii într-o stare de spirit pasivă, Cayce a spus că adevărata răbdare este o activitate a trupului, minții și sufletului, focalizată în așa fel încât prezența, legilor iubirii lui Dumnezeu să pătrundă în viețile noastre. Din această perspectivă, răbdarea este forța ce întărește toate activitățile spirituale ce se manifestă pe pământ - este piatra din capul unghiului a întregii evoluții spirituale.

Prin răbdare, motivația noastră spirituală evoluează în asemenea măsură încât ea devine răspunsul nostru conștient pentru viața de zi cu zi. Răbdarea pune slujirea în acțiune, permițându-ne să devenim căi de binecuvântare pentru alții. Conform citirilor, răbdarea este însăși esența lui Dumnezeu. Chiar dacă ar dura un veac de veacuri, dorința Lui este ca noi toți să ajungem la conștientizarea Luminii - Dumnezeu este Zeul răbdării. De aceea răbdarea îndură totul până la sfârșit. *Răbdarea ne dă sentimentul eternității noastre.* Răbdarea este expresia naturală al unei părți de suflet divin din noi:

Învață să fii răbdător, dacă vrei să ai înțelegere, dacă vrei să dobândești armonia și milostenia în acestă viață! „Căci în răbdare veți dobândi sufletele voastre". Când oamenii devin nerăbdători și doresc să facă propria lor voie, sau doresc propria lor exprimare, sau doresc ca ei ca persoane să fie auziți, devin din ce în ce mai puțin apropiați de Dumnezeu - și se manifestă mai mult ceea ce este animalic decât ceea ce este uman. 1201 - 2

Răbdarea face să se trezească Divinul din noi. În termenii cei mai simpli, *răbdarea este iubirea în acțiune.*

DEZVOLTAREA RĂBDĂRII

Dezvoltarea răbdării impune armonia (meditația, rugăciu-

nea şi introspecţia), perseverenţa şi pur şi simplu să devenim conştienţi de cum reacţionăm la lumea din jur, faţă de cum ar trebui să o facem:

În acest efort, nu lucruri mari se cer - ci a fi blând şi a cunoaşte, chiar aşa cum El a spus, „În răbdare veţi dobândi sufletele voastre". Căci răbdarea nu înseamnă a nu te enerva; nu este ca toleranţa ; căci toleranţa şi răbdarea sunt atât de opuse precum ar fi ura şi iubirea frăţească în domeniul lor de activitate. Căci răbdarea însamnă a deveni conştient de ceea ce impulsionează influenţarea vieţii tale, în timp ce toleranţa este ca şi cum ţi-ai muşca limba atunci când vrei să spui ceva rău! Astfel, în activităţile legate de acestea, ele nu vor ajuta doar la crearea unei mai mari influenţe în viaţă, dar vor înveseli activităţile zilnice ale vieţii. 451 - 3

A practica răbdarea înseamnă să începem să depăşim stadiul răspunsurilor reacţionare faţă de oameni, viaţă şi situaţii şi să acţionăm faţă de ei în feluri în care să fie conform cu ceea ce cunoaştem noi mai bun. Răbdarea înseamnă a spune si a face nu ceea ce vrem, ci ceea ce trebuie. Şi procesul de a deveni răbdător este mult mai mult decât a fi drăguţ sau a arăta blâdeţe. De exemplu, toleranţa este acceptarea oamenilor pentru ceea ce sunt (sau cel puţin alegerea lor, nu a bârfi sau a judeca), dar răbdarea face un pas înainte şi ne arată că trebuie să vedem ceva din moştenirea noastră divină în ficare om pe care-l întâlnim:

Î : Când atingem nivelul de elevare în care încetăm să mai vedem greşelile celor cu care venim în contact, putem spune atunci că avem răbdare?

R : Când îl vedem mai degrabă pe El, căruia ne închinăm chiar si în greşelile celorlalţi, *atunci* suntem la *începutul* răbdării. 262 - 24

Această stare de conştiinţă există în stare latentă înlăuntrul nostru şi poate fi trezită prin armonizare, efort, consecvenţă şi răbdare. La nenumărate persoane li s-a spus în citirile lor, că un scop esenţial al *întregii lor vieţi* era să înveţe lecţia răbdării. Altor persoane li s-a spus că nişte condiţii de sănătate precară puteau

fi de asemenea văzute ca o ocazie pentru ei de a învăța lecția răbdării. Ca răspuns la dorința unei persoane de a vedea rezultate imediate, Cayce a afirmat:

Acordă *timp*! Fii răbdător. Ai avut ani și *ani* de tulburare. Nu aștepta ca aceasta să se vindece pe moment și să fie de natură permanentă. Căci trupul, viața, întregul fiecărei entități este o *creștere;* și dacă această creștere nu este stabilă, atunci nu valorează foarte mult! Fii răbdător. Fii consecvent. Fii persistent. 716 - 3

În loc să vedem răbdarea ca pe o lecție neîntreruptă a elevării și dezvoltării, cei mai mulți dintre noi am fost conditionați să vrem obținerea rezultatelor imediate : *Vreau să învăț răbdarea și vreau să o învăț ACUM!* Totuși, rezultatele nu pot fi văzute atât de repede. O analogie folosită de Cayce este aceea că cineva nu seămănă o sământă, dar sapă apoi să vadă ce s-a întâmplat cu ea. Trebuie timp, credință și perseverență. Totuși, răbdarea nu trebuie confundată cu așteptarea:

Nu rămâneți doar inerți și așteptați! Faceți ceva pentru capacitățile sinelui de dobândire a reacțiilor fizice și mentale, ale manifestărilor în viața acestui trup, (529), în acest moment!
529 - 1

Atunci am putea defini pentru entitate ce înțelegem prin a avea răbdare - într-o manieră activă, pozitivă și nu doar ca un lucru pasiv. A avea sau a îndura privațiuni, sau critică, sau aversiunea altora, nu înseamnă deloc a avea neapărat răbdare. Poți deveni astfel un rob pur și simplu, nu doar pentru tine însuți ci și o scăpare a celorlalți, ceea ce poate să nu fie niciodată satisfăcătoare deoarece nu există nici o rezistență. Răbdarea pasivă, mai exact, are locul ei; dar țineti cont de răbdare mai degrabă din punct de vedere al preceptelor relațiilor lui Dumnezeu cu omul: *Iubirea neîngrădită înseamnă răbdare.*

Iubirea manifestată este răbdare. A îndura uneori este răbdare, consecvența neîntreruptă este răbdare.
161 - 1

Răbdarea se dezvoltă ori de câte ori încercăm în mod consecvent şi perseverent să manifestăm activitatea lui Dumnezeu pe pământ. Cu alte cuvinte, ori de câte ori încercăm sa ne extindem în deplinătate prin slujire, iubire, compasiune sau chiar vindecare. Răbdarea este o acţiune cu un anumit scop, al cărui fundament este în motivaţia spirituală. Deoarece răbdarea susţine realizarea dezvoltării spirituale, aceasta trebuie să devină o forţă activă crscândă ce se naşte pentru a face faţă oricărei situaţii în viaţa noastră.

Răbdarea vede fiecare trăire ca pe o oportunitate personală pentru elevare. Răbdarea înţelege orice încercare ca pe o şansă de a demonstra că am dobândit o conştientizare a legilor Lui pe pământ. Cum vom şti când este complet dezvoltată răbdarea noastră? Atunci când îl vom recunoaşte pe Dumnezeu în fiecare şi când fiecare acţiune, fiecare gând, fiecare cuvânt şi fiecare faptă a noastră se regăseşte în El. Adevărata răbdare ne umple cu pacea prezenţei Lui atotcuprinzătoare.

RĂBDAREA FAŢĂ DE SINE ŞI DE ALŢII

Răbdarea faţă de sine implică faptul că am devenit conştienţi că avem mai multe de învăţat. Fiecare din noi este profund conştient de etaloanele gândurilor şi reacţiilor noastre interioare faţă de noi înşine şi faţă de alţii. Prin efortul răbdării, reacţiile noastre pot deveni în mai mare concordanţă cu ce avem mai bun în noi. De fapt, *până când gândurile şi faptele noastre se aliniază la etalonul nostru lăuntric Hristos, lecţia răbdării nu a fost desăvârşită.* Când suntem răbdători cu noi înşine, nu devenim frustraţi şi nu ne autocondamnăm atunci când mai avem încă de atins scopul nostru. Dimpotrivă, ne încurajăm cu perseverenţă şi hotărâre să continuăm încercarea. Citirile au afirmat adesea că suntem responsabili pentru „încercare" - făcând ceea ce ştim mai bine; Dumnezeu este responsabil pentru rezultate:

Fie acestea lucrurile pe care cineva trebuie să le facă. Şi să afle răbdarea faţă de sine. S-a spus, „Nu am plâns noi toată ziua şi nu ne-a răspuns nimeni?" Căutat-ai tu, aşa cum s-a arătat, răsplată? Sau căutat-ai să fii cale de binecuvântare pentru aproapele tău? Poate să nu ţi se fi răspuns, după cum ai văzut. Poate că ţi-au arătat chiar dispreţ, batjocură, pentru răbdarea şi necazul tău. Dar *undeva* soarele străluceşte încă; *undeva* s-a făcut ziuă; pentru cei istoviţi, pentru cei părăsiţi. Domnul detestă laşul. Şi ispitele care apar în astfel de cazuri sunt propriile voastre percepţii. V-aţi rănit pe voi înşivă şi L-aţi crucificat din nou pe Domnul vostru, atunci când aţi devenit nerăbdători sau aţi vorbit cu asprime pentru că cineva v-a batjocorit sau v-a dispreţuit, sau a râs de eforturile voastre! Lăsaţi rezultatele, lăsaţi încoronarea, lăsaţi gloria, cu Domnul! El vă va răsplăti! Spuneţi în inima voastră ce credeţi. Actionaţi pur şi simplu în acest fel! Cu vorba, cu gândul, cu fapta. 518 - 2

În ultimă instanţă, singura persoană pe care o putem schimba suntem noi înşine. Nu putem forţa pe altii să interacţioneze cu noi; în felul dorit de noi. Totuşi, le putem răspunde în mod consecvent în aceeaşi manieră în care am dori să fim trataţi la rândul nostru. În cadrul dinamicii tuturor relaţiilor umane este principiul de bază „cine se aseamănă se adună". Trebuie să dezvoltăm în noi înşine ceea ce am dori să primim de la altcineva. Cu alte cuvinte, atunci când manifestăm ceea ce ştim mai bine, nu putem decât să atragem şi să primim ca răspuns acelaşi lucru:

Cu cât arăţi mai multă răbdare faţă de alţii, cu atât mai multă răbdare ţi se va arăta ţie de către alţii - şi devine astfel un cerc, aşa cum a fost, iar înainte ca cineva să afle aceasta, condiţiile s-au reglat ele însele astfel încât sinele este capabil să se adapteze tuturor circumstanţelor şi condiţiilor şi la tot ce apare în jurul nostru în diferite activităţi. *Să fim răbdători astfel mai întâi cu noi înşine şi apoi cu alţii.*

Rezultatele vor fi văzute pe măsură ce se va manifesta răbdarea. Aceasta nu înseamnă răbdare doar în sensul unei supuneri sau a fi doar liniştit - ci o răbdare *activă, conştient* de a fi răbdător cu sine şi cu alţii. Forţează-te să faci unele lucruri neplăcute pe care n-ai vrut să le faci cândva şi fă-o cu plăcere! 911 - 3

Într-un mod destul de interesant, citirile argumentează faptul că atunci când credem că răbdarea noastră faţă de o altă persoană s-a consumat total, ne-am pierdut de fapt răbdarea faţă de noi înşine. Este usor să devenim atât de prinşi în activităţile noastre zilnice încât să uităm motivul pentru care ni s-a dat viaţă în primul rând - Cayce a numit aceasta, a alerga cursa vieţii. Zi de zi, clipă de clipă, avem ocazia de a fi o cale pentru activităţile lui Dumnezeu pentru cei din jurul nostru. Încercarea noastră este de a purta cu noi tot timpul virtutea răbdării, devenind astfel conştienţi de faptul că fiecare experienţă de viaţă are capacitatea de a ne aduce într-o mai strânsă armonie cu El. Suntem determinaţi să lăsăm deoparte acele lucruri ce ne-ar împiedica şi să înfăptuim ceea ce ştim mai bine. Aceasta este calea către integritate. Cu răbdare, Creatorul slujeşte reuşitei noastre.

RĂBDAREA CA STARE DE CONŞTIENŢĂ

Cei mai mulţi dintre noi am trecut prin dificultăţi atât de mari încât ne-am întrebat dacă avem capacitatea de a face faţă. În alte ocazii, în situaţii pe care alţii le-ar fi considerat insurmontabile, ne-am descurcat ca şi cum le-am mai fi rezolvat şi altădată. Citirile afirmă că există o diferenţă între a avea cunoaştere şi a poseda o adevărată stare de conştienţă. A avea cunoaştere înseamnă că cineva cunoaşte ceva şi poate folosi sau ignora cunoştinţele respective; a avea o conştienţă, implică faptul că ceva a devenit o parte a însăşi stării de a fi a unei persoane. *Lecţiile învăţate prin răbdare devin o parte a sufletului nostru care rămâne pentru veşnicie.*

De fapt, o lecţie învăţată prin răbdare devine o parte a conştiinţei noastre într-o asemenea măsură, încât descoperim că suntem un exemplu pentru alţii. Suntem provocaţi să depunem efort şi să lucrăm în mod constant cu răbdare. Dar până nu lucrăm în mod constant cu răbdare, până aceasta nu devine o stare de conştienţă - reacţia noastră adevărată şi naturală - nu am învăţat-o încă:

Pentru a avea acea iubire, acea răbdare a Făcătorului lumilor, trebuie să arătăm răbdare fratelui nostru şi - aşa cum a fost El întrebat, de câte ori voi ierta? De sapte ori ? Da, de saptezeci de ori câte şapte, pentru a putea afla ce este clădit în tine. *Prin răbdare vine înţelegerea. Cunoaşterea singură, nu este nimic.*

Înţelegerea întru Domnul devine aceea a iubirii, cu răbdare, care duce la glorificarea a ceea ce este darul Tatălui în lumea materială, mentală, spirituală. Stai *liniştit* şi vei vedea maretia Domnului. Cu răbdare veţi dobândi sufletele voastre.

Pe măsură ce se dobândesc din ce în ce mai mult înţelegerile în cooperare, în sine, în activităţile din sine şi cu cât se dobândeşte mai mult o cunoaştere a prezenţei Lui în viaţă, răbdarea acţionează mal mult în viaţă, în trăire, în inimă, iar sufletul elevează în înţelegerea prezenţei Lui... 262 - 24

Răbdarea practicată cu adevărat aduce o mai mare conştienţă, căci testează hotarele dezvoltării noastre. În măsura în care avem răbdare, ajungem să înţelegem ce am facut cu cunoaşterea noastră. Prin răbdare putem începe să vedem încercările vieţii ca pe nişte oportunităţi de a eleva. Prin răbdare ajungem să înţelegem legătura noastră cu Creatorul, precum şi legătura Lui cu noi. Cu răbdare, ni se permite să manifestăm virtuţile spiritului, căci cu răbdare ne dobândim sufletele.

RĂBDAREA CA DIMENSIUNE

Edgar Cayce a afirmat că acea conştienţă a lumii este mărginită de trei dimensiuni. Totuşi, după câte s-ar părea, ceea ce ar fi putut surprinde auditoriul lui era afirmaţia că acele trei dimensiuni sunt : timpul, spatiul şi răbdarea! Din perspectiva lui Cayce, timpul şi spaţiul permiteau oamenilor să vadă rezultatele gândurilor şi faptelor lor anterioare, în timp ce răbdarea le furniza conştienţa continuităţii vieţii şi a veşniciei sufletului. Cele trei dimensiuni au fost create pentru umanitate ca mijloc de înţelegere a propriei identităţi precum şi a relaţiei cu Dumnezeu:

Astfel găsim intervenţia Lui în încercarea omului peste toţi eonii timpului şi spaţiului. Căci acestea (timp şi spaţiu) devin părţi ale acestui plan (NR: univers, cer unu) tridimensional. Şi care este cealaltă? Timp, Spatiu, Răbdare! Căci Dumnezeu ne-a arătat şi ne arată zi de zi, aşa cum Fiul Său a făcut-o, că prin răbdare devenim conştienţi de sufletele noastre, de identitatea noastră, de fiinţarea noastră ca mici corpusculi, aşa cum a fost în preamăritul trup, în inima Dumnezeului nostru. 262 - 114

Citirile au afirmat că răbdarea, ca şi timpul şi spaţiul, este fără început şi sfârşit. Mai incitantă chiar pentru înţelegerea umană este afirmaţia că în adevăr *există numai răbdare* şi că timpul şi spaţiul sunt doar instrumente pentru a înţelege şi pentru a eleva, care nu există dincolo de hotarele pământului.

Timpul şi spaţiul şi răbdarea sunt adesea foarte necesare, căci veţi vedea că puţine sunt sufletele sau persoanele care doresc să plătească prin ele - până când elevează şi ajung la un anumit nivel (NR: cer, vers). Aşa cum s-a arătat adesea, elevarea se realizează nu prin căderea din pom sau din aeroplan sau zborul în ceruri, ci trebuie să elevezi prin milostenie, prin cunoaştere, prin înţelegere, prin perfectarea în sine a acelor eforturi de credinţă şi adevăr care aduc elevarea mentală şi spirituală. 2746 - 2

Nu există deci nici timp, nici spaţiu, atunci când răbdarea este manifestată prin iubire. 3161 - 1

S-a amintit în mod frecvent afirmaţia biblică „Prin răbdare veţi dobândi sufletele voastre". Când aceasta se abordează din perspectiva răbdării ca dimensiune - dimensiune a tot ceea ce există - ne sugerează că numai conştiinţa noastră în curs de elevare ne va conduce în cele din urmă la convingerea că există o singură forţă ce susţine activitatea universului (NR: şi a tuturor celorlalte versuri). În ciuda perspectivei noastre actuale (şi limitate), în cele din urmă, Dumnezeu este tot ceea ce există.

CONCLUZIE

Fiecare din noi se află într-un proces de dezvoltare prin care putem ajunge să înţelegem adevărata noastră legatură cu Dumnezeu. Noi suntem copiii Lui spirituali, descoperind cunoaşterea de sine în lumea materială. *Răbdarea este puntea de legătură dintre cine suntem şi cine vom deveni în final.*

Fii *fericit* că ai ocazia să trăieşti în acest timp şi că eşti parte a pregătirii pentru determinarea venirii unei naturi spirituale ce *trebuie* să guverneze lumea. Acestea sunt arătate şi ele sunt parte a trăirii tale. Fii fericit şi mulţumeşte zi de zi pentru aceasta. 2736 - 3

Răbdarea este o caracteristică a propriei noastre dezvoltări. Cu aceasta putem învinge orice slăbiciune lăuntrică, putem începe să facem loc pentru ceea ce avem mai bun de oferit. Răbdarea ne dăruieşte o pătrundere psihologică mai profundă în viaţă, o viziune mai clară despre ceea ce putem fi şi o mai largă înţelegere a adevăratei relaţii cu noi înşine şi cu alţii. Pe masură ce dezvoltăm în conştiinţa noastră ce înseamnă a fi o cale de binecuvântare, devenim mai capabili să lăsăm prezenţa, legile şi iubirea lui Dumnezeu să se manifeste prin noi pe pământ. Pe masură ce căutăm să trezim sinele nostru lăuntric, devenim mai armonizaţi cu etalonul lăuntric al deplinătăţii - Conştiinţa Cristică - începem să realizăm că traiectoria vieţii noastre ne este

trasată numai ca mijloc de a deveni conştienţi de noi înşine şi de a descoperi unde am deviat de la drumul către integritate.

Deoarece Dumnezeu a fost atât de răbdător cu fiecare din noi, ar trebui să descoperim aceasta înlăuntrul nostru, să fim răbdători unul cu celălalt. *Când arătâm o lipsă de râbdare sau de autocontrol, arătăm cu adevărat că am ratat amplificarea acelui etalon al deplinătăţii care ne aparţine. Răbdarea este iubirea în acţiune. Răbdarea, cu perseverenţă, aduc armonie, credinţă, speranţă, toate virtuţile în viaţa noastră şi în vieţile celor cu care venim în contact.*

...aceasta este ziua, timpul, când toţi oamenii trebuie să caute să devină răbdători unul cu celălalt, în orice condiţii şi circumstanţe, pentru ca ei să fie una cu El, care cu răbdare a îndurat tot ce am putea primi şi noi pentru a ajunge la Tatăl, prin răbdare, iubire, conştienţă, transpuse în plan material. Fii credincios a ceea ce *ştii* să faci mai bine... Lasă atunci pe fiecare să trăiască aşa cum s-ar aştepta corespunzător conceptului; Domnul Hristos cinează cu ei în fiecare zi. Ce i-ai *putea* tu oferi ca roade ale propriei tale vieţi, ale propriilor tale gânduri, acţiuni, fapte? 263 - 25

Departe de a fi o stare mentală pasivă, adevărata răbdare este o activitate conştientă ce lasă prezenţa, legile şi iubirea lui Dumnezeu să pătrundă în vieţile noastre. Când răbdarea devine starea noastră normală de conştienţă (mai degrabă decât ceea ce trebuie să facem pur şi simplu), această conştienţă devine o parte a fiinţei noastre. *Cu răbdare, putem amplifica virtuţile de la Dumnezeu - etalonul nostru de integritate - în trăirile noastre zilnice.* Fiecare moment al vieţii noastre are potenţialul de a ne duce mai aproape de ceea ce suntem cu adevărat în eternitate.

Citirile ne sfătuiesc să fim consecvenţi. *Cu răbdare, ajungem la o conştientizare a sufletului nostru*

LECȚIA A OPTA

UȘA DESCHISĂ

Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la ei și voi cina cu ei și ei cu Mine

Apocalipsa 3 : 20

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Așa cum mă cunoaște Tatăl, așa să- L cunosc și eu pe Tatăl prin Duhul Cristic, ușa către împărăția Tatălui. Arată-mi Tu calea. 262 - 27

UŞA DESCHISĂ

Introducere

Cine a învăţat atunci să fie cooperant cu adevărat unul faţă de altul? Cine a reuşit să discearnă în sine suficient pentru a şti pe ce poziţie se află în relaţia cu aproapele său? Cine şi-a fixat Idealul în întregime în El? Cine îşi măreşte credinţa în Tatăl, în Fiul, (NR: şi în Duhul Sfânt) astfel încât să poată fi numărat printre drepţi? Cine are atâta virtute şi înţelegere încât să poată dezvolta în vieţile lor acea comuniune care aduce răbdarea în cunoaşterea de sine, pentru a spori în milostenie, în hrănirea şi sfătuirea de la Dumnezeu, zi de zi?

Iată, aceasta este ceea ce deschide uşa ca El să poată intra şi cina cu E ! 262 - 28

Aşa cum florile înfrumuseţează mediul ce le înconjoară indiferent unde s-ar afla, avem şi noi capacitatea, chiar dreptul dobândit prin naştere, de a face să strălucească propria noastră sferă de activitate, oriunde am fi. *Fiecare om are capacitatea de a face ca lumea să fie un loc mai bun, mai plin de speranţă, în care alţii să poată trăi.* Nu este ceva de neatins, nici nu este imposibil, chiar în faţa învălmăşelii lumii, căci Dumnezeu a pregătit o cale de a întruni fiecare din condiţiile vieţii:

Luaţi seama la culoarea, la frumuseţea crinului, aşa cum creşte din noroi, sau la violeta ce-şi trimite culoarea şi mirosul pentru a îmbogăţi până şi însăşi inima lui Dumnezeu. Luaţi seama la trandafirul ce se desface în lumina zilei, cu deschiderea spre soare răsare, în ploaie...

De ce nu învaţă lumea de la ele, să se dezvolte în iubire, în frumuseţe, oricare ar fi mediul înconjurător? Învaţă de asemenea de la floare că acolo unde eşti, poţi face acel loc mai frumos pentru că eşti acolo, fie că eşti aici, dincolo, sau în orice loc. 5122 - 1

Indiferent de nivelul de conştiinţă la care am ajuns până în acest moment, un model al Integrităţii, etalonul Conştiinţei Cristice, este gata să fie manifestat în vieţile noastre. Numai El duce la amplificarea activităţilor sufletului pe pământ, precum şi la expresia finală a sinelui nostru lăuntric. În principal, lecţiile date prin citiri privind spiritualitatea personală au fost date ca mijloc de trezire a Conştiinţei Cristice, care aşteptă să fie exprimată în lumea materială prin fiecare din noi. *Scopul nostru, individual şi colectiv, este de a fi mijlocitori pentru activitatea lui Dumnezeu pe pământ.* Deşi putem consuma eoni preocupându-ne doar de lucruri materiale, în final trebuie să ne amintim de moştenirea noastră şi de legătura noastră cu Divinitatea. Acesta este dreptul dobândit prin naştere de fiecare suflet. Indiferent unde ne aflăm chiar acum, această manifestare a integrităţii şi exprimare a Duhului Sfânt *pe pământ*, este destinul nostru. Fiecare din noi nu se poate abţine de la a simţi chemarea lăuntrică pentru ceva mai mult. Citirile spun că aceasta se datorează faptului că natura umană este cea a unor căutători pe cale. Deşi confuzia noastră asupra a ceea ce căutăm poate duce pe unii la egoism, lupta continuă, până la a se simţi chiar complet pierdut, este Voia lui Dumnezeu să reuşim în cele din urmă.

Cercetează atunci. Căci El a spus „Caută şi vei găsi; bate şi ţi se va deschide". Cine va deschide? Unde se va întâmpla aceasta? În propria ta *conştiinţă*! Căci *acolo* a făgăduit El că te va întâlni pe tine! 1595 -1

Dorinţa lui Dumnezeu este ca noi să devenim căi altruiste ale activităţii Sale pe pământ. Această conştientizare a propriului nostru potenţial pentru integritate vine ca rezultat al armonizării cu etalonul Cristic. Armonizându-ne cu Voia Lui şi încercând apoi să aplicăm virtuţile noastre spirituale în vieţile noastre de zi cu zi, forţele sufletului sunt exprimate în lumea fizică. Chiar şi în cel mai mărunt act de slujire, putem începe să vedem măreţia deplinătăţii curgând mai departe în vieţile noastre. Cayce a afirmat că Divinitatea este veşnic pregatită să intre în vieţile noastre; dar în cele din urmă noi suntem cei ce trebuie pur şi simplu să

deschidem uşa acelei conştiinţe în aşteptare:

Nu întrebaţi aşa cum spune sfatul din bătrâni „Cine se va sui la ceruri, cei ce avem o vedenie sau un mesaj, sau cel ce merge pe mare? Căci Dumnezeu este în propria ta inimă, în propria ta conştiinţă; şi în templul trupului tău a făgăduit El să te întâlnească şi Duhul Lui va purta mărturia sufletului tău. *Căci cel ce caută un semn, o manifestare, sau altceva ce poate veni de la El, caută în zadar;* căci El stă la uşa inimii tale. Dacă-i vei deschide doar şi-L vei lăsa să intre, El va sălăşlui cu tine pentru totdeauna. 531 - 7

Exprimarea a ceea ce este mai bun în noi în viaţa de zi cu zi, este o faptă Cristică, ce deschide uşa pentru faptele Creatorului.

CULTIVAREA UNEI LEGĂTURI PERSONALE CU DUMNEZEU

Aşa cum Creatorul ne cunoaşte pe fiecare în parte, putem ajunge şi noi să-L cunoaştem pe El. Această legătură (NR: Fără nici un intermediar, Dumnezeu Tatăl şi Fiul nu au pus intermediari între Ei şi oameni pentru realizarea acestei legături,nimeni nu are dreptul de a-şi afirma un asemenea mandat), este dreptul nostru dobândit prin naştere, iar dorinţa Lui a fost ca fiecare din noi să nu trăiască altceva decât o conştienţă permanentă a prezenţei Lui atotcuprinzătoare. Din acest motiv, ni s-a dat un etalon de spiritualitate - unul la care ne putem întoarce la nevoie, unul care lasă iubirea Lui să curgă prin noi în vieţile altora:

...„Dacă tu vei fi fiul Meu, Eu voi fi Dumnezeul tău - Dacă Mă vei chema, te voi auzi - Veghează, Eu stau la uşă şi bat; voi intra, dacă îmi vei cere". Totuşi acestea nu sunt doar vorbe! Ele sunt *fapte, adevăruri,* însăşi viaţa! Dar omul nu devine conştient de aceasta prin lucruri materiale sau prin gânduri materialiste; ci prin gânduri spirituale, ca acelea despre scopurile şi activităţile sufletului în lecţiile sale, în principiile care l-au purtat prin trăirile pe pământ. 1797 - 3

Gândirea spirituală trăieşte în armonie cu etalonul nostru de integritate. De fapt, Cayce a încurajat oamenii să înceapă sătrăiască în acord cu Voia lui Dumnezeu, astfel încât „lumina din viaţa lor" să înceapă să aducă speranţă şi curaj altora. Pentru a cultiva această legătură cu Dumnezeu, efortul nostru constă pur şi simplu în a alinia voinţa noastră cu Voia Lui. În principal, *citirile menţionează trei lucruri care vor ajuta la punerea în practică a acestei experienţe în vieţile noastre zilnice: rugăciune, meditaţie şi slujire.* Deseori, ne gândim la rugăciune ca la a spune lui Dumnezeu ce ne trebuie sau ce vrem. Totuşi, Cayce credea că *adevărata rugăciune este nu atât o petiţie pentru anumite lucruri, ci o exprimare a dorinţei de a dobândi conştienţa Voii lui Dumnezeu în vieţile noastre.* Cu alte cuvinte, *rugăciunea invocă pe Dumnezeu să lucreze prin noi Meditaţia, pe de altă parte, este îndepărtarea tuturor gândurilor de orice fel încât să putem deveni mai armonizaţi cu unele aspecte ale Conştiinţei Cristice din noi.* A fost de asemenea numită „ascultare atentă". În limbajul citirilor:

Căci rugăciunea este implorarea pentru călăuzire, pentru înţelegere. Meditaţia este ascultarea Divinului din noi.
1861 - 19

Stabiliţi astfel anumite perioade pentru rugăciune; stabiliţi anumite perioade pentru meditaţie. Aflaţi diferenţa dintre ele. Rugăciunea, pe scurt, este invocarea Divinului din afara noastră prin intermediul Divinului din noi, iar meditaţia înseamnă a păstra liniştea în trup, în minte, în inimă, ascultând, ascultând vocea Făcătorului. 5368 - 1

Din perspectiva citirilor, devenim mijlocitori ai activităţii lui Dumnezeu pe pământ, prin armonizarea spirituală. Această armonizare duce la rândul ei la slujirea altora. Întorcându-ne înlăuntrul nostru, dobândim o conştienţă a unificării finale cu etalonul Cristic, aşteptând pur şi simplu să fim treziţi din vieţile noastre. Acest etalon este manifestat pe măsură ce ajutăm pe oricine ne iese în cale, cu ceea ce avem noi mai bun în capacităţile noastre.

În măsura în care facem tot ceea ce găsim că avem de făcut pentru a sluji, suntem călăuziţi către următorul pas. Ajungem să-L aflăm pe Dumnezeu căutând să ne armonizăm cu Voia Lui pentru noi în interacţiunile noastre cu alţii.

Astfel, fiecare entitate, fiecare persoană, trebuie să-şi dea seama de aceasta prin propria armonizare. Trebuie să ştii că El merge cu tine. Şi aşa cum s-a menţionat, trebuie să ajungi să *auzi* vocea Lui. Când îţi vei armoniza voia, îl vei auzi. Căci aşa cum a spus El, „Eu stau la uşă şi bat ; dacă vei deschide, Eu voi intra". Aceasta înseamnă a fi, aceasta *este* o trăire personală - pentru fiecare suflet care caută prezenţa Lui. Nu gândi că El nu te-a auzit pentru că încă nu se vede aceasta, sau pentru că tu nu L-ai auzit încă intervenind în vieţile şi trăirile celor pe care tu i-ai ajutat. Nu căuta doar calea ta de a te manifesta, ci din ce în ce mai mult, „Iată-mă, Doamne; foloseşte-mă, trimite-mă. Arată-mi calea pe care vrei să merg". Aceasta este o făgăduinţă pentru tine, pentru fiecare suflet; căci fiecare suflet trebuie să afle el însuşi răspunsul în sine. Căci evident, trupul este templul Dumnezeului trăitor. Acolo a făgăduit El că te va întâlni pe tine; şi iată că o face. Şi cu cât trupul tău, mintea ta, sufletul tău se armonizează cu acest divin ce ne răspunde din noi, cu atât vei afla mai repede scopul Lui; şi vei putea împlini acel scop pentru care ai intrat în această viaţă... Căci află că - aşa cum El a spus, „Eu sunt cu voi mereu, până la sfârşit ". Acestea nu sunt doar vorbe, ci *o conştientizare care poate fi dobândită prin acea armonizare prin meditaţie, prin rugăciune, prin deschiderea de sine spre a fi călăuzit de El.*

69 - 4

Armonizarea cu Divinul din noi permite oamenilor să devină mai conştienţi de prezenţa atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu. Deseori am considerat că nu merităm să-L aflăm pe Dumnezeu şi am neglijat astfel căutarea Lui. Dar trebuie să ne dăm seama că El nu a condamnat niciodată pe vreunul din noi, ci mai degrabă ne-a oferit mijloace de a ne cunoaşte pe noi înşine şi unul pe

celălalt, un mijloc ce ne ajută să înțelegem că tot ce ne-am dorit dintotdeauna a fost legătura cu El.

Ajungem să manifestăm Conștiința Cristică,să trăim întru Duhul Cristic prin rugăciune, meditație și slujire. Ajungem să-l aflăm pe Creator încercând să manifestăm calitățile Lui pe pământ.

CONȘTIINȚA CRISTICĂ, UȘA CĂTRE PREZENȚA ATOTCUPRINZĂTOARE A LUI DUMNEZEU

Dumnezeu dorește ca noi să căutăm prezența Sa, devenind un canal pentru iubirea Lui către alții. El caută în permanență să fie în comuniune cu noi, deși adesea avem vremuri grele de ascultare. Primului grup de studiu i s-a spus că pe măsură ce manifestau Conștiința Cristică în viața zilnică, ei deschideau ușa pentru prezența Lui (262 - 121). Pe măsură ce această conștiință (conștiența Unității noastre cu Dumnezeu) este exprimată în gândurile și faptele noastre, devenind căi de binecuvâtare pentru alții.

Sfatul lui Cayce a fost ca noi să devenim aducători de lumină către cei aflați în întuneric. Din nefericire, natura umană este astfel încât ne este mai ușor să predicăm altora ceea ce credem că am ajuns să cunoaștem, decât să încercăm să trăim pur și simplu acea conștiență a naturii spirituale pe pământ. Cu gândirea și cu fapta dreaptă, putem aduce conștiența prezenței lui Dumnezeu în fiecare din acțiunile noastre:

Atunci fie ca tu, cel ce cauți calea, fie ca tu, cel ce cauți să cunoști, să trăiești, să simți această prezență a Conștiinței Cristice în pieptul tău, în viața ta, să deschizi ușa inimii tale. Căci El stă pregătit să intre, la cei ce-L roagă să intre. El nu vine nerugat, dar dacă tu cauți, vei afla ; dacă bați, ti se va deschide. Conștiența apropierii Lui, a prezenței Lui este așa după cum îți trăiești viața.Apoi, iarăși așa după cum El a spus,(NR: prin faptele tale) „Iubiți-vă unul pe altul", împlinind

astfel tot ce este cuprins în scopul intrării Lui în materialitate; de a înlocui ura și gelozia și acele lucruri care îi înfricoșează pe unii, cu iubirea și speranța și bucuria. Fiți astfel copiii Lui...

5749 - 10

Fiecare din noi trebuie să se întoarcă înlăuntrul lui, astfel încât etalonul sufletului să poată intra în viețile noastre. *Conștiența de Dumnezeu nu este atinsă cu forța sau obligând pe alții să vadă lucrurile așa cum le vedem noi, ci mai degrabă vine pe măsură ce supunem voința noastră Voii lui Dumnezeu pentru noi.* Orice egoism trebuie înlocuit cu dorința de a fi folosit ca o cale de binecuvântare pentru alții. Ori de câte ori ne vom afla într-o stare sufletească egocentristă, nu ne vom putea sustrage de la a trăi lipsuri sau chiar de la a ne simți trădați în viață. Totuși, atunci când plasăm binele altcuiva înaintea propriului nostru interes, devenim mult mai receptivi la binele ce încearcă să-și găsească drumul către noi:

Când dăruiești ceea ce poate fi de ajutor fiecăruia în dobândirea unei inspirații - aceasta, mai exact, trebuie să vină din interior și să poată fi direcționată numai către o cale sau un mijloc prin care fiecare să poată dărui. Astfel, pe măsură ce daruiți, puteți primi acea inspirație, acea binecuvântare. Aceasta ai realizat în eforturile tale și cu scopurile tale; *deși dorința ta a fost uneori să dobândești cunoaștere. Aceasta nu este o greșală, dacă aplicăm cunoașterea în așa fel încât să devină binefacătoare, ca o influență de ajutor în viețile altora*; aducându-le prin propriul tău principiu, propriile tale scopuri, propria ta dorintă, la o trezire a acelor capacități latente dinlăuntru - unde fiecare se poate armoniza cu Hristosul lăuntric... Toți sunt atunci frați cu Domnul lor; care a făgăduit, „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă deschizi, Eu voi intra și voi cina cu tine". Multumește pentru ceea cea ai - oportunitatea, ziua, perioada de trăire pământească în care îți poți înalța glasul întru lauda Lui. 281 - 56

Pe măsură ce devenim mai conștienți de etalonul nostru

spiritual lăuntric, dobândim perspicacităţi mai profunde în a-L exprima în lume. Doar aplicând zi de zi, oricât de puţin am cunoaşte, sufletul este animat, permiţându-ne să trăim armonizarea şi unitatea cu El. Şi în fiecare proces de descoperire a propriei naturi spirituale, începem să recunoaştem fiecare persoană ca pe aproapele ce-şi caută calea.

IISUS CA FRATE MAI MARE

Aşa cum s-a menţionat anterior, materialul lui Edgar Cayce prezintă viaţa lui Iisus ca exemplu pentru fiecare suflet de pe pământ. Cunoaşterea naturii Lui spirituale şi manifestarea Conştiinţei Cristice a condus la conştienţă, **„Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem"**. (Ioan 10:30) Dar mai mult decât o conştienţă a legăturii Lui cu Divinitatea, citirile arată că Iisus a trăit într-un mod în care a plasat nevoile altora înaintea alor Lui, alegând să fie slujitorul tuturor. Procedând astfel, El a devenit „Bunul Păstor" al tuturor copiilor lui Dumnezeu, luînd asupra Sa misiunea de a ajuta pe fiecare din noi la găsirea căii de întoarcere la Creatorul nostru - indiferent de fundamentul nostru religios.

Iisus a înţeles că propria Lui viaţă a însemnat să fie calea lucrării lui Dumnezeu asupra celorlalţi. De aceea, când ne simţim confuzi în privinţa propriei direcţii, deseori răspunsul poate fi găsit prin a ajuta pe altul să-şi găsească propria cale. Cayce a atras atenţia fiecăruia că în momentele de confuzie, de îndoială sau cu probleme ce par insurmontabile, Iisus, ca Frate Mai Mare, stă gata să ne ajute:

Cât despre cum să întâmpini fiecare problemă: Las-o în grija lui Iisus! El este răspunsul tău. El este Viaţa, Lumina şi Nemurirea. El este Adevărul şi este Fratele tău Mai Mare. Nu trebuie să urci în ceruri să aduci un mesaj, sau să străbaţi marea ca să-L cunoşti pe El, căci El este chiar în inima ta; căci El a spus „Iată, Eu stau la uşă şi bat". Vei deschide şi-L vei lăsa să intre? Căci în *El* este puterea, nu în lege, nu în om, nu în mulţimile de oameni, nici în condiţii, nici în circumstanţe.

Căci El conduce, El ne face - pe fiecare. Căci nu ţi-a fost dat, sau spus, nu ai ştiut în viaţa ta că „El este Cuvântul, El a făcut tot ce s-a făcut şi fără El nimic nu s-ar fi făcut ?" Şi El *trăieşte* în inimile şi sufletele celor care caută să împlinească poruncile Lui. Acest lucru, deci, nu este idealist - este un *ideal*! „Ce ar voi Iisus să fac" privind fiecare problemă în relaţiile tale cu aproapele tău, în căminul tău, în problemele de zi cu zi. Aceasta ar trebui să fie mai degrabă întrebarea, decât „Ce trebuie să fac ?" 1326 - 1

Când Iisus a afirmat, **„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."** (Ioan 14:6), El afirma că propria Lui viaţă era un exemplu pentru fiecare din noi şi că numai trăind în armonie cu acel etalon - manifestarea exterioară a Conştiinţei Cristice lăuntrice - putem ajunge la deplină conştienţă a adevăratei noastre legături cu Divinitatea. În mod esenţial, acest etalon ne îndeamnă la o atitudine altruistă, devenind o cale de binecuvântare a celorlalţi.

ALTRUISMUL CA ATITUDINE

Potrivit citirilor, în funcţie de alegerile şi activităţile noastre, fie că devenim slujitori ai propriei noastre dorinţe, fie slujitori pentru nevoile altora. Pentru cei mai mulţi dintre noi totuşi, cea mai mare grşală pe care o avem de întâmpinat este egoismul. Din acest motiv, trebuie să ne străduim în permanenşă să devenim conştienţi de scopul existenţei pe pământ. Cayce i-a sfătuit adesea pe oameni, „Nu vă plictisiţi de facerea de bine!":

Astfel, astăzi, trebuie să răspundem în propria noastră conştiinţă, „Sunt eu, ocrotitorul fratelui meu?" Nu „Ce-mi datorează mie lumea?", ci „Ce pot face eu, ca suflet ce-L caută pe Dumnezeu, ce caută să afle faţa Lui, ca să vină mai repede ziua Domnului?" Căci noi, ca indivizi, când ne uităm în jurul nostru, realizăm din ce în ce mai mult că trăim şi ne mişcăm şi fiinţăm cu certitudine în El - şi devenim de

asemenea conştienţi „de unde am venit". Şi ne dăm seama că aşa cum El a spus, „Dacă voi veţi fi poporul Meu, Eu voi fi Dumnezeul vostru" se aplică mie, ţie, fiecărui suflet care a fost binecuvântat cu conştiinţă, conştienţa vieţii. Căci viaţa însăşi în toate formele şi fazele ei este evident o manifestare a Divinităţii la care ne închinăm. 3976 - 22

Este important să ne amintim că, *„altruismul" nu înseamnă indiferenţă faţă de sine sau gândul că nu merităm nimic. Nu înseamnă a deveni inactiv.* Adevăratul altruism permite personalităţii unui suflet să devină cale pentru lucrarea lui Hristos. Fiecare are capacitatea de a fi folosit în această manieră, cu condiţia de a recunoaşte acele oportunităţi, zi de zi, în interacţiunea cu ceilalţi:

Află că Fiul Omului nu vine cu aplauze furtunoase, cu bătăi de clopote sau cu surle, ci vine prin lucruri mărunte - umil, blând, prietenos, supus, modest - căci „Cel mai mare între voi să-i slujească pe toţi". Aceasta este atitudinea. Da, este bine ca fiecare să-şi aibă partea de asemenea, alţii în familie, alţii în relaţii cu asociaţii. Cereţi-le ca el să ajute la necaz, exact aşa cum El cere ca tu să deschizi uşa inimii tale, ca El să poată intra, pentru a le oferi ocazia pentru o parte din slujire. Acestea sunt metodele, căile.

Căci aşa cum El a spus, „În casa Tatălui Meu multe lăcaşuri sunt". În problemele cu multe sarcini şi obligaţii zilnice, sunt multe oprtunităţi - la fel şi în casa Lui. Căci trupul vostru este templul Dumnezeului viu, şi acolo a făgăduit El vă va întâlni. El a spus, „Dacă mă vei chema, Eu voi auzi şi-ţi voi răspunde de îndată". Lasă-ţi atunci propria ta conştiinţă să poarte mărturia acelor activităţi zilnice, să păşeşti alături şi să vorbeşti adesea în rugăciune cu Domnul şi Stăpânul tău, Fratele tău, care împarte cu tine gloria Împărăţiei lui Dumnezeu, prin faptul că eşti pur şi simplu răbdător şi blând cu alţii cu care este greu uneori să tratezi. Dar în rugăciune, în speranţă, în dorinţă, poţi găsi în El ajutorul de care ai nevoie. 3161 -1

Slujirea altora este cea mai mare slujire a lui Dumnezeu. Ori de câte ori ne lepădăm de sine, Duhul Sfânt coboară și strălucește prin noi. Demonstrăm prezența lui Dumnezeu în viețile noastre și exprimăm etalonul lăuntric al integrității ori de câte ori întindem mâna către celălalt. După cum afirmă citirile, *cel mai mare act de slujire nu este altceva decât a fi blând, a fi iubitor, a face să renască speranța în viața cuiva care ar putea ceda.* În această manieră, împărtășim cu alții aceeași bucurie, pace și fericire pe care El ar împărtăși-o cu noi.

CONCLUZIE

Indiferent cine suntem, sau unde ne aflăm, avem o legătură unul cu celălalt. Suntem cu toții copiii aceluiași Dumnezeu. Adânc în noi, avem conștiința forței, puterii, iubirii și prezenței Lui. Această prezență este manifestată în jurul nostru făcând ceea ce știm mai bine. Devenind canale ale iubirii Lui și slujind pe cei cu care venim în contact, lumea devine un loc mai bun pentru a deveni o parte din ea. Meditația, rugăciunea și slujirea ne duc dincolo de confuzia propriilor noastre probleme și dificultăți și ne permit să deschidem ușa către prezența Lui atotcuprinzătoare.

Dacă noi vom fi poporul Lui, El va fi Dumnezeul nostru. Legătura pe care o avem cu Creatorul nostru (NR: fără intermediari) a fost dreptul dobândit prin naștere de la facerea lumii. Conștiența unității noastre cu El va veni pe măsură ce vom manifesta Conștiința Cristică în viețile noastre zilnice. El stă la ușă și bate, căci noi am fost chemați pentru a sluji. Citirile lui Edgar Cayce ne imploră să lăsăm prezența Lui în viețile noastre. De azi înainte, să căutăm să manifestăm lucrarea Creatorului pe pământ;

...ușa este către Viață, Duhul Vieții - nu omul, *ci Duhul Sfânt este Cel ce Se manifestă în Conștiința Cristică în lumea materială.* Deci, așa cum fiecare manifestă la fiecare pas, în fiecare zi acea conștiință, înainte de a fi om, a fi precum etalonul, așa fie ușa deschisă pentru acea entitate, acel

suflet, pentru a crește și amplifică acel duh întru slava Tatălui, lepădând sinele în slujba altora, pentru ca numele Lui să rămână veșnic pe pământ. 262 - 27

LECȚIA A NOUA

ÎN PREZENȚA LUI

Voi umbla printre voi, voi fi Dumnezeul vostru și voi poporul Meu. Leviticul 26 : 12

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Tatăl nostru, care ești în ceruri, vie împărăția Ta pe pământ prin Duhul Tău în mine, ca lumina cuvântului Tău să poată străluci asupra celor pe care-i întâlnesc zi de zi.

Fie astfel Duhul Tău în fratele meu întru slava Ta. Călăuzește-mi astfel viața, ca alții să Te recunoască în mine și să Te preamărească pe Tine.

262 - 30

ÎN PREZENŢA LUI

Introducere

Nu lăsa grijile lumeşti să te tulbure, căci lucrurile care sunt pământeşti - pământeşte se duc - precum ceaţa sub soarele din miezul zilei. Cel ce L-a găsit pe Domnul şi L-a luat ca însoţitor al său, îşi va risipi grijile, aşa cum soarele îşi impră̆ştie razele. Urmează calea pe care ştii să mergi, căci este dreaptă în ochii Domnului. Sprijină pe cel slab; iubeşte pe cel asuprit; adu slavă lui Dumnezeu pentru puterea ta întru El. Prin tine, mult bine poate veni - cu o vorbă blândă aici, cu un cuvânt potrivit dincolo. Căci puţin aici, puţin dincolo şi creşterea vine dinlăuntru; şi va lumina în afară pe aceia - dacă într-adevăr îl iei pe El ca însoţitor al tău. 473 - 2

Prin *trăirea* celor date, totul va ajunge la cunoaşterea, la înţelegerea că, suntem cu toţii la fel în faţa Lui, (NR: copii Lui) fie că admitem aceasta în prezent, fie că nu; căci întru El trăim şi acţionăm şi fiinţăm... 262 - 32

În acelaşi fel în care un părinte iubitor nu arată nici un favoritism faţă de un copil sau altul, Dumnezeu iubeşte pe fiecare din noi în mod egal. El nu se declară de o anumită parte în diferendele religioase sau în bătăliile politice, sau în discuţiile dogmatice. Dorinţa Lui este pur şi simplu ca fiecare din noi să exprime deplina conştienţă a *Duhului Sfânt* pe pământ. Deşi putem fi separaţi de mari distante, de credinţe, de rasă, sau chiar de ignoranţă,(NR: de partide, naţionalităţi, religii, culte, secte, limbi, e.t.c) suntem cu toţii parte a aceluiaşi Întreg. Fiecare din noi este, „un corpuscul în trupul lui Dumnezeu (NR: se referă numai la acei făcători ai Voii Lui); astfel, cocreator cu El". (2794 - 3) Ni L-am imaginat adesea pe Dumnezeu ca fiind „acolo sus" sau „dincolo" sau doar într-un anume loc de închinăciune. Uneori emitem un gând despre existenţa Lui doar pentru că se întâmplă să fie ziua noastră de rugăciune, sau poate avem o nevoie deosebită. Cu toate că suntem mereu în prezenţa Lui, noi uităm

să ne deschidem spre a conştientiza că şi El este mereu în prezenţa noastră:

Căci omul rămâne în prezenţa Lui, veşnic; căci prezenţa Lui stăruie. El este mai apoape decât mâna ta, mintea ta, dacă tu nu faci decât să te ţii cu putere de El. 1257 - 1

Realitatea este că niciodată *Creatorul nu poate fi separat de creaţia Lui*, chiar dacă majoritatea umanităţii nu a fost capabilă să înţeleagă complet acest fapt, datorită propriei noastre inconştienţe. Fiecare manifestare a Creatorului este o parte a Întregului. Dumnezeu este Forţa Atotcreatoare. El este fundamentul a tot ce există. Una din făgăduinţele din citirile lui Cayce afirmă că datorită moştenirii noastre şi legăturii noastre cu Divinitatea, *va veni o vreme în evoluţia noastră când conştienţa existenţei Lui va face parte integrantă din propria fiinţă* (NR: în perioada celor 1000 de ani pace). De fapt, un principiu de bază al întregului volum de informaţii date de Cayce îl constituie omniprezenţa lui Dumnezeu: *Dumnezeu este peste tot, în toate timpurile, în toate locurile !* Atât timp cât noi credem că este separat de noi, uităm dreptul nostru dobândit prin naştere. Trebuie să ne amintim că suntem copiii lui Dumnezeu, fiinţe spirituale, care trebuie să caute să manifeste pe pământ atributele Creatorului. Prezenţa Lui este veşnică - conştienţa acestei prezenţe creşte pe măsură ce căutăm să cultivăm legătura cu El, încercând să servim ca o cale a binecuvântării Lui:

Nu căuta atunci calea propriei tale manifestări, ci spune din ce în ce mai mult, „Iată-mă Doamne; foloseşte-mă, trimite-mă. Arată-mi calea pe care vrei ca eu s-o urmez". Aceasta este o făgăduinţă către tine, către fiecare suflet; *căci fiecare suflet trebuie să găsească singur răspunsul în sine*. Căci trupul este templul lui Dumnezeu. Acolo a făgăduit El că te va întâlni; acolo te aşteaptă. Şi cu cât îţi armonizezi trupul, mintea şi sufletul cu Divinitatea ce răspunde dinlăuntrul tău, vei afla mai degrabă scopul Lui; şi vei putea împlini acel scop pentru care ai intrat în această viaţă. 69 - 4

Destinul nostru este de a ajunge la o conştientizare a adevăratei noastre legături cu Dumnezeu. Dar ce facem noi pentru a ne îndrepta conştiinţa în această direcţie ?

CULTIVAREA CONŞTIENŢEI PREZENŢEI LUI

Informaţiile lui Cayce arată că ori de câte ori ne simţim desprinşi de Dumnezeu, nu trebuie să greşim în legătură cu cel care s-a îndepartat. *Nu prezenţa Lui este cea care lipseşte, ci este mai degrabă lipsa conştienţei acestei Prezenţe.* Ca fiinţe spirituale pe pământ, încercarea noastră pare să fie una în care noi trebuie să facem acele lucruri care pot facilita trezirea continuă a fiinţei noastre la prezenţa Divinităţii din noi. Uneori credem în mod eronat că singura cale de a putea deveni spirituali este „izolarea totală". *Dar împlinirea destinului nu stă în retragerea din lume, ci mai degrabă în a lupta ca să păstrăm echilibrul.*

Fă-ţi timp să fii evlavios, dar fă-ţi timp să te şi distrezi. Fă-ţi timp să te odihneşti, să te recuperezi ; căci Domnul tău, chiar ca etalon pe pământ, Şi-a făcut timp să Se odihnească, Şi-a făcut timp să Se separe de ceilalţi, să mediteze şi să se roage, Şi-a făcut timp să ia parte la o nuntă, Şi-a făcut timp să ia parte la un funeraliu; Şi-a făcut timp să facă acele treziri din morţi şi Şi-a făcut timp să-l slujească pe toţi. 5246 - 1

În efortul de a explica unei persoane cum ar putea ajunge la o conştienţă vie a Conştiinţei Cristice, i s-a dat această analogie:

...cum, când şi în ce fel o persoana devine conştientă de legile referitoare la construirea unei fraze în limba engleză? Cum, unde, când, în ce mod învaţă o persoană regula de pronunţare a unui cuvânt? Meditând la aceasta, văzând, vizualizând, acţionând. Şi atunci *conştienţa acestui lucru este manifestată prin maniera în care persoana îl pune în practică* în conjunctura sau asociaţie cu aproapele său.

Cunoaşterea poate să existe (NR: pentru persoană, deoarece Cunoaşterea există independent de orice persoană, în afara ei, constituind Calea Către Adevăr); conştienţa în sine poate să fie prezentă; dar dacă persoana nu aplică aceasta în asocierile sale... devine fără efect.

272 - 9

Cu alte cuvinte, nu ne putem aştepta să *simţim* prezenţa permanentă a iubirii lui Dumnezeu până când nu am încercat să lucrăm asupra propriei noastre armonizări şi nu am aplicat apoi ceea ce am învăţat. De fapt, armonizarea şi punerea în practică se afla în miezul informaţiilor lui Cayce asupra transformării spirituale. Citirile au sfătuit oamenii în mod repetat să practice cu perseverenţă şi consecvenţă rugăciunea şi meditaţia - cu alte cuvinte, *în fiecare zi!* Pe lângă facilitarea armonizării personale, în parte, motivul este diferenţa dintre a crede în Dumnezeu şi a avea conştienţa existenţei Lui în permanenţă. Meditaţia şi rugăciunea ajută la construirea acestei conştienţe a prezenţei Lui atotcuprinzătoare. În limbajul citirilor:

Astfel, pentru a pune în practică sau a concretiza activitatea entităţii în viaţa sa, pătrundeţi în ea mai întâi prin forţele meditative lăuntrice; prin purificarea trupului, a minţii, ce trebuie să fie tot una şi în acord, în armonie cu Forţele Creatoare dinlăuntru; să-L ai ca ideal pe El, Cel ce a făgăduit să te întâlnească în Sfânta Sfintelor, în templul sufletului tău, în propria ta conştiinţă. Astfel sinele, ***eu sunt,*** **devine conştient de această prezenţă.** 261 - 15

Pe lângă armonizare, cel mai important lucru pe care-l putem face pentru a facilita transformarea personală este punerea în practică - să facem pur şi simplu ceea ce ştim să facem, zi de zi. Deşi uneori putem avea sentimentul că nu ştim „ce să facem", o sugestie este de a încerca să trecem prin evenimentele zilei ca şi cum am fi în prezenţa Creatorului. Ironia este că El *este* bineînţeles cu noi, dar că faptele ne ajută să ne amintim noi înşine de această Prezenţă atotcuprinzătoare. Recomandările citirilor au în vedere în principal pe cei ce doresc sa devina mai spirituali

pentru a începe să acționeze într-un mai mare acord cu cele ale spiritului. Indiferent ce aplicăm în mod consecvent în viața noastră, ajunge să fie o parte a conștiinței noastre într-o asemenea măsură încât devine un răspuns automat și natural.

Trebuie pur și simplu să cultivăm conștiența prezenței Lui rând pe rând, precept după precept, pas cu pas:

Mai exact, aceasta va cere timp, răbdare, perseverență și consecvență. Va fi de asemenea necesar ca atitudinile mentale și spirituale să fie de așa natură încât să nu condamne pe sine sau pe alții, ci mai degrabă să se caute acea putere ce zace în noi, pentru a avea fiecare atom al trupului și al minții armonizat cu Energiile Creatoare, precum în Conștiința Cristică, ale prezenței Lui atotcuprinzătoare alături de tine. 3694 - 1

Așa cum a fost dat, „*Fă astăzi* ceea ce *știi* cel mai bine să faci și *apoi* următorul pas ți se va arăta ție... printr-o asemenea trăire ajungi din ce în ce mai mult la conștientizarea prezenței Lui atotcuprinzătoare alături de tine!

Nu pentru preamărirea în deșert, nu pentru conștiința; ci mai degrabă pentru că „Iată-mă Doamne, folosește-mă. Lasă-mă să fiu calea binecuvântării Tale pentru *cineva astăzi*; fă ca iubirea Ta, gloria Ta, unicitatea Ta să fie mai mult manifestată nu doar în viața mea ci și în a acelora pe care-i întâlnesc zi de zi". (NR: Să devină realitate) 601 - 11

Din perspectiva lui Cayce, noi nu „mergem" în ceruri, ci „ne înălțăm" în conștiință până când gândurile și faptele noastre reflectă moștenirea noastră, de copii ai lui Dumnezeu. Dintr-un anumit punct de vedere, scopul nostru în viață este de a deveni pur și simplu atât de armonizați cu Duhul Sfânt și cu conștiența prezenței Lui, încât să aducem Raiul pe pământ.

A FI CALEA PREZENȚEI LUI

Citirile lui Cayce afirmă că una din rugăciunile noastre zilnice trebuie să fie *„Lasă-mă să fiu o cale de binecuvântare pentru cineva astăzi".* (601 - 11) Unei femei i s-a spus (3003) să înceapă să se roage lui Dumnezeu de trei ori pe zi pentru călăuzirea Lui și apoi să asculte și să se armonizeze cu răspunsul Lui. Dacă noi ne vom deschide acestei posibilități, Dumnezeu ne va folosi totuși, cum crede El mai bine. Din acest punct de vedere, scopul fiecărei zile este de a deveni un canal mai bun al iubirii Lui pentru oricare dintre cei pe care-i întâlnim. In ultimă instanță, prin armonizare, prin fapte și cu liberul arbitru, manifestăm conștiența Conștiinței Cristice dinlăuntru, până când devenim o cale de slujire cu iubire:

Căci ia aminte, există acea conștiență ce trebuie să fie în sine, astfel încât însuși faptul că ești conștient de activitatea ta în plan material să fie dovada că Dumnezeu -Tatăl are nevoie de slujirea ta pe pământ și că prin activitatea actuală pe pământ ți se dă posibilitatea de a fi o cale de binecuvântare pentru cineva.

Căci, pentru a obține conștiința și conștiența ajungerii in Ființa Lui, sau cum s-ar spune în Rai, este ca și cum te-ai sprijini de brațul cuiva pe care ai încercat să-l ajuți. Căci ceea ce faci pentru fratele tău, faci Facătorului tău. Află că acestea sunt legi imuabile. Dumnezeu există, iar tu, ca fiică a Lui, ca slujitor al Dumnezeului celui Preaînalt, ești creația mâinilor Lui. Deci, acționează ca atare! 5177 - 1

Noi înșine trebuie să ne pregătim în permanență pentru a fi conștienți de existența Sa și să transmitem altora cunoașterea acestei omniprezențe în viețile noastre zilnice. Cu alte cuvinte, Cayce ar întreba, „Câtor oameni le-ai ridicat nivelul de conștiință astăzi?" Câti oameni ai făcut să se simtă mai bine datorită prezenței tale? Atunci când gândurile și faptele noastre sunt în acord cu etalonul lăuntric al integrității, permitem manifestarea atributelor Lui prin noi - afectând pozitiv chiar și pe cei din jurul

nostru. Într-un pasaj foarte frumos dintr-o citire, biografului Thomas Sugrue, autor al cărții biografice *„There is a River"*, i s- spus că destinul fiecărui suflet a fost minunat demonstrat de către Iisus, exemplul fundamental de iubire şi slujire a aproapelui. Fratele nostru Mai Mare ne-a dat un exemplu de cum ne putem manifesta cel mai bine permanenta conştienţă a prezenţei lui Dumnezeu. Lui Sugrue i s-a spus că această Conştiinţă Cristică poate sa fie (şi trebuie să fie) manifestată în fiecare din vieţile noastre, după cum urmează:

Nu în fapte mărețe de vitejie, nici în exaltarea cunoașterii sau puterii tale; ci în nobletea lucrurilor de spirit: iubirea, blândețea, îndelunga suferință, răbdarea, acestea ți-au fost arătate de Fratele tău, pentru ca tu, aplicându-le aproapelui tău în conjuncturile zilnice, puțin câte puțin, să poți deveni una cu El așa cum El te-a *predestinat* să fii! Te vei separa tu oare? Căci nu există nimic în rai, pe pământ sau în iad, care să te poată despărți de iubirea Dumnezeului tău, a fratelui tău și să te ocolească pe tine! Deci, ridică-te și acționează ca atare! 849 - 11

Fiecare din noi trebuie „să se ridice şi să acţioneze", devenind exemple vii a ceea ce susţinem că credem. Acele persoane care slujesc cel mai bine ca nişte căi ale prezenţei Lui, sunt pur şi simplu acelea care şi-au deschis inimile pemntru a-L lăsa să intre, căci indiferent unde ne aflăm noi, El ne este mereu alături.

MERGEM CU DUMNEZEU

Uneori, acest principiu că Dumnezeu este pretutindeni poate fi incitant. Poate că nu simţim că merita să recunoaştem conştienţa prezenţei Lui în noi şi în jurul nostru, sau poate găsim că este greu să aflăm prezenţa Lui înlăuntrul celor cu care am avut divergenţe. Totusi, citirile oferă surprinzătoarea afirmaţie că „nu ai început să gândeşti just până când nu eşti capabil să vezi in viaţa celor pe care-i dezagreezi total, ceva din Făcătorul tău,

la care te închini". (3575 - 2) Aceasta arată că există bunătate, chiar *piosenie* înlăuntrul fiecăruia, deşi se poate ca de multe ori să găsiţi că vă este destul de greu să o recunoaşteţi. Şi totuşi, căutarea lui Dumnezeu ne impune *să încercăm* (NR: asemănarea este rezultatul efortului personal de a reveni la aceea adamică pierdută parţial prin căderea în păcat),să devenim conştienţi de prezenţa Lui în orice clipă şi în orice circumstanţă.(NR: şi în orice om, fiinţă)

Fiecare din noi este făcut după chipul şi asemănarea Creatorului nostru. Totuşi, această imagine este una de spirit, nu una fizică. Prea des ne permitem să asociem totul cu lucrurile din lumea materială. Făcând aceasta, putem uita foarte uşor că trupul fizic este pur şi simplu vehiculul prin care noi putem manifesta prezenţa Lui pe pământ. Acest citat frecvent întâlnit "Duhul este viaţa, mintea este ziditorul şi fizicul este rezultatul", ar trebui să ne amintească faptul că *toate lucrurile îşi au originea la nivelul spiritului.* Către acest nivel trebuie noi să îndreptăm focalizarea şi armonizarea. Indiferent la ce nivel de conştiinţă ne aflăm în acest moment, adevărul legăturii noastre cu Divinitatea (şi prezenţa Lui atotcuprinzătoare) va deveni în cele din urmă punctul de focalizare al conştiinţei noastre:

Sufletul atunci, trebuie să se întoarcă - *se va* întoarce - la Făcătorul lui. Este o parte a Forţei Creatoare, care este propulsată în acţiune chiar în materialitate, în carne. Şi se poate încă, cu propria ta înţelegere şi propriile tale manifestări, să ajungi să fii o parte a ceea ce aduci prin iubirea ta aproapelui tău, pentru Dumnezeu-Tatăl, pentru că prin ceea ce faci să fii *una* cu El în acele ţeluri ale faptelor şi trăirilor, pentru a fi conştient de existenta Lui, de iubirea Lui şi de credinţa Lui, sălăşluitoare în a-ţi motiva activităţile în orice direcţie. *Fii deci doar bun, răbdător, iubitor cu aproapele tău; aceasta* este maniera în care o persoană se străduieşte să devină conştientă de conştiinţa Duhului Cristic. 272 - 9

Uneori putem simţi că este chiar imposibil să ai o conştienţă permanentă a lui Dumnezeu, dar Cayce a amintit unui grup de

susţinători de-ai săi că prezenţa Lui era aproape la îndemână. De fapt, El aşteaptă să pătrundă în fiinţa noastră:

Ce chip frumos, ce nori minunaţi! În Fiinţa Lui sălăşluiţi; voi, *fiecare* dintre voi, cei ce vă aflaţi dinaintea Lui chiar acum. Faţa Lui S-a întors către voi, mâna Lui şi Inima Lui vi s-au oferit vouă. Îl veţi respinge voi oare chiar acum? Câtă slavă trebuie să trezească în inimile voastre aflarea Fiinţei Lui, căci El este *singur* fără voi; căci El v-a chemat pe fiecare după numele său. Îl veţi părăsi voi acum? 254 - 76

In fiecare zi avem o altă oportunitate de a manifesta pe pământ unul din atributele Creatorului. *Chiar dacă simţim că nu merităm, trebuie să ne amintim că Divinitatea nu este separată de noi - este o parte din noi toţi. Fiecare om este înrudit cu Dumnezeu.* Nu Dumnezeu este cel ce a uitat să se sălăşluiască în vreunul din noi, ci mai degrabă *noi suntem cei ce ignorăm adevărul existenţei Lui.* Pe măsură ce înaintăm, făcând ceea ce ştim să facem prin armonizare şi slujire, dobândim înţelegerea faptului că putem deveni o parte integrantă a lucrării Lui pe pământ. Trăind conştienţi de existenţa Lui, lumina Lui care poate străluci în vorbele, gândurile şi faptele noastre - peste fiecare fibră a fiinţei noastre. *Tot ce ni se cere nouă, este „să încercăm".* Dumnezeu va veghea la evoluţia noastră şi ne va îndruma paşii.

CONCLUZIE

Etalonul Cristic, unicul nostru model de integritate, este gata să se manifeste în vieţile noastre. Nu există nimic în tot universul ce ne-ar putea separa de conştienţa acestei Prezenţe, decât noi înşine. Căci El este acelaşi ieri, astăzi şi în veşnicie (NR: deşi în schimbare odată cu noi, parte din EL) şi va fi Dumnezeul nostru dacă noi vom fi poporul Lui. Copiii lui spirituali fiind, noi suntem Însoţitorii şi cocreatorii Lui (NR: în sensul anterior participând la autoevoluţia Lui). Devenim din ce în ce mai conştienţi de prezenţa Lui atotcuprinzătoare, pe măsură ce ne lepădăm de sine.

Întorcându-ne înlăuntru, descoperim conştienţa prezenţei Lui şi împlinirea unităţii noastre finale cu El. Pe măsură ce-L căutăm pe El şi căutăm să facem Voia Lui, credinţa noastră este întărită, speranţa noastră este reînnoită, iar calea noastră este netezită. Creatorul este Dumnezeul fiecăruia din noi. Cunoaşterea Fiinţei Lui este în puterea noastră (NR: fiind pe merite personale şi corespunzătoare eforturilor făcute în acest scop), căci El este chiar în noi înşine.

Dumnezeu este pretutindeni! Căutarea lui Dumnezeu duce la acest simplu fapt: *nu există nici o parte a Creaţiei lui Dumnezeu care să poată fiinţa fără deplina Lui prezenţă.* Noi suntem copiii Lui spirituali şi El are nevoie de noi:

„Iubeşte pe Domnul Dumnezeul tău cu toata inima, mintea şi trupul tău; şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi." Aşa cum El a dat-o, aceasta este legea deplină. Nu există nimic mai presus de aceasta. Şi aşa cum El a făgăduit, *tu poţi deveni conştient în propria ta conştiinţă de prezenţa Lui atotcuprinzătoare, prin conştientizarea ce poate veni meditând şi rugându-te zi de zi. Cere şi El îţi va da*. Căci mergând şi vorbind cu El, vei deveni conştient de Fiinţa Lui ce sălăşluieşte în tine. *Acesta este scopul (NR: idealul uman) pentru care ai intrat în această viaţă;* pentru a putea premări această conştienţă a Fiinţei Lui, a Duhului Său sălăşluind în tine. 1348 - 1

Trupurile şi vieţile noastre au fost modelate pentru a fi locuri de sălăşluire pentru Duhul Lui. Zi de zi, ni se dă ocazia să devenim conştienţi de prezenţa lui Dumnezeu şi de a împărtăşi această prezenţă cu altul. Avem oportunitatea să amplificăm calităţile Lui pe pământ. Este responsabilitatea noastră, aşa cum este şi dreptul nostru dobândit prin naştere. Ce poate fi mai minunat decât făgăduinţa că fiinţa Lui să sălăşluiască în noi chiar acum?

Iubeşte căile Lui. Menţine-te pe căile Lui. Numai aceasta îţi poate aduce în minte, în suflet, în trup ceea ce te va face să conştientizezi Fiinţa Lui sălăşluind în tine. Lasă Lumina, chiar

Lumina Lui, să-ţi deschidă inima, să-ţi deschidă mintea, pentru ca El să poată intra. Căci El stă lângă tine. El te va călăuzi, El îţi va aduce lumină... Fă ca voia ta să fie Voia Lui. Lasă Voia Lui să fie voia ta - acum. 378 - 46

Dumnezeu merge pe pământ printre copiii Săi, către noi.

LECȚIA A ZECEA

CRUCEA ȘI COROANA

Ci iubiți pe dușmanii voștri și faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt... Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv. Nu judecați, nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și veți fi iertați. Dați și vi se va da... căci cu ce măsură veți măsura, cu aceeași vi se va măsura.

Luca 6 : 35 - 38

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Tatăl nostru, Dumnezeul nostru, pe cât ne apropiem de ceea ce ne poate da o mai bună pătrundere a ceea ce a purtat El prin cruce, a slavei ce se poate afla în coroană, fie ca binecuvântările Tale - așa cum ai făgăduit prin El - să fie cu noi, așa cum împreună învățăm în numele Lui. 262 - 34

CRUCEA ȘI COROANA

Introducere

...În lecția Crucea, Coroana s-a construit pe suportul clar al activității fiecăruia, care trebuie să ajungă pentru a se menține pe primul loc în ierarhia oricăror entități, din punct de vedere mental și spiritual. Așa încât s-a spus „Sunt hotărât să cred că nimeni dintre oameni nu s-ar lăsa crucificat pentru a-L salva pe Iisus Hristos" (NR: mai înaintea crucificării Lui, pentru că după crucificare, sfinții apostoli, cu excepția lui Iuda, a Sf. Apostol Ioan, au fost crucificați, inclusiv pentru salvarea Lui pentru eternitatea tuturor). **Deci, El, cu crucea reprezintă ceva în viața fiecărei entități în activitățile ei pe pământ și călăuzește toate trăirile gândului în oricare dintre formele prezentate ale adevărului pe pământ și ajunge în cele din urmă la cruce... astfel trebuie să fie tema centrală, baza apropierii fiecărei entități;** ***Nu „Care este crucea mea?" trebuie să fie prima întrebare obișnuită în fiecare rațiune materialistă, ci mai degrabă „Cum aș putea, cu ajutorul Lui, să-mi duc crucea cel mai bine, în apropierea mea de coroana dreptății?"...***

262 - 34

Căci fiecare suflet este o personalitate cu liber arbitru și își alege calea și faptele. Căci este fie colucrător cu Dumnezeu în creație - și deci cocreator în atitudinea și gândurile lui, în aplicarea propriilor principii și adevăruri zi de zi; fie în acord cu ceea ce este în contradicție, asediind și punând piedici în calea altora, de-a lungul drumului. 2549 - 1

Intenția Creatorului a fost ca omul să-l fie însoțitor. Fie în cer, fie pe pământ, fie în orice conștiință, el trebuie să fie un însoțitor al Creatorului. Câte vieți / experiențe îți vor fi necesare pentru a fi capabil să fii însoțitorul Forțelor Creatoare oriunde ai fi?" 416 - 18

Din întreg materialul lui Cayce asupra spiritualității, lecția despre Cruce și Coroană este una din cele mai promițătoare și

mai incitante. Este promițătoare datorită informațiilor prezentate asupra destinului sufletului. Poate părea de asemenea provocator și poate fi unul din seturile de materiale cele mai încărcate emoțional - unul care poate provoca un grad înalt de neînțelegere (NR: sau înțelegere, corepunzător gradului de elevare personală de apropiere de Dumnezeu). De fapt, doi dintre membrii grupului original de studiu s-au retras din grup datorită acestor informații conținute chiar în această lecție. Ceea ce este cea mai grea încercare a înțelegerii noastre, este poate materialul care discută dinamica reîntrupărilor.

În ciuda confuziei ce poate fi asociată cu conceptul, reîntruparea nu înseamnă destin. Aceasta nu elimină puterea dată de Dumnezeu, a liberului arbitru. Nu subminează misiunea lui Iisus, nici nu trece cu vederea puterea harului. Din perspectiva lui Cayce, procesul reîntrupării este pur și simplu maniera în care fiecare din noi trece printr-o serie de vieți, permițându-ne să întâmpinăm consecințele alegerilor noastre anterioare. În ultimă instanță, vom învăța că ceea ce ne dorim cu adevărat la nivelul sufletului, sunt doar acele lucruri care sunt în strânsă legătură cu Duhul Sfânt, sau cu etalonul Conștiinței Cristice. Deși este posibil ca tratarea subiectului privind întregul concept să fie de cea mai mare dificultate, acesta nu este însă miezul supoziției conținute în „Crucea și Coroana". Esența lecției este pur și simplu după cum urmează:

Fiecare dintre noi are „cruci" (ori obiceiuri, ori dorințe) ce stau între noi și completa conștientizare a legăturii noastre cu Divinitatea. Fie din trecut, fie din prezent, aceste cruci sunt făcute de noi înșine și trebuie să fie învinse înainte de a atinge manifestarea deplină a Conștiinței Cristice pe pământ. Singura cale prin care putem manifesta Conștiința Cristică este altruismul total - permițând ca sinele nostru să fie folosit ca un canal al iubirii lui Dumnezeu. Prima ființă care a demonstrat acest altruism total și a manifestat Conștiința Divină a fost Iisus, sau Fratele nostru Mai Mare. Cu alte cuvinte, *Iisus a biruit lumea lăsând Ființa lui Dumnezeu să curgă prin El atât de complet, încât El a devenit*

una cu Dumnezeu.

Această unificare este destinul fiecărui suflet:

Așa cum a fost dat, omul a fost făcut puțin mai jos decât îngerii, ca totuși cu acea putere să devină una cu Dumnezeu, în timp ce îngerul rămâne înger. Astfel, în viața lui Iisus găsim această unitate manifestată prin capacitatea de a învinge toate tentațiile cărnii și dorințele acesteia, *prin facerea Voinței Lui una cu Voia Tatălui.* Căci după cum știți, El a dat adesea celor din jurul Lui aceste porunci, „Cei ce M-au văzut pe Mine, L-au văzut pe Tatăl". Pe aceeași cale, omul poate atinge această perfecțiune... 900 - 16

Procesul prin care înaintăm către unificare și deplinătate nu este fundamentat numai pe armonizare, punere în practică și pe întărirea motivației noastre spirituale (sau idealului), ci și pe interconexiunea dintre liberul arbitru, karma și grația divină. Numai încercând să înțelegem faptele fiecăruia în timpul învățării - în același timp - lăsând deoparte orice egoism, putem spera măcar să ne împlinim țelul de a deveni canalul iubirii Lui:

Fiți răbdători, fiți blânzi. Fiți buni în slujirile voastre zi de zi; căci deși vor veni acele vremuri când povara pare grea și lumina pălește în viață, *cel ce este credincios până la sfârșit va purta coroana.* Păstrați focurile iubirii arzând în inimile voastre zi de zi, căci iubirea lui Dumnezeu este manifestată pe pământ de cei ce nu cunosc decât bunătatea unuia față de celălalt. 281 - 17

VEDERE DE ANSAMBLU ASUPRA MODULUI ÎN CARE CAYCE ABORDEAZĂ REÎNTRUPAREA

Ce este mai exact, reîntruparea? Este procesul prin care fiecare trece printr-o serie de vieți în scopul elevării spirituale și al dezvoltării sufletului. Punctul de vedere al lui Cayce *nu include* conceptul transmigrației, care afirmă că este posibil ca

ființele umane să se nască din nou ca animale. Din punctul de vedere al materialului lui Cayce, sufletele se întrupează numai in corpuri umane. Abordarea reîntrupării de către Cayce furnizează un cadru practic ce permite oamenilor să vadă cum alternativele, gândurile și faptele lor au creat esența vieții lor. Mai simplu spus, atragem către noi exact ceea ce avem nevoie să experimentăm, pentru a întâmpina consecințele alternativelor noastre anterioare. Învățam atât din „greșelile" noastre, cât și din „succese". Acest fapt nu are un caracter predestinat sau fatalist, ci mai degrabă asigură imparțialitatea Creatorului, această imparțialitate neexistând fără conceptul reîntrupării.

Î : ***Dacă un suflet ratează propria elevare, ce se întâmplă cu el?***

R: Iată de ce există reîntruparea, de ce el se reîntrupează; pentru ca el să poată avea ocazia favorabilă. Poate voința omului continuu să-L înfrunte pe Făcătorul său?

826 - 8

Cayce cunoștea unele neînțelegeri privind mecanismul reîntrupării. Din perspectiva lui, orice abordare care nu a ținut cont de mecanismele GRAȚIEI DIVINE, liberului arbitru și karmei, a fost mărginită. Chiar și astăzi, mulți interpretează eronat reîntruparea, ca pe o fatală călătorie prin viață datorită „karmei". Acesta, cu siguranță că nu este modul de abordare al lui Cayce. Din punctul de vedere al citirilor, „karma este doar memorie", *nu este destin*. Aceste amintiri sunt în general inconștiente și influentează capacitățile noastre, greșelile și chiar relațiile noastre cu alții. De exemplu, o afinitate imediată pentru o persoană este la fel de „karmică" precum ar putea fi și o animozitate instantanee față de cineva. Dar chiar în mijlocul acestei memorii inconștiente, libera voință a fiecăruia determină modul în care el sau ea alege să răspundă acestei informații. Alegerea pe care o facem determină următorul set de potențiale vieți pe care le vom urma. Dacă nu este decât o viață de trăit, de ce se pare că unora li s-au dat numai avantaje în timp ce alții par să fie tratați nedrept? Cu siguranță că un Dumnezeu atotiubitor nu ar putea fi responsabil

pentru o asemenea dizarmonie.

Deci, dacă noi avem liberul arbitru și Dumnezeu nu alege la întâmplare să dea unora dintre copiii Lui numai avantaje în detrimentul altora, atunci, în *cele din urmă,* alegerile noastre anterioare trebuie să fie într-un fel responsabile pentru nivelul la care ne aflăm acum:

Așa cum o persoană în orice viață, în orice perioadă, folosește ceea ce sufletul (sau entitate) este conștient relativ la legile Forțelor Creatoare, astfel acel suflet, acea entitate dezvoltă în continuare- ce? O legătură de permanentă însoțire cu influența Creatoare! 5753 - 1

Căci fiecare suflet, fiecare entitate, se întâlnește pe sine în permanență. **Și fiecare suflet nu trebuie decât să înțeleagă că acele greutăți care sunt atribuite în mare măsură altora, sunt cel mai mult cauzate de sine. *Află* aceasta în tot ce întâmpini *tu însuți*!** 845 - 4

Modurile în care decidem să ne „întâmpinăm sinele" - o viață și o alegere odată - vor determina viața pe care noi o trasăm. Astfel, liberul nostru arbitru se va raporta la faptul în sine de *a alege.* Cu liberul nostru arbitru, putem schimba încercările pe care ni le oferă viața, în oportunități pentru elevare, sau le putem privi ca pe obstacole și încercări nedrepte. *Grația divină este activitatea Creatorului care apare ori de câte ori alegem ca Dumnezeu să-și manifeste prezența în viețile noastre.* Din acest motiv, influența grației divine înlocuiește într-un fel atât activitățile karmei cât și ale liberului arbitru.

Scopul dobândirii unei înțelegeri a reîntrupării nu este de a descoperi cine am fost în trecut, căci nu contează atât ceea ce am făcut; ci mai degrabă *ceea ce vom face în legătură cu ceea ce știm să facem astăzi.* În ultimă instanță, toate viețile vor fi înspre binele nostru și pentru propria noastră elevare și tot ceea ce am atras către noi, este propria noastră creație. Aceasta nu vine ca o pedeapsă autoimpusă, ci mai degrabă ca un instrument pentru a ajunge să ne cunoaștem sinele nostru adevărat și legătura noastră finală cu Creatorul. Pământul este sala noastră de clasă:

Aflaţi deci, prin studiile voastre, *unde* mergeţi...a descoperi că doar aţi trăit, aţi murit şi aţi fost îngropat sub cireş în grădina bunicii, nu face din voi un vecin, un cetăţean, o mamă sau un tată mai bun!

Dar a afla că ai vorbit necuviincios şi ai suferit pentru aceasta şi că în prezent poţi corecta aceasta prin a fi drept-*aceasta* merită! 5753 - 2

Din perspectiva lui Cayce, fiecare din noi îşi are lecţiile lui pentru elevarea sufletului, lecţii care trebuie învăţate. Putem folosi liberul arbitru pentru a lăsa graţia divină să pătrundă în vieţile noastre astfel încât acele lecţii să fie îndeplinite în concordanţă cu Voia Lui, sau putem lăsa pur şi simplu karma să ne aducă aceleaşi lecţii în viaţă în moduri în care ne va fi mult mai greu şi vom fi mult mai încercaţi.

IISUS CA ETALON ŞI FRATE MAI MARE

Fiind copiii lui Dumnezeu, suntem cu toţii egali; unul din copii nu este mai important sau mai deosebit în vreun fel decât celălalt. Şi totuşi, avem un exemplu al propriului etalon lăuntric al integrităţii - Conştiinţa Cristică ajunsă la deplina manifestare! Ca urmare, Fratele nostru Mai Mare a ajuns acest etalon, unul care doreşte să ne ajute şi să ne însoţească pe calea de revenire la Creator. Alegând să trăim o viaţă în armonie cu acest etalon, nu vom mai fi supuşi în totalitate memoriei noastre karmice, ci dimpotrivă, vom putea deveni mai uşor deschişi la acţiunea Graţiei Divine ce se manifestă în viaţa noastră. La urma urmelor, suntem moştenitori comuni ai lui Iisus:

A venit de asemenea un Învăţător care a fost destul de curajos încât să se declare ca Fiu al Dumnezeului viu. El nu a stabilit nici o lege a poftei. El nu a stabilit nici o lege a eticii, alta decât „Să faci altora ce ţi-ai dori ca ei să-ţi facă ţie", şi pentru a şti „Oricât ai face pentru cel mai mic dintre aceşti fraţi ai tăi, Făcătorului tău vei face". El a declarat că Împărăţia Cerurilor este în conştiinţa fiecărei entităţi, ea trebuie să fie

atinsă și de ea trebuie să fim conștienți - prin a medita la faptul că Dumnezeu este Tatăl fiecărui suflet. Iisus Hristos este mijlocitorul. ȘI în El și în studiul exemplelor Lui pe pământ, este *viața* - și aceasta pentru ca voi să o aveți din abundență. El a venit să demonstreze, să manifeste, să dea viață și lumină tuturor. Aici deci, găsești un prieten, un frate, un însoțitor. Așa cum El a zis, „Eu nu vă numesc slujitori, ci frați". Căci, multora, după credința lor, El le dă puterea de a deveni copiii lui Dumnezeu Tatăl; moștenitori comuni cu acest Iisus, Hristosul, în cunoașterea și conștiența prezenței Sale sălășluind mereu cu cei ce au pus acest ideal înaintea lor înșiși. Ce este deci acesta ca ideal? În ceea ce privește aproapele, El a zis, „Să faci altora ceea ce tu ai vrea ca alții sa-ți facă ție", nu te gândi, nu te îngrijora, nu fi prea neliniștit pentru trupul tău. Căci El știe ce ai de trebuință. Locul (NR: și cât de mult) **în care te afli în Conștiința în care te regăsești pe tine însuți, aceasta este *problema ta, astăzi, acum,* este ceea ce-ți este de trebuință pentru cea mai importantă, mai bună, mai minunată dezvăluire.** 397 - 13

Când Iisus a spus „**Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.**" (Ioan 14:6) nu era un apel pentru a-L recunoaște pe El ca Dumnezeu; ci mai degrabă o oportunitate pentru noi de a realiza că viața Lui ne-ar putea servi ca exemplu pentru fiecare din noi. Indiferent de religia noastră, în viața lui Iisus, calea slujirii este netezită. Urmând exemplul Lui, nu trebuie să ne poticnim. El a arătat Calea de Integritate și întoarcere la Creator, astfel încât ar fi ușor de urmat pentru noi. În viața Lui poate fi găsită întruchiparea adevărului peste veacuri. Noua poruncă pe care El a demonstrat-o a fost aceea de a ne iubi unul pe altul. În Scriptură citim, „**Căci am judecat să nu știu între voi altceva, decât pe Iisus Hristos, și pe acesta răstignit.**" (Corinteni 2 : 2)

Textul acesta nu s-a scris în vederea convertirii religioase, ci mai degrabă pentru înțelegerea modului în care viața de slujire a lui Iisus întruchipează stilul de viață prin care fiecare din noi poate găsi calea de revenire la legătura noastră cu Dumnezeu.

În ultimă instanţă, doar prin dăruirea de sine, prin etalonul slujirii, vom atinge scopul nostru final:

Păstraţi-vă sinele de aşa manieră încât să fiţi circumspecţi în propria voastră conştiinţă. Fii cinstit cu sinele, îndeplinind acele activităţi ce poartă roadele sufletului; fiind numai blând, bun, răbdător, arătând prietenie, iubire frăţească; purtând mărturie în preumblările tale, în faptele tale, în înţelegerea aproapelui tău. Şi-L vei afla faţă-n faţă. Căci El a făgăduit să trăim *amintirile* de la întemeierea pământului, a lumii, a universului. Căci tu ai fost la început, ca şi El. 261 - 15

Iisus este una cu Tatăl, capabil iată, să arate calea de întoarcere la Creator, sursa de la care toţi am venit. Din acest motiv, Lui I S-a dat puterea peste tot pământul. Purtând crucea, El a spus, **„Săvârşitu-s-a."** (Ioan 19 : 30) - pe o lungă durată, Duhul lui Dumnezeu a fost manifestat pe pământ. El a arătat calea de a trăi o viaţă perfectă în ciuda tuturor încercărilor şi condiţiilor ce ne pot înconjura zi de zi. Prin Iisus ni se arată ce poate face Iubirea Divină atunci când este lăsată să lucreze prin noi.

DE CE ESTE NECESAR CA FIINŢELE UMANE SĂ SUFERE

De la începuturile Creaţiei, o mare parte a lumii s-a pierdut în concepţia eronată că fericirea şi împlinirea puteau fi găsite preocupându-se de lucruri care erau în dizarmonie cu legile lui Dumnezeu. Suntem zilnic confruntaţi cu cruci răsărind din propria noastră participare la această percepţie greşită. Continuăm să ducem cu noi aceste încercări pentru că nu am învăţat încă să dăm expresie în totalitate capacităţilor sufletului. Chiar dacă starea noastră ultimă este divină, ne aflăm continuu supuşi unor legi materiale pe care le-am atras către noi:

Aşa se întâmplă şi cu tine, când tratezi problemele ce apar în viaţa zilnică; aşa cum analizezi din punctul de vedere a ceea ce poate fi vizionat sau asupra căruia se poate medita,sau din punctul de vedere al activităţilor în diferite

trăiri pământeşti. Căci, îţi dai seama că întâlneşti vechiul tău sine - da, vechii tăi prieteni, vechii tăi duşmani. 2174 - 2

Exact ca şi Fatele nostru Mai Mare, suntem cu toţii pe drumul de întoarcere la unitatea cu Creatorul. Din perspectiva citirilor, trebuie să luptăm cu acele lucruri care ne împiedică să devenim canale ale iubirii Lui. În propriile noastre vieţi, crucile pe care le purtăm cuprind încercările noastre. În cele din urmă, vom descoperi că trebuie să întâmpinăm orice consecinţă a gândurilor, cuvintelor şi faptelor noastre prin karma - atrăgând trăiri care, atunci când le vom întâmpina, ne vor lăsa cu o conştienţă necesară - *sau* prin graţia divină - invocând făgăduinţele Fratelui nostru Mai Mare şi primind conştienţa, fără a trebui să ne împleticim mereu printre problemele fiecărei vieţi.

Decât să privim încercările noastre ca pe nişte suferinţe, avem oportunitatea de a vedea fiecare lecţie ca pe o şansă de elevare a sufletului, apropiindu-ne de El mai mult, pentru totdeauna:

Află aceasta, învaţă aceasta bine: *Dumnezeu este atent cu tine şi nu va permite ca tu să suferi dincolo de cât eşti capabil să duci în mintea şi trupul tău*, pentru ca tu să-ţi poţi pregăti sufletul pentru a merge mai aproape de El.

Aminteşte-ţi de asemenea, că deşi El era Fiul, El a învăţat totuşi supunerea prin lucrurile pe care Le-a suportat. Tu nu eşti mai puternic; tu nu eşti mai bun decât El. 5348 - 1

PROPRIA NOASTRĂ CALE CĂTRE INTEGRITATE

Edgar Cayce considera crucea simbolul a ceea ce trebuia întâmpinat şi depăşit în viaţa fiecăruia. Crucile noastre sunt doar înţelegeri şi aplicări eronate ale legilor lui Dumnezeu şi pot fi depăşite prin slujire, umilinţă, răbdare, iertare, fermitate şi iubire. Indiferent de încercările personale pe care le-am putea întâmpina - indiferent de crucile personale pe care le-am putea duce - Fratele nostru Mai Mare ne-a lăsat cuvinte de încurajare: **„În lume**

necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea". (Ioan 16 : 33) Iisus a biruit lumea prin fiecare din trăirile Lui. În termenii cei mai simpli, El a biruit necesitatea ca oamenii să fie doar supuși karmei. În schimb, El a făcut calea grației divine mai ușor accesibilă fiecăruia dintre noi și legătura noastră cu Dumnezeu mai clar definită:

Deci, în măsura în care cineva își păstrează această conștiință, cu cât se străduiește să dobândească înțelegerea necesară trezirii tuturor forțelor și surselor de activitate în cadrul conștiinței fizice, legată atât de condițiile mentale cât și materiale din viață, așa ajunge în sine această conștiență a poziției ocupate, această poziție pe care o găsim în sinele nostru și astfel ni se dă - prin făgăduințele ce sunt în El, cu El, prin El - necesare întâmpinării lucrurilor în trăirile lor zilnice, pașilor lor zilnici în viață, în așa manieră, într-un fel atât de clar încât jugul devine ușor, poverile se micșorează. El a spus că cel ce este credincios va purta coroana vieții ; el, cel care a fost credincios până la sfârșit, el, care a cunoscut și care știe toate ispitele ce vin din inima, mintea, sufletul omului, atât mental cât și material... Se va face pe Sine o cale pentru expresiile acelei iubiri care L-a făcut pe El Salvatorul oamenilor. · 413 - 3

Crucile noastre nu ar trebui să mai fie văzute ca suferințe și nici măcar ca greutăți. În schimb, fiecare din trăirile prin care trecem în viață constitue propria noastră oportunitate de a avea o parte din împlinirea planului divin al lui Dumnezeu - *aducând întreaga umanitate la o conștiență a legăturii sale cu Creatorul.* Prin slujirea altora și prin propria nostră elevare, devenim o parte din această măreață lucrare. Fără a birui acele lucruri care ne țin departe de armonie, de perfecta armonizare cu Dumnezeu, nu putem spera să redobândim integritatea care a fost a noastră la început. Ca urmare, nu trebuie să încercăm să ne ascundem sau să ocolim propriile încercări și oportunități. Va veni o vreme când vom recunoaște etalonul Cristic și vom urma pașii Fratelui nostru Mai Mare:

Tine-te strâns de acest ideal și folosește-L pe El întotdeauna ca ideal. Și arată necesitatea ca fiecare să întâmpine aceleași probleme. Și nu încerca să te ascunzi... sau să ocolești crucea. Aceasta este ceea ce *trebuie* să caute fiecare suflet și să afle că trebuie să fii născut cu El în tine.

5749 - 14

Cu alte cuvinte, până când nu biruim propriile noastre cruci prin manifestarea Conștiinței Cristice, nu ne putem aștepta să atingem coroana, care este destinul fiecărui suflet:

Astfel, fiecare în viețile lor respective, în propriile lor experiențe, își află crucea biruind acele lucruri, acele condițiii, acele trăiri, ce nu numai că le va permite să întâmpine greutățile vieții ci să devină împreună cu El, moștenitori al Coroanei de Glorie. Ce este deci Coroana Gloriei? Este vorba doar de acele lucruri, acele condiții, care au de-a face numai cu viața spirituală? A dat biruința autoritate? A făcut biruința pe Acest Fiu al Omului Domn, Gloria și Coroana Vieții? Nicidecum! El, ca etalon pentru fiecare, netezește calea, calea deschisă pe care fiecare suflet - pe măsură ce întâmpină crucile, îndură ispitele și le biruie - poate deveni un moștenitor, moștenitor *comun* cu El, al Coroanei de Glorie; cu puterea temporală, puterea mentală, puterea spirituală de a deveni fiii și fiicele lui Dumnezeu, cei ce sunt chemați - și toți cei care împlinesc acest scop pentru care ei, ca individualități, sunt chemați - și reușesc în acest fel, biruind, întâmpinând, suportând înlăuntrul lor. Nu spre supărare, nu spre plâns, ci spre bucuria Domnului. 262 - 36

CONCLUZIE

Viaţa este o experienţă cu un anumit scop. In ultimă instanţă, tot ce ni se întâmplă are potenţialul de a îndepărta tot ce ne stă în calea armonizării noastre perfecte cu Dumnezeu. Nimic nu ne apare în cale fără a putea fi folosit ca mijloc de a deveni un canal mai mare pentru iubirea lui Dumnezeu pe pământ, lăsând Fiinţa Lui să umple fiecare porţiune din viaţa noastră. Nimic nu ne iese în cale fără a ne putea fi de ajutor în cele din urmă - chiar dacă trăim o încercare doar pentru a putea ajuta în timp pe altcineva cu aceeaşi problemă. *Oportunităţile vieţii fie că ne pot trage în jos, fie că pot fi folosite de noi ca lespezi pe care să păşim către elevare*. În ambele cazuri, vom ajunge să învăţăm supunerea şi alinierea la legile divine, prin lucrurile pe care le trăim:

Viaţa deci, are un scop. Ce este viaţa? Este o manifestare a sufletului. Amintiţi-vă că sinele este trup, minte şi suflet. După cum sufletul ar trebui să ştie, şi ştie, el este darul Creatorului, al Făcătorului. Scopul în viaţă, deci, nu este de a ne satisface nici poftele, nici vreuna din dorinţele egoiste, ci este ca entitatea, sufletul, să facă pământul, unde entitatea îşi află conştiinţa, un loc mai bun în care să trăiască.
4047 - 2

Fiecare entitate intră într-o trăire materială pentru un anumit scop; nu accidental, nu la întâmplare. Dar viaţa şi expresiile ei au un scop. Şi fiecare experienţă este pentru că entitatea să poată deveni din ce în ce mai mult o cale prin care cunoaşterea şi aptitudinile Forţelor Creatoare să poată fi manifestate într-o lume materială. 1792 - 2

Indiferent unde ne aflăm în viaţă, indiferent ce încercări ne-am atras în prezent, prin activităţile de armonizare a noastră, de slujire şi prin liberul arbitru, vieţile noastre pot fi supuse călăuzirii Lui. Fiind fondat pe o motivaţie spirituală, raportându-ne la etalonul nostru lăuntric al Conştiinţei Cristice şi încercând să fim canale ale iubirii lui Dumnezeu pentru ceilalţi, reuşita noastră

este asigurată. Prin slujire, îl ajutăm pe Fratele nostru Mai Mare să aducă umanitatea la o împlinire a legăturii sale cu Creatorul. De aceea, în mod repetat suntem încurajați să începem fiecare zi cu o rugăciune ca aceasta, **„Doamne, foloseste-mă pe mine - trupul meu, mintea mea, sufletul meu - întreaga mea ființă ca o cale de binecuvântare pentru cineva astăzi"**. Dar este mereu șansa noastră de a face **„Această zi care este pusă înaintea ta, viața și moarte, bine și rău - tu să alegi"**. Așa cum a fost demonstrat în viața lui Iisus, putem surmonta orice condiție numai purtându-ne crucile cu un scop spiritual. Când plasăm nevoile altcuiva înaintea alor noastre, ne deschidem spre a deveni canale perfecte ale iubirii lui Dumnezeu pe pământ. Devenind un astfel de canal, Ființa Creatorului umple fiecare aspect al vieții noastre și calea noastră se netezește:

Așa cum El ne-a dat, și așa cum a fost prezentat iarăși și iarăși, iubirea Lui nu trebuie arătată din timp în timp, pe perioade, nici pe lună nouă, nici într-un loc anume, ci în *fiecare* zi, în *fiecare* ceas, în așa fel încât toți cei cu care venim în contact să afle că El merge cu noi, că El este prietenul nostru. 262 - 36

Iisus a arătat destinul ființei umane și potențialul final. Primului grup de studiu i s-a spus că acest destin a fost pur și simplu dependent de credincioșia lor.

LECTIA A UNSPREZECEA

UNITATE

...că unul este Dumnezeu şi nu este altul afară de El.

Marcu 12 : 32

SUBIECT DE MEDITAŢIE

Aşa cum trupul, mintea şi sufletul meu sunt una, Tu, Doamne, în manifestările Tale pe pământ, în voinţă, în slavă, eşti Unul. Fie ca eu să văd în ceea ce fac zi de zi, mai mult din această realizare şi să manifest şi mai mult. 262 - 38

UNITATE

Introducere

Prima lecţie, timp de şase luni ar trebui să fie Unul - Unul - Unul - Unul ; unitatea lui Dumnezeu, unitatea relaţiilor umane, unitatea de forţe, unitatea timpului, unitatea scopului, unitatea în orice efort - unitate, unitate ! 900 - 429

Unde este propria ta voinţă ? Una cu El, sau glorificarea propriilor tale dorinţe - a propriilor tale interese egoiste ? 262 - 42

Una dintre cele mai mari ironii ale naturii umane este faptul că însăşi structura ei, ce tinde să îmbogăţească legătura noastră cu Dumnezeu, este un lucru care ne separă cel mai mult ca familie umană. În nenumăraţi eoni, mai multe războaie au fost purtate pe baza unor principii religioase decât pentru oricare alt motiv. Chiar şi astăzi, războaie, vărsări de sânge, bătălii politice şi nenumărate exemple ale inumanităţii noastre unul faţă de celălalt sunt lucruri banale atunci când un grup încearcă să introducă (sau să promulgheze) sistemele lor de credinţă, politica lor sau supremaţia Dumnezeului lor asupra vieţii altora.

Aceste conflicte nu sunt pur şi simplu între diferite religii, ci există de asemenea în cadrul fiecărei secte. Există secte în cadrul Creştinismului, Budismului, Iudaismului, Hinduismului, Islamismului - *în cadrul fiecărei religii !* - mulţi fiind convinşi că ei au puţin mai multă dreptate decât oricine altcineva. Chiar unele biserici, temple şi sinagogi au descoperit diferenţe faţă de alţi membri ai propriei lor secte care într-un fel s-au îndepărtat de „original" sau de „adevărata credinţă".

Pe lângă despărţirea oamenilor unul de altul, aceste conflicte au fost cauza deziluziei unora în ceea ce priveşte religia - unii devenind chiar convinşi că religia este o pierdere de timp. Prea adesea rezultatul a fost că lumea a renunţat la credinţa în Dumnezeu datorită dezamăgirii în privinţa umanităţii.

În mod destul de interesant, materialul lui Edgar Cayce

afirmă că o parte a problemei se datorează ignoranței noastre în ceea ce privește *Unitatea* dintre unul și celălalt. Informațiile lui Cayce prezintă o abordare inspirată și optimistă a spiritualității și religiei care unește indisolubil întreaga umanitate. În loc să se focalizeze asupra formei anumitor religii sau dogme, citirile se concentrează asupra fiecărui suflet ce încearcă să manifeste o conștiență a Duhului Sfânt pe pământ. De fapt, ca răspuns la o întrebare privind religia ortodoxă, Cayce a afirmat:

...care este diferența ? ... Adevărul... este dintr-o singură sursă. Nu există copaci de stejar, de frasin, de pin? Este nevoie de aceștia pentru a întâmpina o experiență sau alta... Deci, toate își vor găsi locul lor. Caută să nu greșești față de nimeni, ci mai degrabă să arăți cât de bun stejar, frasin, pin sau viță de vie ești tu ! 254 - 87

Din perspectiva lui Cayce, scopul nostru nu este de a aștepta pur și simplu împărăția cerurilor; scopul nostru nu este de a evada de pe pământ, ci suntem încercați pentru a aduce o conștientizare a prezenței Creatorului în viețile noastre și în tot ceea ce ne înconjoară, oriunde am fi, chiar acum. Există o legătură comună pe care o împărtășim cu toții, ca umanitate colectivă: *există un singur Dumnezeu și noi suntem cu toții copiii Lui.*

În scopul redeșteptării acestui sentiment de înrudire pe care-l împărtășim unul față de celălalt, citirile afirmă că începutul oricărei călătorii spirituale ar trebui să fie cunoașterea faptului că *Domnul Dumnezeu este Unul.* Indiferent de numele pe care-l dăm acestui Dumnezeu, sau de religiile de pe pământ căre care ne simțim atrași, nu există decât Un Creator, O Sursă, O Lege.

De fapt, poate că mai mult decât orice altceva, acest concept al „Unității" este filozofia fundamentală a citirilor lui Edgar Cayce.

CE ESTE UNITATEA ?

Aceasta noţiune de Unitate într-o lume atât de plină de varietate, poate părea pentru început un concept greu de înţeles. La urma urmelor, suntem înconjuraţi de miliarde de plante, pomi, animale, experienţe şi oameni. Mai degrabă decât să încercăm să facem ca toate lucrurile să fie asemenea, Unitatea ne sugerează că avem oportunitatea să vizionăm această bogată diversitate ca pe un exemplu al multiplelor căi prin care *Unul, Duhul Sfânt,* încearcă să-şi găsească expresia în vieţile noastre. Odată ce există un singur Dumnezeu - sursa a tot ceea ce există - în ultimă instanţă, universul trebuie să fie compus dintr-o Forţă Unică.

Unitatea ca forţă, implică faptul că toate lucrurile sunt legate între ele. *Fiecare dintre noi are o legătură unul cu celălalt, cu pământul, cu universul şi cu Dumnezeu.* Această forţă unică este o forţă a binelui, care încearcă să aducă spiritualitatea Creatorului pe pământ. Din nefericire, datorită conştientizării noastre limitate, a puterii liberului arbitru, oamenii sunt capabili să direcţioneze această forţă în scopuri şi dorinţe egoiste, creând „răul" de-a lungul procesului. Vestea bună este că în ciuda faptului că astăzi lucrurile apar astfel în lume, citirile afirmă că întreaga Creaţie va fi adusă în cele din urmă la o conştienţă a acestei Unităţi şi a Legii Iubirii pe care aceasta o implică.

Una din încercările noastre ca indivizi, este de a face lumea un loc mai bun, dearece noi am trăit în el. Poate că cea mai bună abordare a acestei conştientizări este reflectată în Biblie, când se afirmă că trebuie să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cugetul şi sufletul, iar pe aproapele nostru ca pe noi înşine.

În termeni de spiritualitate, conceptul Unităţii ne arată că Dumnezeu nu este limitat în a se exprima doar printr-o singură religie. În schimb, *Creatorul se manifestă în vieţile oamenilor datorită credinţei lor şi datorită legăturii lor cu Sursa spirituală, nu datorită religiei lor* Din perspectiva lui Cayce, religia este forma prin care oamenii încearcă să înţeleagă manifestarea

Duhului Sfânt. Dumnezeu poate lucra (şi lucrează!) prin fiecare suflet de pe pământ. Ca mijloc de descoperire a Unităţii în duh, citirile încurajează studiile religioase comparative. Printr-o astfel de disciplină fiecare din noi ar putea vedea dincolo de suprafaţă şi ar descoperi în schimb comuniunea pe care o împărtăşim unul cu celălalt:

...*coordonaţi* învăţăturile, filozofiile estului şi vestului, cele ale orientului şi occidentului, noile şi vechile adevăruri... Nu corelaţi deosebirile, ci acolo unde religiile se întâlnesc - *acolo este Unul Dumnezeu!* „Află, O, Israele, că Domnul Dumnezeul tău este Unul!" 991 - 1

Când se studiază conceptul reîntrupării, ceea ce devine vizibil nu este religia de care aparţine lumea în prezent, ci mai degrabă ceea ce este cel mai important este cum aplică oamenii cunoaşterea pe care o posedă. În ciclul întrupărilor, am fost cu toţii evrei, am fost cu toţii discipolii religiilor din Orient sau din Orientul Mijlociu, am fost cu toţii agnostici sau chiar atei, am fost cu toţii creştini. Este important să ne amintim că, în primul rând suntem cu toţii copiii aceluiaşi Dumnezeu şi numai în al doilea rând suntem separaţi de doctrine sau de anumite credinţe religioase. Suntem fiinţe spirituale ce se manifestă în lumea fizică.

Dogmele şi credinţele noastre religioase s-au schimbat la fel de repede ca şi noi. A fi fanatic pentru orice situaţie, tip de individ sau experienţă - în special cu cunoaşterea cu care vom atrage către noi aceleaşi circumstanţe în viitor - nu are nici o legătură cu conceptul de Unitate. Discutând despre sectele religioase, citirile afirmă:

...consideră un lan de porumb. În grăuntele de porumb este viaţa. Omul îl plantează în sol, îl lucrează şi apoi culege recolta. Nu toţi oamenii selectează acelaşi fel de porumb. Nu toţi oamenii îl ară la fel. Nu toţi oamenii îl seamănă la fel. Nu toţi oamenii îl seceră la fel. Şi totuşi în fiecare caz se dă naştere la tot ceea ce este mai bun. Ceea ce caută omul, este Dumnezeu, sau viaţa din fiecare grăunte. Acesta îşi susţine corpul şi produce de asemenea seminţe pentru a creşte mai

deaparte. Aceasta este religia. Acestea sunt sectele.

294 - 161

RELIGIA CA FORMĂ

Lucrarea lui Edgar Cayce a atras oameni din toate straturile sociale şi fundamentele religioase. De fapt, părerea lui Cayce era că dacă informaţiile cuprinse în citiri erau de ajutor şi dădeau speranţe făcându-te o persoană mai bună în timp, atunci tu trebuie să fii capabil să aduci acel sentiment reînnoit al „Duhului Sfânt" în propria ta credinţă. Dacă, pe de altă parte, nu ţi-a fost de ajutor să lucrezi cu un anumit concept (un exemplu fiind filozofia reîntrupării), atunci acelor oameni li s-a spus pur şi simplu să lase deoparte acest subiect. Oamenii nu au fost niciodata sfătuiţi să-şi schimbe conceptele religioase datorită citirilor lui Cayce. Ceea ce-l preocupă în cea mai mare măsură pe Cayce era *aplicarea* principiilor spirituale, nu religia de care aparţine persoana.

Există o diferenţă între spiritualitate şi religie, *deşi ambele sunt importante.* Religia este în primul rând preocupată cu probleme de credinţă religioasă, de ritual, structura şi tradiţie. Din nefericire, s-a întâmplat prea des ca o anumită religie să fie văzută ca un mijloc de salvare personală, în loc să fie pur şi simplu una din diferitele forme în care umanitatea încearcă să înţeleagă manifestarea Duhului Sfânt în vieţile lor. Mulţi oameni au ridicat într-un fel o religie mai presus decât celelalte, decizând poate că nu există decât o formă cu care să demonstrăm adevărata credinţă. Pe de altă parte, au fost perioade în care însăşi structura religioasă a fost cea prin care oamenii au fost frustraţi şi dezamăgiţi, hotărând poate că nu mai au nevoie de religie în vieţile lor. Nici unul din aceste răspunsuri nu este în legătură cu conceptul de Unitate. Este important să ne amintim că religia serveşte un scop. Fără o formă oarecare, spiritualitatea poate deveni prea uşor un joc filozofic al minţii pur şi simplu, mai degrabă decât să aibă ramificaţii practice pentru viaţa zilnică.

Spiritualitatea haotică poate fi fragmentată, independentă în mod egoist, lipsită de comuniune, etc. Fără forma religioasă, copiii pot fi crescuți fără un sentiment al acțiunii Duhului Sfânt în viața lor. Una din confuziile noastre asociate cu religia este faptul că adesea confundăm forma cu spiritul. De exemplu, oamenii au o trăire religioasă deosebită frecventând o anumită biserică sau o anumită sectă religioasă. Aceste trăiri pot fi de exemplu: a fi biruit de spirit, a avea o trăire foarte mișcătoare (sau chiar o experiență „kundalini"), trezindu-se conștiența prezenței lui Dumnezeu, chiar vorbirea în limbi.

Mai degrabă decât a vedea aceste experiențe în contextul formei, totuși, oamenii presupun adesea că deoarece experiența lor a fost întemeiată, orice altceva asociat cu acea formă religioasă conține același grad de valoare - ei uită că de-a lungul istoriei umanității oamenii au avut experiențe transformaționale similare în *fiecare* religie. Referitor la diferitele forme religioase, citirile afirmă:

Pot exista diferite căi de abordare, da. Căci nu toată lumea a mers pe câmp atunci când grâul era copt. Nici nu au stat toți la mormânt, atunci când Lazăr a fost chemat afară. Nici nu erau cu toții de față atunci când El a mers pe apă, nici când El a fost răstignit pe cruce. Căci fiecare experiență a răspuns și răspunde la ceva dinlăuntrul entității sufletului fiecăruia. Căci fiecare suflet este un corpuscul în trupul lui Dumnezeu. 3395 - 2

Una din citiri afirmă, ...**Dumnezeu îi iubește pe cei ce-L iubesc pe El, fie că ei aparțin uneia sau alteia dintre secte, sau schisme sau dogme sau cult ! Dumnezeu este Unul !** (3976 - 27) Amintiți-vă că premiza esențială a filozofiei lui Cayce este ca noi așteptăm cu toții să manifestăm Conștiința Cristică pe pământ. Deși în prezent ne putem găsi în dimensiunea fizică, noi nu suntem creaturi fizice cu suflet, ci mai degrabă suntem suflete care se întâmplă să se manifeste în materialitate. Distincția este importantă deoarece prea des ne putem asocia pe noi înșine cu lucruri temporale, exterioare, cum ar fi rasa, sexul, culoarea și

religia care nu sunt părţi ale adevăratei noastre naturi spirituale. Nu înseamnă foarte mult faptul că mergem în rai, ci să ne dezvoltăm mai degrabă conştienţa adevăratei noastre naturi spirituale şi a legăturii noastre cu Dumnezeu şi cu ceilalţi. De fapt, acest proces de elevare şi dezvoltare este descris cu claritate în Noul Testament (Matei 13 : 31 - 33 sau Luca 13 : 18 - 21) când Iisus discuta despre natura raiului în parabole:

El le aduse dinainte o altă pildă, spunând: Împărăţia Cerurilor este asemenea unui grăunte de muştar pe care un om l-a luat şi l-a semănat pe ogorul lui: care desigur, este cea mai mică dintre seminţe: dar când a crescut, este cea mai mare dintre ierburi şi devine un pom, astfel încât păsările cerului vin şi se cuibăresc în crengile lui. O altâ pildă le spuse El: Împărăţia cerurilor este ca plămădeală pe care gospodina o ia, o amestecă în trei măsuri de făină, până când totul a dospit.

Şi din citiri, **„Căci tu te înalţi la ceruri, nu mergi în ceruri. Căci tu te înalţi acolo, în propria ta conştiinţă".** (3409 -1)

SPIRITUALITATEA CA O CONŞTIINŢĂ VIE

Deşi religia tratează adesea forma, spiritualitatea tratează în general punerea în practică a cunoştinţelor sau conştientizărilor proprii. Odată ce starea noastră naturală este duh, redeşeptarea la conştienţa spirituală completă este unul din scopurile noastre comune. De fapt, într-una din citiri (3357 - 2), Cayce afirmă că "Elevarea sufletului ar trebui să capete întâietate asupra tuturor lucrurilor". Din perspectiva citirilor, această elevare nu se atinge prin unele fapte şi activităţi mărețe, ci este o împlinire care este atinsă „rând pe rând, precept după precept". Ceea ce pare a fi de mai mare importanţă în termenii elevării sufletului este punerea în practică a lucrurilor de suflet ale unei persoane, în interacţiunea sa cu ceilalţi: iubire, blândeţe, bunătate, răbdare, perseverenţă şi consecvenţa. Atunci când scopul vieţii este de a aduce spiritualitatea Creatorului pe pământ, armonizarea şi punerea în

fapt constitue esenţa elevării spirituale. Armonizarea este procesul redeşteptării la conştienţa naturii noastre spirituale şi adevăratei noastre legături cu Dumnezeu. Aşa cum s-a arătat anterior, cele mai frecvent menţionate instrumente de atingere a acestei armonizări constau în practica regulată a rugăciunii şi meditaţiei. Atât rugăciunea cât şi meditaţia sunt nepreţuite la restabilirea conştientizării sursei noastre spirituale, invocând Voia lui Dumnezeu să lucreze prin noi ca prin nişte „căi de binecuvântare" în slujba altora.

S-a afirmat în mod repetat un concept fundamental al materialului lui Edgar Cayce: *„Duhul este viaţa, mintea este ziditorul şi fizicul este rezultatul"*. În termenii Unităţii, ceea ce înseamnă aceasta în mod esenţial este faptul că Forţa Unică, Duhul Sfânt, curge în permanenţă prin noi. Totuşi, Acesta este pus în acţiune în virtutea calităţilor minţii şi apoi canalizat în viaţa fiecăruia în concordanţă cu libera lor voinţă. Indiferent dacă cineva crede sau nu în Dumnezeu, tot ce este legat de acea persoană primeşte viaţa prin calităţile Duhului Unic pus în acţiune. Ce face el sau ea cu acest Duh, este o chestiune de libera alegere, iar rezultatul poate fi „crimă sau miracol".

Această capacitate de creaţie personală, fie prin gândire, trăire sau activitate, au determinat citirile să identifice sufletul uman ca un „cocreator cu Dumnezeu". Datorită acestui dar al cocreaţiei, Cayce a spus în permanenţă oamenilor că unul din cele mai importante lucruri pe care ei ar fi putut să le facă era de a stabili o motivaţie spirituală corespunzătoare (sau ideal) pentru vieţile lor, îndreptând astfel alegerea personală în direcţii pozitive.

Din perspectiva lui Cayce, se întâmplă prea des să ne îndepărtăm de intenţionalitatea (de ce-ul) din spatele acţiunilor noastre de fiecare zi. Stabilind în mod conştient o motivaţie spirituală cum ar fi slujirea, sau compasiunea, sau iubirea, sau Iisus ca etalon al nostru şi încercând să facem această motivaţie o parte mai mare a vieţilor noastre, putem obţine ca rezultat transformarea personală reală şi elevarea sufletului.

Exact ca în povestea Fiului Risipitor (Luca 15 : 11 - 32), noi

am fost cu Dumnezeu la început și prin alegere și experiență am descoperit că ne-am rupt complet de conștiența existenței Lui. Într-o anumită privință, „Decăderea Umanității" a fost cu adevărat coborârea noastră în conștiință de pe tărâmurile infinitului pe cele ale timpului și spațiului. Totuși, acesta nu a fost neapărat un „lucru rău" sau un discernământ eronat. Așa cum un copil învață din propria experiență alegând și făcând greșeli de-a lungul drumului său, propriile noastre experiențe prin alegere vor întruchipa un proces de maturizare ce ne-ar permite să ne dobândim moștenirea completă și conștiența adevăratei noastre naturi spirituale. În timp, pe măsură ce aducem spiritualitatea lui Dumnezeu pe pământ, ne vom deștepta la propria noastră *Sursă* spirituală, descoperind în cele din urmă drumul de întoarcere la Creator.

Sufletul atunci, trebuie să se întoarcă - se va întoarce - la Făcătorul său. Este o parte a Forțelor Creatoare, care este activată... chiar în materialitate, în carne... Astfel, fii doar blând, răbdător, arătând numai iubire aproapelui tău; *aceasta* este maniera în care o persoană se străduiește să devină conștientă de Conștiința Duhului Cristic. 272 - 9

Transformarea spirituală nu este doar scopul nostru, ci este și dreptul nostru dobândit la naștere. Cu motivația spirituală corespunzătoare, vom fi aduși pe aceeași linie cu acest etalon perfect, lucrând cu *armonizarea, atitudinile* mentale corespunzătoare și cu dorința de a aduce idealul nostru spiritual în *aplicarea* fizică.

De-a lungul istoriei, perspectivele pe care le-a avut lumea asupra vieţii şi învăţăturilor lui Iisus au variat, deseori până la divergenţe. Pentru unii, Iisus a fost văzut ca unicul Fiu al lui Dumnezeu, aducând mântuirea doar celor ce-şi spuneau creştini.

Membrii religiilor necreştine puteau să fi ignorat viaţa şi preoţia Lui sau puteau să fi gândit, „Creştinii au fost cruzi cu mine şi ca urmare, nu mă interesează Iisus". Persoane implicate în Noua Gândire sau în religii comparabile se poate să fi decis că Iisus a fost „doar un învăţător", sau poate că L-au ignorat cu toţii. Conform citirilor lui Cayce, fiecare din aceste perspective este mărginită. Cu toate că Edgar Cayce a fost un învăţător al şcolii duminicale toată viaţa lui, precum şi un superior al bisericii Prezbiteriene, pentru el înţelesul vieţii lui Iisus a mers dincolo de ceea ce a fost descris atât de creştini cât şi de necreştini. Din acest motiv, indiferent de educaţia sau afilierea noastră religioasă, materialul lui Cayce oferă unele informaţii pătrunzătoare şi incitante despre viaţa şi lucrarea acestui om Iisus, care a devenit Hristos.

În principal, citirile îl prezintă pe Iisus ca „Frate Mai Mare" al nostru, un suflet care a venit să ne arate calea de întoarcere la Sursa noastră spirituală manifestând în mod perfect legile Creatorului. O parte a misiunii Lui a fost să demonstreze complet conştiinţa vie a Duhului Sfânt pe pământ - ceva ce va trebui să fie făcut de fiecare din noi în cele din urmă. Ca urmare, viaţa lui Iisus de slujire a altora serveşte ca un exemplu pentru întreaga umanitate. De fapt, citirile afirmă:

Căci Stăpânul, Iisus, însuşi Hristos, este etalonul pentru fiecare om de pe pământ, fie el arian sau evreu, partenian sau grec. Căci au cu toţii etalonul, fie că ei îl numesc la fel, fie că nu... 3528 - 1

Însuşi Iisus afirma, „Eu sunt întru Tatăl Meu şi voi în Mine şi Eu în voi". (Ioan 14 : 20) Suntem cu toţii o parte din aceeaşi Sursă spirituală. Iisus este un copil al lui Dumnezeu - aşa cum şi noi

suntem cu toţii copiii lui Dumnezeu. Suntem cu toţii chemaţi să facem ceea ce a făcut Iisus, iar El, ca Frate Mai Mare şi Etalon al nostru, ne va arăta Calea. De fapt, Iisus este Bunul Păstor care este foarte implicat *chiar acum* în a aduna turma Domnului şi în a ne învăţa despre legătura cu Creatorul.

În discuţia cu Dumnezeu despre natura noastră spirituală comună şi destinul final, Iisus afirmă:

Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume... Ca toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine şi Eu întru Tine, aşa şi aceştia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Şi slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem. Eu întru ei şi Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiţi întru unime, şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că l-ai iubit pe el, precum M-ai iubit pe Mine. Ioan 17 -16, 21 - 23

Importanţa acestei afirmaţii - faptul că fiecare om este o parte integrantă a turmei Domnului şi că *împărtăşim cu toţii aceeaşi legătură cu Creatorul, ca însuşi Iisus* - va transforma în cele din urmă (chiar *revoluţiona!*) modurile în care gândim despre noi înşine şi în care ne tratăm unul pe celălalt.

CONCLUZIE

De ce avem atâtea secte religioase dacă principiul Unităţii este o forţa fundamentală în univers? În parte, răspunsul se află în propria noastră diversitate şi în faptul că suntem cu toţii atraşi către ceea ce ne este necesar la un moment dat pentru propria noastră elevare şi dezvoltare. În plus, posedăm de asemenea trăsătura foarte umană de a dori să „ţintuim" adevărul nostru, punând parametri în jurul înţelegerii noastre, asfel încât să putem trata cu aceasta. Dar adevărul este un lucru în continuă dezvoltare şi citirile lui Cayce afirmă că nimeni nu are toate răspunsurile la uluitoarea întrebare cine suntem cu adevărat ca şi copii spirituali ai lui Dumnezeu. Dar chiar şi în mijlocul diversităţii noastre,

împărtăşim o moştenire spirituală comună. Suntem cu toţii copiii aceluiaşi Dumnezeu. Facem cu toţii parte din aceeaşi Sursă spirituală unică, Creatorul nostru, Mama noastră / Tatăl nostru, Dumnezeul nostru:

Fiecare suflet ce intră în trăirea materială, face aceasta pentru acele scopuri ale avansării către acea conştientizare de a fi pe deplin conştient de unitatea cu Forţele Creatoare.

2632 - 1

Unitatea ca forţă, arată că fiecare din noi este conectat în moduri în care nu ne-am fi putut imagina vreodată înainte. Încercarea noastră constă în a aduce acea Integritate în conştiinţă, o „conştientizare înlăuntrul fiecărui suflet, imprimată ca etalon în minte şi aşteptând să fie trezită de dorinţa fiecărui suflet de a se uni cu Dumnezeu". Indiferent de religia sau principiile personale ale cuiva, **acest etalon Cristic există ca potenţial în fiecare fibră a fiinţei sale.** Este acea parte din noi care, totdeauna în perfect acord cu Creatorul, aşteaptă pur şi simplu să-şi afle manifestarea în vieţile noastre:

Căci desigur în El, Dumnezeu-Tatăl, vă mişcaţi şi fiinţaţi. Acţionaţi ca atare ! Nu acţionaţi (NR: şi fiinţaţi) **aşa cum credeţi voi că este bine! Puteţi ajunge la această fază, dar când veţi ajunge la acest stadiu, nu vă mai gândiţi la voi înşivă. Căci, ce este etalonul? - O fiinţă Divină, existând ca Om, egală cu Dumnezeu şi El a acţionat astfel pe pământ. El nu a păstrat nimic pentru Sine astfel ca voi, prin graţia Lui, prin mila Lui, prin sacrificiul Lui să puteţi avea un sprijin în acea Primă Cauză, Dumnezeu; acel Prim Principiu, Duhul Sfânt.**

4083 - 1

LECȚIA A DOUĂSPREZECEA

IUBIREA

ȘI acum rămân acestea trei : credința, nădejdea, dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea.

I Corinteni 13 : 13

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Tatăl nostru, prin iubirea pe care Tu ai manifestat-o în lume prin Fiul Tău, Hristos, fă-ne mai conștienți că „Dumnezeu este iubire". 262 - 43

IUBIREA

Introducere

„Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima, mintea și sufletul; pe aproapele tău ca pe tine însuți". Căci aceasta este toată legea - toată legea. 262 - 100

... partea culminantă a acestei serii de lecții va fi iubirea; căci El a lubit lumea atât de mult încât L-a dat pe Fiul Lui, S-a dat pe Sine, pentru ca oamenii să ajungă să înțeleagă unitatea Tatălui pe pământ. 262 - 38

Deseori, când auzim cuvântul „iubire", aceasta invocă imagini de romantism sau pasiune. Sau, poate, ne gândim la iubire ca descriind o legătură pe care o împărtășim cu altcineva - un părinte, un însoțitor, un prieten sau un copil. Deși toate acestea sunt cu siguranță semne de iubire, ele nu descriu adecvat natura iubirii înseși. Iubirea este mult mai mult decât o emoție umană. Adevărata iubire se revarsă asupra celorlalți fără a ține seama de ce se primește în schimb. În cele din urmă, este o stare de a fi ce permite lui Dumnezeu să lucreze în permanență prin noi, ca o cale pentru binecuvântările Lui.

Din perspectiva citirilor lui Edgar Cayce, întregul scop al vieții este de a lăsa iubirea lui Dumnezeu să se manifeste prin noi pe pământ. De aceea, iubirea poate fi cel mai mare serviciu pe care îl putem oferi altcuiva. De fapt, într-un sens foarte real, iubirea este baza a tot ceea ce noi trebuie să devenim:

Copiii Luminii în primul rând iubesc, căci „Deși eu pot avea darul profeției, deși pot vorbi în limbi necunoscute, deși-mi dau trupul să fie ars, dacă nu am Duhul Fiului Omului, nimic nu sunt". Căci Copiii Luminii îl cunosc pe El; El îi cheamă pe fiecare după numele său. 262 - 46

În ciuda necesităților vieții materiale, numai iubirea este cea care contează cu adevărat. Forțele Creatoare vor putea să lucreze în și prin noi, numai ca urmare a dorinței noastre de a exprima iubirea necondiționată. *Iubirea este fructul perfect al sufletului.*

Este dăruirea a'tot ce avem mai bun - ce este mai bun din ceea ce cunoaştem. *Este o puternică expresie a vindecării.* Este un mare învăţător. Ea permite realizarea scopului cuiva în viaţă, căci numai prin iubire, Duhul Sfânt poate fi manifestat pe pământ. Iubirea necondiţionată - Iubirea Divină - este universală. Din acest motiv, adevărata iubire nu cunoaşte nici o preferinţă. În termenii cei mai simpli, unitatea este legată de universalitatea Forţei Unice, iar Iubirea Divină poate fi privită ca expresia acelei forţe. Într-un efort de descriere a căilor prin care poate fi exprimată universalitatea iubirii lui Dumnezeu, Edgar Cayce a spus membrilor primului grup de studiu că ei nu erau limitaţi în ceea ce priveşte modul în care ar putea experimenta personal iubirea Creatorului:

Fiecare poate găsi în aceasta ceea ce caută... în ceea ce exprimă zâmbetul unui copil; în speranţă, lumină, căutarea, manifestarea a ceea ce este iubirea neîntinată. Altul poate vedea aceasta într-un trandafir - cu tot ce este legat de acesta - pentru a face să se manifeste acea frumuseţe într-o expresie care să poată aduce slava Făcătorului său. Altul poate găsi aceasta în prietenie, în ceea ce se vorbeşte fără a ţine seama de sine, ceva ce duce la expresii ale iubirii preamărite prin atitudinea prietenoasă ce vine odată cu prietenia. Altul poate găsi aceasta în frumuseţea unui cântec, în armonia care se regăseşte în expresia lăuntrică a sufletului; fie în instrumente, fie în sufletul născut în cultul Dătătorului de Lumină. Altul poate afla acelaşi lucru în expresiile datoriei împlinite ce poate însemna foarte mult pentru cel care, fără a se gândi la el însuşi, demonstrează aceasta în faptele vieţii, în care deşi primul gând este la datoria din punct de vedere material, îşi manifestă iubirea arătând pe deplin viaţa Lui, iubirea Lui, până când El va veni din nou! Altul va găsi aceasta în felul de a vorbi în diferite circumstanţe ce se ivesc în viaţa tuturor, prin acele asocieri ce survin în derularea vieţii de zi cu zi şi în încurajările ce pot fi date prin vorba bună spusă; oferirea unei căni cu apă cuiva care este în căutare,

acelora care înseteează. Aceasta poate demonstra iubirea ce se manifestă în „Dumnezeu este iubire". Altul poate găsi aceasta în orice mâinile pot să facă, dar este bine făcut, în toate fazele vieţii cuiva care se dăruieşte pe sine la fiecare pas în viaţa de zi cu zi, făcând tot ceea ce este mai bun cu ceea ce-l reprezintă, întru slava a ceea ce El a spus, „...întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi ai Mei, prea mici, Mie Mi-aţi făcut". Altul va descoperi aceasta în gloria ce vine prin satisfacţia unei inimi mulţumite, ce ştie că fiecare zi a adus o oportunitate de care s-a profitat arătând bunătatea unuia, renunţând la interesele lui proprii pentru a aduce mai multă bucurie si lumină aproapelui, în activităţile vieţii de zi cu zi. Altul poate găsi aceasta în aşeptarea acelor zile ce pot veni în vieţile petrecute în slujba Lui, a Celui ce te cheamă să-ţi întorci faţa către El pentru a primi cunoaşterea în inima ta, în viaţa ta petrecută în slujba Lui zi de zi. 262 - 45

Cu alte cuvinte, iubirea este o stare de fond care poate fi găsită oricând sălăşluind în Conştiinţa Lui. Ori de câte ori căutăm să devenim o cale pentru Binecuvântările Lui, împlinind lucrurile pentru care ne-am născut - este exprimată iubirea. Iubirea este condiţia care face ca integritatea noastră lăuntrică să strălucească atunci când se manifestă. În timp, pe măsură ce conştienţa noastră se extinde Vom descoperi că iubirea este Dumnezeu şi că, exact ca şi Creatorul nostru, ea există pretutindeni.

MAREA PORUNCĂ

Discutând despre importanţa iubirii, citirile lui Cayce s-au referit în mod repetat la „Marea Poruncă". Aflată în Noul Testament, informaţia a fost dată de Fratele nostru Mai Mare ca răspuns la o întrebare privind cea mai importantă lege dată de Moise:

„Sa iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău. Aceasta este marea

și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta : Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." Matei 22 : 37 - 39

Repetând ca un ecou același focar de interes, materialul lui Cayce afirmă:

Întâia și ultima dintre porunci sunt toată legea : Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima, cugetul, sufletul, trupul tău ; și pe aproapele tău ca pe tine însuți. Restul nu face decât să explice, să interpreteze și să manifeste principiile legii. Căci legea este iubirea și iubirea este lege. Și Domnul este Unul întru aceasta. 2905 - 3

Suntem imediat pătrunși de informația că trebuie să iubim în primul rând pe Dumnezeu. Am putea spune, „Bine, mi se pare firesc" sau, pe de altă parte, ne putem întreba chiar de ce? De ce Marea Poruncă ne cere să iubim mai întâi pe Dumnezeu? Într-o anumită prvință, poate că dacă putem să-L iubim cu adevărat pe Dumnezeu, atunci orice altceva va veni oarecum în loc. În timpul acelor momente în care manifestăm cu adevărat iubirea de Dumnezeu, avem oportunitatea să vedem fiecare ființă umană ca o expresie a iubirii Creatorului. Conform citirilor, atunci când iubirea este cu adevărat o parte a conștiinței noastre, ea poate fi simțită în zâmbetul unui copil, în frumusețea unui trandafir ce se desface, într-o prietenie ce nu iscă gânduri egoiste - de fapt, iubirea poate fi găsită peste tot. O altă cale de a privi la ceea ce accentuează citirile despre Marea Poruncă, stabilește scopul primordial al existenței noastre pe pământ : *de a deveni într-un fel o cale de binecuvântare - un canal al iubirii lui Dumnezeu - către alții.* În limbajul citirilor:

Păstrează cântecul inimii. Nu privi slujirea Lui ca pe o *datorie*; ci mai degrabă ca pe un privilegiu de a transmite mai departe în viața ta, trăirea ta, binecuvântările care au fost și cele care pot fi ale tale într-o oportunitate de a-l sluji pe aproapele tău. În acest fel , bucurii și binecuvântări mai mari vor veni în propria ta viață. Și află că aceasta este numai teorie, dacă această trăire nu este a ta, cu propriul tău suflet.

Totuşi, aşa cum trăieşti zi de zi printre oportunităţile slujirii prin a fi o cale de binecuvântare, aşa va fi viaţa ta, trăirea ta în prezent îmbogăţită întru Domnul. 473 - 1

Membrilor primului grup de studiu li s-a spus ce fel de conştienţă personală este scopul final:

Când îl iubeşti pe Dumnezeu mai mult decât pe tine însuţi ! Atunci este ziua, ora trezirii înlăuntrul tău! Să-L slujeşti, să-I împlineşti poruncile, să fii - aşa cum a fost - *un sacrificiu* în toate lucrurile ce duc la arsuri, *la dorinţe,* la acele lucruri care duc la slăbiciunea cărnii; ca tu să poţi afla că eşti pe calea Lui şi că El te va însoţi. Atunci devii altruist, când devii conştient de Duhul Lui, de Iubirea Lui care intră în tine şi prin tine te călăuzesc în vorbele tale, faptele tale şi slujirea ta. 262 - 59

Cu alte cuvinte, Marea Poruncă se referă la iubire, în cea mai înaltă formă a ei. Nu este afecţiune sau pasiune, nu este posesivă sau condiţională, nu este niciodată geloasă sau nesigură. Marea Poruncă se referă la cultivarea iubirii ca stare a propriei noastre conştiinte: dăruind în jur tot ce este mai bun în noi, fără nici un gând de a primi ceva în schimb.

IUBIREA ESTE DĂRUIRE

Uneori, ceea ce noi numim „iubire", poate fi egoism. Iubirea egoistă este o iubire limitată în dăruire, de aceea dorinţa noastră este de a o smulge şi de a o atrage către noi. Dimpotrivă, iubirea altruistă este fără graniţe sau limite. Spre deosebire de iubirea pe care o atragem către noi, iubirea ce cuprinde dăruirea de sine este cea care curge din noi către alţii. Capacitatea noastră de a împărtăşi această iubire creşte odată cu elevarea noastră. De fapt, *întregul proces al vieţii este unul de transformare şi elevare personală* Dar elevarea noastră vine numai în măsura în care etalonul nostru lăuntric al integrităţii se desfăşoară în interacţiunea şi slujirea altruistă şi iubirea noastră către ceilalţi. În fond, această desfăşurare este procesul care ne permite să ne iubim cu adevărat

unul pe altul - aşa cum suntem iubiţi de Creator. Este o elevare în care recunoaştem Legea Iubirii - o lege poate cel mai bine exprimată ca „dăruire prin fapte".

Î : Ce este Legea Iubirii?

R : Dăruire. Aşa cum este dat în această poruncă, „Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi". Aşa cum este dat în aceasta poruncă, „Iubeşte pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima, cu tot sufletul şi trupul tău" ... Luaţi aminte că nu este hotărâre mai mare ca aceasta, „Dumnezeu a iubit atât de mult creaţia Sa, sau lumea, încât să dăruiască pe unicul Lui Fiu zămislit, pentru izbăvirea lor". Prin această iubire, în măsura în care omul face ca aceasta să se manifeste în propria lui inimă şi viaţă, acea lege este atinsă şi încuviinţând o lege, ea devine parte a personalităţii. *Aceasta este Legea Iubirii.* Dăruirea prin fapte, fără constrîngere, fără a exprima, manifesta, arăta, dori sau răsplăti pentru ceea ce ai dăruit.

Astfel iubirea este lege, şi legea este iubire. Dumnezeu este iubire. Iubirea este Dumnezeu. 3744-5.

Citirile au afirmat în mod repetat că Dumnezeu a iubit lumea atât de mult încât El a dăruit Creaţiei Lui tot ce a avut: capacitatea de a deveni una cu El. Aşa cum iubirea înseamnă dăruirea a tot ceea ce este mai bun în noi, în cele din urmă, faptele creaţiei care implică lepădarea de sine sunt înfăptuite în aceeaşi manieră. De fapt, una din citiri (262-46) afirmă că întreaga Creaţie a fost adusă în stadiul de manifestare tot prin iubire.

Căci fiecare fir de iarbă, fiecare pom şi fiecare floare a lui, fiecare colţ de stâncă, fiecare munte, fiecare râu, fiecare lac este un dar de la Forţele Creatoare, în viaţa omului, pentru ca el să cunoască mai mult din iubirea lui Dumnezeu. Şi ca un suflet, ca o persoană în dezvoltare să vadă în fiinţe, în diferitele regnuri, cum îşi îngrijesc puiii, cât de selective sunt în împerecherea lor, cât de atente sunt la influenţe şi la ceea ce le înconjoară, să înveţe din aceste lecţii ale Naturii sau expresii ale lui Dumnezeu către fiii Omului; căci El este în mod evident în templul Său sfânt şi este atent şi este atent la

starea omului - dacă omul păzeşte legile naturii, ale lui Dumnezeu. Căci iubirea este lege, lubirea este Dumnezeu.

1248-1

Căci aspectele puterii şi atot-pătrunderii unei astfel de iubiri depăşeşte înţelegerea noastră. Dar aşa cum lisus a venit să înfăptuiască această legătură, manifestând iubirea lui Dumnezeu pe pământ, aşa suntem şi noi chemaţi pentru o astfel de slujire. Copiii lui Dumnezeu fiind, putem exprima acel sentiment de iubire divină în măsura în care permitem Creatorului să-şi facă drumul Lui în viaţa noastră. Suntem încercaţi în permanenţă pentru a conştientiza semnificaţia moştenirii noastre şi a legăturii noastre cu Forţele Creatoare.

Aţi privit în inima voastră în ultima vreme? Ce fel de imagine aţi păstrat acolo? Tine ea de pământ, sau de lucrurile care sunt pământeşti / sau ţine de acele lucruri celeste ale frumuseţii şi ale speranţei - fără ură, fără gelozie, fără dorinţa de a vă preamări pe voi înşivă sau pe alţii, ci numai de a-L afla pe El, care a spus: "Dacă mă iubiţi pe Mine, păstraţi poruncile Mele, căci nu sunt grele - căci jugul meu este uşor şi povara mea ca un fulg este", pentru cei ce doresc venirea Lui. L-aţi primit voi pe Domnul, Dumnezeul vostru, în ultima vreme? De ce nu? Aţi fost voi blânzi şi iubitori cu cineva astăzi? De ce nu? Aţi arătat înfăţişările exterioare ca să se poată gândi şi vorbi de bine despre voi? De ce? Învăţaţi să vă înfăţişaţi spre a fi aprobaţi întru Domnul - nu de către om! Păziţi-vă să nu osândiţi vreodată pe alţii! Nu osândiţi, dacă nu vreţi să fiţi osândiţi. Aceasta este legea - Legea Divină! Cauţi să cunoşti Legea Divină? *O poţi găsi doar în tine însuţi.*

294-198.

Pe cât ne străduim să împlinim din ce în ce mai puţine din dorinţele noastre egoiste, plasând în schimb nevoile altora înaintea alor noastre - devenind o adevărată cale de binecuvântare - calităţile Duhului Sfânt devin din ce în ce mai mult o parte a vieţilor noastre conştiente.Pe măsură ce trăim într-un mod care să aducă expresia Integrităţii pe pământ, dobândim

o conştientizare a sufletului şi a dorinţei lui de a fi folosit de Forţele Creatoare. Adevărata iubire nu cere nimic în schimb. Ea se revarsă din abundenţă, de dragul iubirii însăşi.

MANIFESTAREA IUBIRII

Cum poate atunci, entitatea - cu cunoaşterea propriilor activităţi pe pământ, prin variatele sale trăiri întru acestea - să continue să aplice aceasta, pentru a deveni din ce în ce mai conştient de unicitatea sa, de conştiinta sa, de unitatea cu acea conştienţă de a fi una cu această lege pusă în practică, cu această iubire materializată în viaţa sa? Aşa cum ni s-a spus: "Fă ceea ce ştii să faci astăzi şi apoi următorul pas îţi va fi dat ţie"... Şi printr-o astfel de trăire, vei ajunge din ce în ce mai mult la conştientizarea Fiinţei Lui sălăşluind în tine! Nu întru gloria deşartă, nu întru sovoare; ci mai degrabă că:

"Iată-mă, Doamne, foloseşte-mă! Lasă-mă să fiu o cale de binecuvântare pentru cineva astăzi; pentru ca iubirea Ta, slava Ta, unitatea Ta să se manifeste mai mult, nu numai în viaţa mea, ci şi în a acelora pe care eu îi întâlnesc zi de zi."

601-11.

Atunci când Marea Poruncă ne aminteşte importanţa iubirii lui Dumnezeu cu toată inima, cu tot cugetul şi sufletul, ne-am putea întreba cum am putea noi aplica aceasta în viaţa noastră de zi cu zi? Mai simplu spus, aceasta se face prin rugăciune, meditaţie şi prin fapte. De fapt, rugăciunea şi meditaţia sunt în ultima instanţă esenţiale în a ne ajuta să învăţăm cum să iubim. În plus, adevărata iubire faţă de Divinitate poate fi trăită prin meditaţie. Motivul este faptul că prin armonizare, etalonul divin lăuntric este impulsionat să devină o parte mai importantă a conştiinţei noastre.Şi în principal, etalonul Conştiinţei Cristice, este un etalon al iubirii:

Lasă să pătrundă în tine acel duh care a fost în Cristos. Nu pentru tine, ci pentru ca ceilalţi să poată cunoaşte iubirea lui Dumnezeu.Trăieşte deci, astfel încât să manifeşti acea

iubire. 281-65.

Odată ce Dumnezeu este iubire, revărsarea iubirii este nesfârşită. Când avem un prieten, sau un iubit, iubirea pe care o avem către acea persoană nu scade pe măsură ce ne facem alţi prieteni. Felul în care iubim necondiţionat acea persoană, pe care o păstrăm cu cea mai mare dragoste în inimile noastre, este de aceeaşi manieră cu felul în care trebuie să ajungem să simţim pentru fiecare persoană care intră în vieţile noastre. În cele din urmă, trebuie să învăţăm să iubim până şi pe cel mai înverşunat "duşman", chiar şi pe cei ce nu par să ne răspundă cu iubire:

Căci cel ce nutreşte iubirea care este fără disimulare, care este fără favoare, care este fără acele lucruri de auto-indulgenţă sau preamărire de sine, se îndreaptă către calea ce poate fi deschisă către sine, pentru o înţelegere din ce în ce mai mare. 470-11

În Scripturi, Iisus a accentuat importanţa iubirii noastre pentru alţii. De fapt, El a dat o "poruncă nouă" (Ioan 13:34) care spune:

"Iubiţi-vă unii pe alţii, aşa cum v-am iubit Eu."

În conformitate cu Edgar Cayce, acea iubire a fost una total dezinteresată. Atunci când suntem capabili să iubim dezinteresat o altă persoană, atunci legătura persoanei cu ea sau cu el însuşi, precum şi legătura cu Dumnezeu devine mai importantă decât legătura acesteia cu noi. Aceasta este iubirea în care nu există nici un gând de interes personal. Un exemplu simplu ar putea fi exprimat printr-o ascultare atentă. Încercaţi pur şi simplu să vă faceţi timp să ascultaţi pe deplin o altă persoană - fără a încerca să daţi nici un răspuns, încercaţi doar să fiţi prezent cu adevărat, ca o ureche atentă la cineva aflat în impas. Numai fiind tăcuţi în noi înşine putem auzi mai bine o altă persoană, deci, numai îndepărtarea propriilor motivaţii ne permite să fim un canal mai bun de iubire către ceilalţi.Căci pentru mulţi dintre noi, una dintre cele mai dificile lecţii pe care le întâmpinăm, este de a învăţa să ne iubim pe noi înşine. Chiar dacă iubirea pentru ceilalţi este crucială pentru o viaţă plină de iubire, aceasta devine posibilă

numai atunci când este echilibrată prin iubirea de sine. De fapt, ori de câte ori unii au dorit să afle cum ar fi putut să îmbunătăţească anumite legături - învăţând cum să iubească pe altcineva - citirile le-au spus că un pas important (pe lângă a fi de ajutor şi a face ceea ce ştiau să facă) era să se iubească mai mult şi să se înţeleagă mai bine pe sine. Uneori, acest lucru poate părea dificil. Şi totuşi, trebuie să ne străduim să ne amintim ca fiecare are înlăuntrul său potenţialul de a fi integru şi de a fi un canal al Iubirii Divine.

Sinele în trup elevează greoi, pentru că sunteţi doar oameni, pentru că sunteţi limitaţi; aveţi un început, aveţi un sfârşit al răbdării voastre, al iubirii, al speranţei, al fricii, al dorinţei voastre. Acestea trebuiesc luate în considerare de asemenea; nu atât pentru sine, dar atunci când aceste probleme ne apasă, aşa cum El a dat, nu poţi străbate calea de unul singur, ci El a promis în Conştiinţa Cristică să te întărească, să-ţi dea viaţă, şi aceasta din abundenţă. 3161-1

În scopul elevării către moştenirea destinului nostru, trebuie să începem să ne iubim pe noi înşine (şi unul pe altul) aşa cum suntem iubiţi de Dumnezeu.

Căci fiecare îşi dă seama,conform acestor principii adevărate, că, dacă Dumnezeu nu l-ar iubi, ce şanse ar mai fi pentru om să-şi găsească drumul de întoarcere la Dumnezeu? Astfel, fiecare trebuie să facă pentru alţii, ceea ce ar dori ca Fratele lui, Cristos, Dumnezeu Tatăl să facă pentru el; şi să aplice bineînţeles mai întâi, la sfârşit şi întotdeauna, rugăciunea Lui: "Şi ne iartă nouă, greşelile nostre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri". Deci, din ce în ce mai puţin pentru sine, din ce în ce mai mult din iubirea perfectă, fără disimulare, păstrând această credinţă. Află că odată ce e-xistă o activitate a binelui, binele poate doar să răspândească sămânţa adevărului. Şi va fi pentru fiecare aşa cum a fost spus fiilor lui Israel. Ei au intrat pe Pământul Făgăduinţei nu datorită cinstei lor, ci datorită iubirii Tatălui pentru cei ce, au încercat să trăiască cinstit.

5758-1

CONCLUZIE

Căci acestea sunt momentele şi ocaziile când trebuie făcut orice efort pentru a păstra universalitatea iubirii aşa cum a fost şi este arătată de cei ce caută calea prin El - Cel ce este Lumina Lumii! 877-29

Iubirea lui Dumnezeu este nemărginită. Aşa cum soarele îşi trimite căldura şi lumina peste fiecare şi peste toate fără judecată sau condiţii, iubirea lui Dumnezeu se revarsă peste fiecare în mod egal.Creatorul iubeşte şi pe cel drept şi pe cel nedrept, şi pe cel bun şi pe cel rău, pe cei ce au credinţă şi pe cei ce au pierdut-o, pe cei pe care noi îi urâm, precum şi pe cei pe care-i iubim necondiţionat.

Iubirea lui Dumnezeu este disponibilă în fiecare circumstanţă, în fiecare activitate - Fiinţa lui inundă întreaga Creaţie. *A iubi pe Domnul Dumnezeul nostru cu toată inima cu tot cugetul şi cu tot sufletul şi a iubi aproapele ca pe noi înşine, este toată Legea lui Dumnezeu - este scopul existenţei noastre pepământ.*

Pentru acest scop aţi venit voi în această viaţă; pentru a putea slăvi această conştiinţă, această conştienţă a prezenţei Lui, a Duhului Său sălăşluind în tine. Exprimaţi acest lucru prin comportarea voastră, prin felul în care manifestaţi iubirea voastră pentru alţii pentru, zi de zi. 1348-1

Căci amintiţi-vă Legea. Bucăţica mică de drojdie dospeşte tot aluatul. Din nou se poate repeta - este puţin câte puţin, rând pe rând, precept după precept.Nu pentru că omul nu ştie, nu a auzit despre acele activităţi necesare în viaţa fiecăruia pentru a aduce fericita zi a Domnului, ci pentru că el are nevoie să i se amintească iarăşi şi iarăşi.

Căci sunt cu toţii copii şi toţi caută calea, adesea bâjbâind orbeşte, urmându-i pe cei ce i-ar putea conduce încoace sau încolo, atunci când este nevoie să se

reamintească faptul că trebuie să ne iubim unul pe altul - așa cum Dumnezeu l-a iubit pe om și a manifestat acea iubire... dacă cei ce caută nu vor face decât să-și deschidă inimile, ochii, sufletele către minunata iubire pe care Dumnezeu, Tatăl, a revărsat-o peste fiii oamenilor. 251-110.

Iubirea nu este un lucru ce trebuie păstrat, ci mai degrabă o conștiență ce trebuie trăită. Iubirea Divină este iubirea sub cea mai înaltă formă a ei. Este o stare de conștiență ce permite Divinității să lucreze prin noi. Nu este posesivă sau condiționalä. Nu este niciodată geloasă sau nesigură. Ea este întărită de o conștiență a unității, deoarece amprenta Creatorului se află peste tot în Univers.

Indiferent de cine suntem, în cele din urmă, moștenirea, destinul nostru este acela de împlini lucrurile pentru care am fost creați. Avem capacitatea de a ne explica și de a înțelege și de a dori să fim o *cale* a *lucrării lui* Dumnezeu pe pământ. Numai în acest fel cooperăm pe deplin cu Forțele Creatoare. Noi am uitat legătura noastră cu Divinitatea. *Suntem copiii lui Dumnezeu cu responsabilitatea de a aduce Duhul Lui pe pământ.* Dacă vom ajunge cu adevărat să ne cunoaștem așa cum suntem știuți de Dumnezeu, aceasta va cere armonizare și punere în practică.Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le putem face este să alegem o motivație și un ideal pentru viețile noastre și să permitem Duhului lui Hristos să se manifeste prin noi.

În măsura în care alegem gândul și fapta dreaptă, cultivăm adânc în noi, credința. Cu cât crește credința, cu atât crește capacitatea de a fi folosiți ca un canal al Duhului Sfânt. Viața noastră devine mai virtuoasă și înțelegerea noastră se mărește ca expresie a integrității noastre lăuntrice.

Toate sufletele împărtășesc același etalon al Integrității care caută mereu să-și regăsească exprimarea. Prin prietenie dobândim realizarea acestei legături între unul și celălat și a legăturii noastre cu Dumnezeu. Și cu răbdare vom fi și mai mult în posesia capacității sufletului de a permite Iubirii, Legilor și Ființei lui Dumnezeu să curgă prin viețile noastre, în manifestare.

Indiferent unde ne aflăm în acest moment, Conştiinţa Cristică stă la uşa conştiinţei noastre prezente. Acest Etalon Cristic ne va permite să ajungem să ne dăm seama că ne aflăm mereu în prezenţa Lui. Tot ceea ce trebuie să facem pentru a exprima Duhul Cristic este să depăşim acele obstacole ce stau între noi şi cunoaşterea acelei conştiinţe - şi El va veghea fiecare pas al nostru. *Odată ce Dumnezeu se află în tot ce există, atunci tot ce există este Dumnezeu.* Prin lepădarea de sine, putem cultiva conştientizarea acelei unităţi şi putem începe s-o trăim. În ultimă instanţă, această conştientizare şi expresia ei este cel mai mare dar de iubire de la Dumnezeu:

Lui, sau ei, celui ce este credincios i se va da o coroană de lumină. Şi numele Lui va fi mai presus de orice nume; căci voi cei ce aţi văzut lumina ştiţi în cine aţi crezut şi ştiţi că în trupul vostru, în propriul vostru suflet se află templul Dumnezeului viu şi că acesta poate acţiona în relaţiile voastre cu aproapele în asemenea măsură, încât puteţi deveni râuri de lumină, de cunoaştere, ca nişte munţi de tărie, ca nişte păşuni pentru cei înfometaţi, ca odihna pentru cei obosiţi, ca forţa pentru cei slabi. Păstraţi credinţa. 281-28.

Suntem companioni şi cocreatori cu Dumnezeu. Să manifestăm de acum înainte iubirea pe care Creatorul o are pentru noi- lăsând-o să curgă pe pământ. Şi zi de zi, pe măsură ce vom face ceea ce El ar dori ca noi să facem, devenind căi ale binecuvântărilor Lui pentru alţii, vom merita în cele din urmă să ne numim Copiii lui Dumnezeu.

Dragostea îndelung rabdă, dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragostea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul. Nu se bucură de nedrepate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieste, toate le rabdă.

Şi acum rămân acestea trei: credinţa, nădejdea, dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea.

I Corinteni 13:4-7,13

Căci porunca acesta care ți-o poruncesc eu astăzi nu este neînțeleasă de tine și nu este departe. Ea nu este în cer, ca să zici: Cine se va sui pentru noi în cer, ca să ne-o aducă și să ne-o dea s-o auzim și s-o facem? Și nu este ea nici peste mare, că să zici: Cine se va duce pentru noi peste mare, ca să ne-o aducă, să ne facă s-o auzim și s-o împlinim?

Ci Cuvântul acesta este foarte aproape de tine; El este în gura ta și în inima ta ca să-l faci.

Deuteronomul 30:11-14

Î: Conștiința Cristică trebuie să fie descrisă ca fiind conștiința lăuntrică a fiecărui suflet, impregnată în el ca etalon, așteptând spre a fi trezit de dorința împlinirii unității sufletului cu Dumnezeu?

R: Corect. Aceasta este ideea cu exactitate!

Citire Edgar Cayce 5749-14

... Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.

Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.

Matei 22:37-39

Toată legea este să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, sufletul tău, cu toată ființa ta; pe aproapele tău ca pe tine însuți. Aceasta este toata legea, acesta este scopul deplin pentru o viață, o activitate, a unei entități în orice viață dată sau personală sau înfățișare chiar de-a lungul călătoriilor într-un plan material.

Citire Edgar Cayce 1464-2

O altă pildă le-a pus înainte, zicând: "Împărăția cerurilor este asemenea grăuntelui de muștar, pe care, luându-l, omul l-a semănat în țarina sa, și care este mai mic decât toate semințele, dar când a crescut, este mai mare decât toate legumele și se face pom, încât vin păsările cerului și se sălășluiesc în ramurile lui.

Altă pildă le-a spus lor: Împărăția Cerurilor este asemenea aluatului pe care, luându-l, o femeie l-a ascuns în

trei măsuri de făină, până ce s-a dospit toată.

Matei 13:31-33

Căci tu te înalţi spre rai, nu mergi în rai. Este înscris în propria ta conştiinţă ca tu să te înalţi acolo.

Citire Edgar Cayce 3409-1

Ce este ARE?

Asociaţia pentru Cercetare şi Iluminare (The Association For Research and Enlightenment, Inc, - A.R.E) este sediul central internaţional pentru lucrarea lui Edgar Cayce (1877-1945), care este considerat ca fiind cel mai bine documentat medium al sec XX (NR: până în prezentul lui). Fondată în 1931, ARE constă într-o comuniune de oameni din toate straturile sociale ale vieţii şi tradiţiile religioase, care au descoperit în citirile lui Edgar Cayce intertări pline de înţeles şi transformatoare ale vieţii.

Deşi sediul central al ARE este situat în Virginia Beach-Virginia - unde vizitatorii sunt întotdeauna bineveniţi - comunitatea ARE este o reţea globală de persoane care ţin conferinţe şi întreprind activităţi educaţionale peste tot în lume. Oameni de toate vârstele sunt invitaţi să participe la programe ce se focalizează asupra unor subiecte ca sănătatea holistică, visele, reîntruparea, meditaţia şi spiritualitatea personală.

Pe lângă grupurile de studiu şi diferite activităţi, ARE oferă membrilor ei beneficii şi servicii, un magazin bilunar, un ziar, extrase din citirile lui Edgar Cayce, conferinţe, turnee internaţionale, un plan de învăţământ pentru un curs de masaj, o impresionantă reţea de voluntari, o tabără de agrement pentru copii şi adulţi, ARE având contacte peste tot în lume.

ARE menţine de asemenea şi o afiliere cu Atlantic University, care oferă un program de masterat în Studii Transpersonale. Pentru informaţii suplimentare, vă rugăm contactaţi:

ARE
67th St, and Atlantic Ave.
P.O. Box 595
Virginia Beach, VA 23451-0595
(757) 428-3588 sau 1-800-333-4499

Nota Editorului

Traducerea cărţii domnului Kevin J. Todeschi cuprinde 12 lectii de spiritualitate extrase şi comentate, ca semnificaţii, din opera lui Edgar Cayce. Cartea reprezintă efortul contemporanilor americani la spiritualitatea planetară (din care face parte şi spiritualitatea românească).

Atât traducătoarea acestei cărţi deosebit de dificile, cât şi redactorul de carte şi coordonatorul lucrării, cât şi întreg colectivul care a editat în limba română a acesteia, au urmărit respectarea de fond a intenţiilor ce transpar prin comunicările lui Edgar Cayce precum şi ale domnului Todeschi, profesor la Universitatea Atlanta de Studii transpersonale din Virginia Beach - S.U.A., fiind şi şeful Departamentului de Relaţii Internaţionale în cadrul Consiliului de Conducere al A.R.E.

Lecţiile se referă la subiecte fundamentale ale vieţii oamenilor determinante şi seminificative pentru nivelul de evoluţie personal ca : Idealurile umane, identitatea sufletului cu Dumnezeu şi Forţele Creatoare, credinţă în Dumnezeu, Iisus Hristos şi Duhul Sfânt, strădaniile umane de a face Voia lui Dumnezeu, rolul acestora, importanţa slujirii Lui şi a semenilor prin aceste eforturi a căror mărime este proporţională cu potenţele de a iubi. În vizita pe care am efectuat-o în aprilie 1997, la invitaţia A.R.E. , am fost profund impresionat de profunda trăire christică acestor oameni şi de dăruirea plină de iubire pentru alinarea suferinţelor aproapelui, pe care au manifestat-o constant în relaţiile cu diferiţi solicitanţi, locali sau din alte părţi ale lumii, care îi abordau pentru rezolvarea unor probleme majore de viaţă pe care le aveau. Am simţit şi trăit alături de ei bucuria punerii în realitatea vieţii a învăţăturilor Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi m-am simţit înconjurat de iubirea şi încrederea lor, deşi erau de religie protestantă sau anglicană, iar eu sunt creştin ortodox. Eforturile acestor oameni de a sluji cu iubire christică altor oameni, eforturi dovedite permanent, le pot recomanda cu bucurie creştinească tuturor credincioşilor ortodocşi, ca un model printre alte modele. Am meditat tot cu bucurie creştină că în smerenia trăită şi aplicată, creştinii ortodocşi, în special dintre slujitorii lui Iisus Hristos, am putea să-i ajutăm să fie, poate, mai

sârguincioşi decât noi.

Lecţiile traduse evidenţiază mai multe aspecte de iubire şi credinţă, printre care am menţiona :

- Creatorul, Tatăl Ceresc se manifestă în vieţile oamenilor datorită credinţei lor şi nu datorită religiei lor. Religia nu este decât forma prin care oamenii încearcă să înţeleagă manifestările Duhului Sfânt.

- Acolo unde religiile se întâlnesc, acolo este Unul Dumnezeu.

- Pe oameni nu trebuie să-i despartă nimic. Dacă nu sunt de acord cu un percept filozofic să-l lase de o parte în favoarea Unităţii.

- Noi suntem suflete ce se manifestă în materialitate şi nu suntem creaturi fizice cu suflet (deci nu sexul, culoarea sau religia sunt importante). Duhul este viaţa, mintea este ziditorul iar trupul este rezultatul.

- Fiecare fiinţă este o expresie a iubirii Creatorului.

- Creatorul iubeşte şi pe cel drept şi pe cel nedrept, şi pe cel bun şi pe cel rău, pe cei ce au credinţă şi pe cei ce şi-au pierdut-o.

- Rolul răbdării ca o parte a adevărului şi rolul conştientizării valorilor şi virtuţilor creştine în evoluţia umană în timp şi spaţiu, ca păiţi ale planului tridimensional Divin. Se arată astfel că acesta este cauza pentru care răbdarea, timpul şi spaţiul sunt fără sfârşit, după cum a arătat Iisus Hristos.

Fiecare afirmaţie sau concluzie este susţinută prin referiri la texte din Sfânta Scriptură, unde se regăsesc.

Sublinierile aparţin redacţiei, ca şi notele adăugate (N.R.) în sprijinul înţelegerii mai corecte a unor texte în special ale lui Edgar Cayce, traduse dintr-o engleză arhaică, utilizînd cuvinte ce nu mai sunt în fondul lexical al englezei moderne, sau cu exprimări în fraze incomplet formulate, a unor semnificaţii nuanţate, etc, care au făcut traducerea dificilă. Lecturile lui Edgar Cayce s-au scris folosind caractere îngroşate în scopul evidenţierii lor.

Aducem mulţumiri deosebite domnului Charles Thomas Cayce, actualul preşedinte al A.R.E. din Virginia Beach, pentru bunăvoinţa şi dorinţa de colaborare arătate; domnului Kevin Todeschi personal, pentru sprijinul acordat Societăţii Române de Radiestezie şi mie personal, pentru finalizarea colaborării reciproce; domnului Glen Caldwel, doamnei Gabriela Drinovan pentru ospitalitatea şi sprijinul acordat în realizarea

acestei lucrări, deasemeni tuturor celor care m-au ajutat şi ajută prin colaborarea lor la editarea şi înţelegerea corectă a operei lui Edgar Cayce. Aduc mulţumiri domnei M. Puryear coordonatoarea Grupuliu de rugăciune şi vindercare din ARE - Virginia Beach, pentru amabilitatea, sprijinul şi contribuţia adusă în realizarea unei colaborări fructuoase creştineşti între A.R.E. - S.U.A. şi Fundaţia de Inforenergetică Sfântul Apostol Andrei şi Societatea Română de Radiestezie din România.

Cu toate strădaniile noastre de a respecta sensurile dorite de Edgar Cayce şi entităţile ce comunică prin el se poate ca unele semnifcaţii din texte să nu fie foarte limpezi în traducere, în special datorită dificultăţii de a sesiza din unele fraze lacunare şi exprimări câteodată prolixe, adevăratele semnificaţii dorite de E. Cayce, fapt pentru care ne cerem iertare şi sperăm că cititorii avizaţi, vor contribui poate, prin scrisorile lor la C.P. 22-526 cod 71100 Bucureşti, la precizarea adevăratelor sensuri ale unor lecturi.

Menţionez faptul că traducătoarea cărţii "Universul lui Edgar Cayce" (trei volume), Doamna Alexandra Dogaru, menţionează de asemeni dificultatea acestor lecturi la tradus.

Mulţumim în încheiere doamnei administrator unic al tezaurului de manuscrise E. Cayce pentru amabilitatea de a fi dat o autorizaţie unică pentru traducerea şi publicarea în România a operei lui Edgar Cayce, pentru Societatea Român!ă de Radiestezie şi Fundaţia de Inforenergetică Sfântul Apostol Andrei.

După "Aurele" de E. Cayce această nouă carte tradusă despre opera lui, să ofere cititorilor români o imagine mai corectă asupra lumii spirituale, înţeleasă şi explicată ceştineşte, de unul dintre cei mai iluminaţi vizionari spirituali moderni, Edgar Cayce. Credem Că ea va contribui, aplicându-i şi înţelegându-i conţinutul, la o adevărată elevare spirituală, a cititorilor români

C.L.C CLAUDIAN DUMITRIU
PREŞEDINTELE FUNDAŢIEI DE
INFORENERGETICĂ
SFÂNTUL APOSTOL ANDREI